

SOLFASOL

Ankara'nın Gayriresmi Gazetesi

Biz şimdi alçak sesle konuşuyoruz ya
Sessizce birleşip sessizce ayrılıyorz ya
Anamız çay demliyor ya güzel günlere
Sevgilimize çiçekler koyuyor ya bardağa
Sabahları işimize gidiyoruz ya sessiz sedasız
Bu, böyle gidecek demek değil bu işler
Biz şimdi yanyana geliyor ve çoğalıyoruz
Ama bir ağızdan tuttuğumuz gün hürlüğün havasını
İşte o gün sizi tanrılar bile kurtaramaz.

Cemal Süreya

Aylık Gazete
Nisan 2013
Yıl: 2 Sayı: 24
gazetesolfasol.com

KENT İÇİN... KENTLİ HAKLARIMIZ...

Biz kent yaşayanlarının hakları nelerdir;

- Bireyin insan hakları,
- Yaşadığı kent ve kentsel toplumun bir parçası olarak da kentin kentsel ve çevresel değerleri üzerindeki haklarının bütünü.

Bu haklar bireyin; temel, kültürel, ekonomik, toplumsal haklarının ve birliktelik hakkının kent mekanında karşılığını bulmuş halidir.

Mayıs 2008'de Strazburg'da "Avrupa Kentsel Şartı-II: "Yeni Bir Kentlilik İçin Manifesto" kabul edilmiştir. Yerel demokrasinin olmazsa olmazı ve temeli olan "kentlilerin yönetime katılım hakkı" en önemli çerçevedir.

Bununla giriş yapmalıyız kente, kentteki hayatımıza... Haklarımıza...

Tanju Gündüzalp >> s.3

Dikmen Modeli Çözüm ve Toplumsal Barış Arayışı

Ayhan Bilgen >> s.2

Gece Evine Dönemeyenler Birleşin

Aydan Öz >> s.6

Ailenin, Askerin ve Devletin Kölesi

Abdulhalim K. >> s.7

Doğayı Bu Kanunlardan Kim Koruyacak?!

Okan Ürker >> s.8

Ez çı bıkım Hejar! Ez çı bıkım...

Hüner Aydın >> s.10

Neredesiniz?

Nurşen Güllüoğlu >> s.11

ODTÜ Yerleşkesi İçinde

Bir Köy: Yalınca

Turhan Demirbaş >> s.18

Bir Şehri Tam Kalbinden...

Selen Doğan >> s.20

Yapmakla Bitmiyor, Sürekli Bakıp Onarmak Gerek

Kentlerde alt ve üst yapının inşası belediyeler açısından zorlu bir sürecin aslında sadece ilk adımı; asıl mücadele çoğu zaman kısıtlı kaynaklara rağmen düzenli bakım ve zamanında onarım çalışmalarının sürdürülmesi. Bu konuyla ilgili akıllı şehirlerde kullanılan teknolojileri merak edip araştırmama neden olan; birkaç hafta önce Oxford'da bizim sokağa asılan A4 kağıda basılmış ve mahalle sakinlerini, çalışmayan sokak lambalarını belediyeye haber vermeye teşvik eden ilanlar oldu. «Bakım-onarım çalışmalarında bilgi akışını iyileştirmek için A4'e basılmış sokak ilanlarından daha akıllı teknolojiler kesin olmalı...» diyerek, yola çıkıp bulduklarım arasından üçünü sizinle paylaşmak istedim.

Özsel Beleli >> s.06

Dünyanın Küçük Prens Kitapları Sergisi

"Biz insanlar, birbirimize ulaşmayı denemeliyiz. Kırlarda, uzaktan uzağa yanan bu ateşlerin bir kaçıyla haberleşmeye çalışmalıyız." diye bitiriyor Exupery, "İnsanların Dünyası" kitabının önsözünü.

Söyleşi: M. Onur Yılmaz >> s.17

Ankara, "Garip" Bir Kent Vesselam...

Ankara'nın kent yaşamında tanık olduğumuz "gariplik"ler son aylarda sosyal medyada oldukça sık gündeme gelmeye başladı. Bir yandan, Uykusuz'un kapağına taşınacak kadar İstanbul tayfasının dikkatini çeken; diğer yandan, Avareler'in "Pembe İşler"i gibi "sansasyonel" müdahalelerle gündeme taşınan meselelerden bahsediyorum... "Ankara'nın Bug'unu" başlıklı bir Facebook grubu var ki, kentimize özel bir Ötekiler Postası adeta. Sözüün özü, başkent olmanın gölgede bıraktığı, Ankara'nın gündelik yaşamına dair dertlerimiz farklı kanallardan, daha sık ve "anlayana anladığı dilden" kabilinden dile getiriliyor artık. Bilen, biliyor. Bunlardan sonuncusunu "Minnettarız" afişlerinin üzerine yapıştırılan Obama posterleri oldu. Sosyal medyada epey bir yankılanan bu hadisenin öncesinde ise başka bir gündemimiz vardı. Facebook'da dolaşıma giren bir görsel ve işaret ettiği kısa bir makale.

Söyleşi: Besim Can Zırh >> s.12, 13

Ankara'da Uçan 'Caz Arısı' Tuna Ötenel

Söyleşi: Zeynep Ömür Yılmaz >> s.14

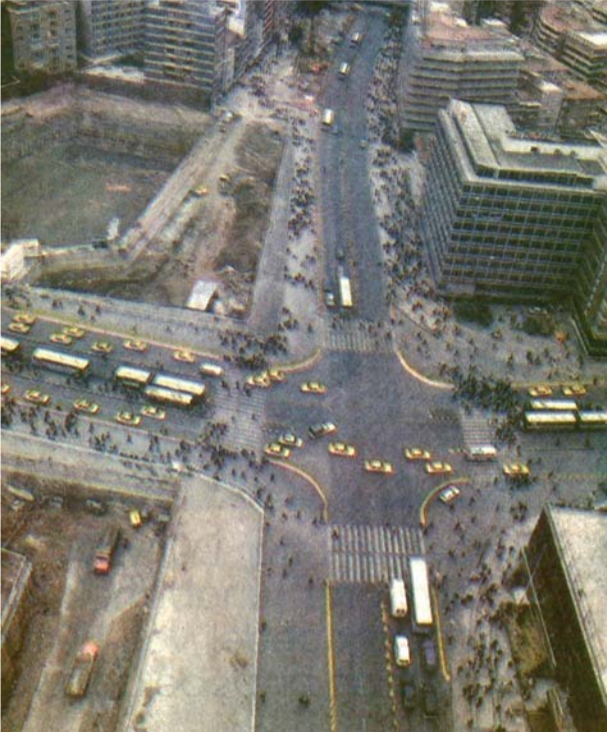

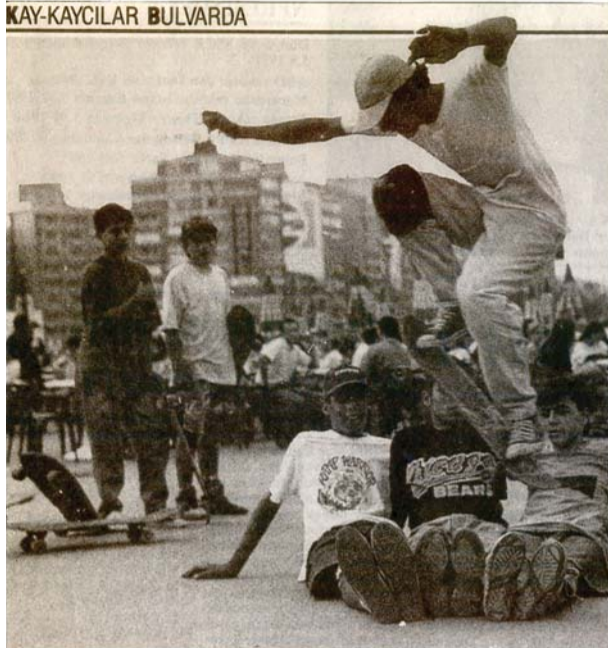
Dökülen Kızılay

Akın Atauz

Görseller: Enver Arcak - Özlem Kavak Mengilibörü

KAY-KAYCILAR BULVARDI

Metroyla gelen açık hava keyfi

Başkent'in trafik yükünün büyük bölümünü kaldıran Atatürk Bulvarı, şimdi "kay kay pisti"ne döndü. Metro kazı çalışmaları nedeniyle trafiğe kapanan Atatürk Bulvarı'nda, Ankaralıların özgürlüğün keyfini çıkarıyorlar. Bulvarda "değil dolaşmak", beş-on kişiye

çarpmadan yürüyemeyen başkentliler, bulvarın yeni görünümünü konusunda pek çok fikir üretiyorlar. Kendilerine "özenti" denmesinden yakınan "kay-kay"çı gençler, "Bulvarda bize yer verilsin" diyorlar. Tunalı Hilmi Caddesi'nden Kızılay'a

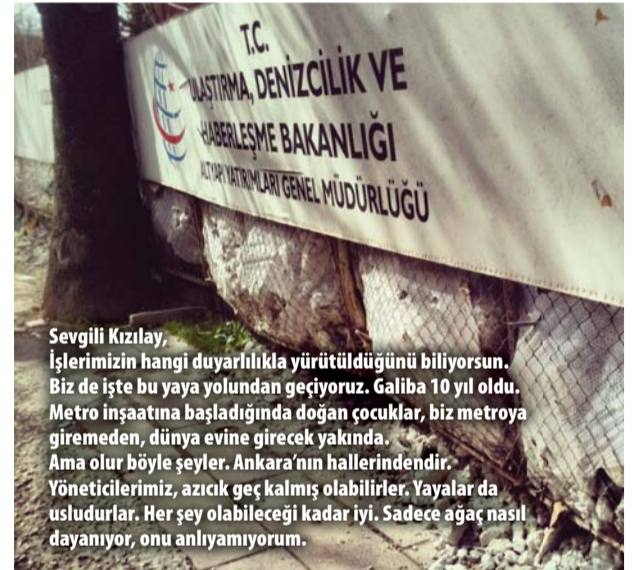
taşınan "rap"çı gençler de bulvarın açık bir diskoya dönüştürülmesini istiyorlar. Şimdilik bulvarın "ne tip bir görüntüye" kavuşacağı belirsiz, ama Ankaralıların ortak dileği şu: "Kapalı yerlerden bıktık. Artık sokakların bize ait olmasını istiyoruz..."

Sevgili Kavaklıdere,
Sana ne oluyor?

Hadi Kızılay biraz mızızlanıyor diyelim. Ama senin bu kadar güzel düzenlemelerin var. Kavaklıdere kurummuş Kavaklıdere-Kuşlukpark'ın var. Duvarları tuvalet duvarı gibi pırl pırl alt geçitlerin var. Trafığın zaten olmadığında vınn diye geçen otomobillerin var. (Trafik olunca, otomobiller sıkışıyor olabilirler elbette, ne var bunda? Trafığı, her bir şeyisi en alısından çözülmüş, kabak gibi bir meydanın var ya işte... Şimdi, yayaların geçeceği yol/yer yok diye şikayet etmeğe mi kalkacaksınız yani? Ayıp oluyor valla...

Sevgili Kızılay,
İşlerimizin hangi duyarlılıkla yürütüldüğünü biliyorsun. Biz de işte bu yaya yolundan geçiyoruz. Galiba 10 yıl oldu. Metro inşaatına başladığında doğan çocuklar, biz metroya girmeden, dünya evine girecek yakında. Ama olur böyle şeyler. Ankara'nın hallerindedir. Sevgili Kızılay,
"Yayaların durumu kötü" diyebilirsin. "Ağacın durumu da kötü" diyebilirsin. Ama yöneticilerimiz uyuyor mu sanki? Yapacaklar işte... İçin rahat değil mi? Çok yazık valla... Hiç öyle çabucak ümitsizlik olur mu? Yakışmıyor sana. Bunca yıllık görmüş geçirmiş bir kent merkezi olacaksın; bu güzelim ilan tokalaşımı da mı ipelemiyorsun? Ayıp valla...

Sevgili Kızılay,
İşlerimizin hangi duyarlılıkla yürütüldüğünü biliyorsun. Biz de işte bu yaya yolundan geçiyoruz. Galiba 10 yıl oldu. Metro inşaatına başladığında doğan çocuklar, biz metroya girmeden, dünya evine girecek yakında. Ama olur böyle şeyler. Ankara'nın hallerindedir. Yöneticilerimiz, azıcık geç kalmış olabilirler. Yayalar da usludurlar. Her şey olabileceği kadar iyi. Sadece ağaç nasıl dayanıyor, onu anlıyamıyorum.

Dikmen Modeli Çözüm ve Toplumsal Barış Arayışı

Ayhan Bilgen

Toplumsal barışın inşası bazen çatışan taraflar arasındaki ihtilafları çözmekten daha zordur. Toplumun iknası, barış sürecine katılımı, çözümden yana bir irade ortaya koyması, çatışma çözümü üzerine çalışanların önemli ilgi alanlarından birisidir.

21 Mart tarihinde Diyarbakır'dan Türkiye kamuoyuna verilen mesaj ve bu vesile ile başlayan akil adamlar tartışmasında öncelikli ihtiyaç kamuoyunun iknası olarak ele alınmaktadır. Toplumun barışa olan ihtiyacı, bize sadece barış yanlısı ya da karşıtı gibi kategorik pozisyon almaların ötesinde sorumluluklar yüklemektedir. Sahici sorunların nasıl çözülebileceğine kafa yormak, hangi yanlış adımların bizi barış arayışından uzaklaştıracağına dair eleştirel katkı sunmak bu sorumluluğun gereği olarak görülmelidir. Barış girişimlerinin karşısında durmanın nasıl kabul edilemez bir tutum olacağını tartışmaya gerek yok sanıyorum. Ancak daha dikkat edilmesi gereken nokta, barış yanlısı gibi gözüküp, süreç içinde görünen yanlılar karşısında tepkisiz kalmaktır.

Somut beklentiler ve toplumsal talepleri görmezlikten gelerek soyut bir barış projesi hayata geçirilemez. Barışın toplumsallaşması için hem içerik hem yönetime dair net değerlendirmeler yapmalıyız.

Bir çalışmanın nasıl yürüdüğüne tarif etmekten daha öncelikli ve belki kolay olan, nasıl yürümeyeceğine dair net bir çerçeve çizmektir. Bu açıdan Van'da terörün finansmanı yasasından hareketle haklarında kapatma davası açılan derneklerin geleceği ya da Roboski katliamının

sorumlularının nasıl bir muamele göreceği son derece somut yol işaretleri niteliğindedir. Ancak biz yazımızda daha çok Ankara yerel gündemine damgasını vuran Dikmen kentsel dönüşüm örneği üzerinde duracağız.

Kentsel dönüşüm adına gerçekleştirilen gecekondu yıkım çalışmalarında Dikmen ilginç bir tabloyu ortaya çıkardı. Daha insani koşullarda yaşamak nasıl bir haksa, şehrin arazisi üzerinden elde edilmek istenen rant karşı durmak da bir hak hatta sorumluluktur.

Kentsel dönüşüm adına yapılmak istenenin faturasını toplumun her kesiminden gecekondu sakinleri yaşıyorlar. Sadece Ankara'da Mamak, Solfasol ve Dikmen semtleri bunun çok açık örnekleri. Ankara 1970'li yıllar ve öncesinde aldığı göç itibarı ile Anadolu'nun farklı kültürel kimliklerini yansıtır. Şehrin kuzeyinde yer alan hava alanı yoluna daha çok muhafazakar, Sünni nüfus yerleşmiş ve son yıllarda TOKİ eliyle yürütülen yapılanma dolayısıyla o bölgede on yıllardır yaşayan insanların imarlı arazileri neredeyse Çubuk Barajı'na kaydırılmıştır.

Dikmen ise daha çok Alevi ve sol nüfusun yoğun yerleştiği bir bölgedir.

Dikmen'de kalan son gecekonduların yıkımında yaşanan görüntüler yazımızın asıl konusunu oluşturuyor. Yıkım işinin içinden çıkamayan belediye, konuyu taşeron firmaya havale etmiş ve başkent'in göbeğinde bu nedenle tam bir meydan savaşı yaşanmıştır.

Ellerinde pompalı tüfeklerle yıkım için direnenleri geri püskürtmeye çalışan firma yetkililerine polis karakolundan müdahale edilmemiş olması da Türkiye'ye özgü bir serbest piyasa çözümü olsa gerek.

Ben bu görüntüleri izlediğimde sadece kentsel dönüşüm için yıkım işinin değil tüm zor işlerin özel şirketlere havale edilmesinin mantığını daha net hissettim. Neden artık dünyada özel güvenlik şirketlerinin savaş ekonomisi içinde önemli bir ağırlık oluşturmaya başladığını daha yakından görmüş oldum.

Bir taraftan baskıcı hatta otoriter yüzü gün geçtikçe kendini hissettiren bir devlet profili, diğer yandan her konuyu ticari kar mantığı içinde ele almaya yatkın bir özel teşebbüs ruhu.

İnsanlık, bu utanç verici gidişe bir an önce müdahil olup engellemeyi başaramazsa, hayatın her alanı denetim ve kontrol altına alınmakla kalmayacak, belki modernleşmenin bir gereği olarak, özel sektör, bürokratik devleti aratacak vahşiliği, kar hırsı ile topluma reva görmeye başlayacak.

Lafı daha fazla uzatmayalım. Oldu olacak ihtilaflı tüm konuları yavaş yavaş özel sektöre havale eden adımları tartışmaya başlayalım.

Kürt sorununun çözümü için müzakere yeteneği olan girişimler, ihale ile konuyu üstlensinler ikna edemediklerinde de özel savaşı "yap-ışlet-devret" modeli ile finans etsinler.

Kent İçin... Kentli Haklarımız... Yaşadığımız Yer; Katılım Haklarımız...

Ulaşım ve Dolaşım

Özellikle özel araçlarla, seyahat hacminin azaltılması gerekliliği
Dolaşım, yaşanabilir bir kent oluşturmaya yönelik bir biçimde düzenlenmeli ve çeşitli ulaşım alternatiflerine izin vermeli
Sokağın sosyal bir arena olarak algılanması
Sürekli bir eğitim ve öğretim çabası gerekliliği
Kentlerde Çevre ve Doğa İlkeler
Yerel yönetimlerin, doğal ve enerji kaynaklarını, uygun ve akılcı bir biçimde, yönetme ve idareli kullanma sorumluluğu
Yerel yönetimlerin kirliliğe karşı politikalar uygulaması
Yerel yönetimlerin doğayı ve yeşil alanları koruma yükümlülüğü
Doğayı korumanın toplumsal gururu ve bağlılığı geliştiren bir faktör olması

Kentlerin Fiziki Yapıları

Kent merkezlerinin Avrupa'nın kültür ve tarihi mirasının önemli sembolleri olarak koruma altına alınması
Kentlerde açık alanların oluşturulması ve yönetiminin kentsel gelişmenin vazgeçilmez bir parçası olması
Mimari yaratıcılık ve imarın, kentsel görünümün kalitesindeki önemli rolü
Tüm insanların sağlıklı, yerleşik, güzel ve özendirici bir çevrede yaşama hakkı
Bir kentin canlılığının, dengeli meskun alanların oluşturulması ve merkezdeki konut dokusunun korunmasıyla sağlanması

Tarihi Kentsel Yapı Mirası

Kentsel korumada hassas bir yasal çerçeveyin gerekliliği
Kentsel mirasın korunması için bilgilendirme politikalarının gerekliliği
Yeterli ve yeni finans mekanizmaları ve ortaklıkların gerekliliği
Eski el sanatları ve yapı tekniklerinin yaşatılması, canlandırılması gereği
Tarihi kentsel dokunun; planlamaya temel veri biçiminde katılarak, çağdaş yaşamla bütünleştirilmesi
Ekonomik kalkınmanın, kentsel mirasın korunmasıyla canlandırılması

Konut

Konutla bireyin mahremiyetinin olması
Her insan ve ailenin; güvenli, sağlam bir konut edinme hakkı
Yerel yönetimlerin, konutla seçenek, çeşitlilik ve ulaşılabilirliği artırması
Sosyal ve ekonomik olanakları kısıtlı olan kişi ve ailelerin haklarının, yalnızca pazar mekanizması koşullarına terk edilmemesi

Yerel yönetimler tarafından, ev sahibi olabilmek ve kullanım süresi güvencesinin sağlanması
Eskimiş konut dokusunun yenilenmesinin bedelinin burada oturan, sosyo-ekonomik seviyesi düşük gruplara yüklenmemesi
Kent Güvenliğinin Sağlanması ve Suçların Önlenmesi İlkeler
Net bir güvenlik ve suç önleme politikasının, alınacak önlemlere, kanuni yaptırımlara ve müşterek desteğe dayandırılması
Yerel güvenlik politikasının; güncelleştirilmiş, kapsamlı istatistik ve bilgilere dayandırılması
Suçun önlenmesinin toplumun tüm üyelerini ilgilendirmesi
Etkili bir kent güvenlik politikası için; emniyet güçleri ve yerel halkın yardımlaşması
Uyuşturucu karşıtı yerel politikanın oluşturulması ve uygulanması
Suçların tekrarını önleyici programlar ve hapis cezaları yerine alternatif çözümler üretilmesi
Yerel güvenlik politikasının temel unsuru olarak mağdurların kollanması
Suçların önlenmesine öncelik verilmesi ve buna bağlı mali kaynakların yaratılması

Kentlerdeki Özürlü ve Sosyo-Ekonomik Bakımdan Engelliler

Kentlerin, herkesin her yere erişebilirliğini sağlayabilecek şekilde tasarlanması
Özürlü ve engellilere ilişkin politikaların, hedef gruplar için aşırı himayeci değil, toplumla bütünleştirici olması
Özürlüler ve azınlıkları temsil eden derneklerin kendi aralarındaki işbirliği ve dayanışması
Evler ve işyerlerinin özürlü ve engellilere uyarlanabilir biçimde tasarlanması
Seyahat, iletişim ve kamu ulaşımının tüm insanlar için erişilebilir olması

Kentsel Alanlarda Spor ve Boş Zamanları Değerlendirme

Tüm kent sakinlerinin, eğlence, dinlenme ve spor faaliyetlerinde yer alma hakkı
Spor alanlarının sağlıklı, ve güvenli olarak tasarlanması
Her kent sakininin kişisel potansiyelleri doğrultusunda istediği sporu yapma hakkı

Yerleşimlerde Kültür

Tüm kent sakinlerinin kültürel faaliyetlerden faydalanma hakkı
Yerleşimlerin kültürel oluşumunun ekonomik ve sosyal gelişmeye katkısı
Güçlü bir bağ olarak, farklı milliyet, bölge ve ülke halkları arasındaki kültürel alış, veriş

Kültürel gelişim ve gerçek bir kültürel demokrasi için; yerel yönetimlerin, toplum birimlerinin, gönüllü kuruluşların ve özel sektörün artan dayanışma gereksinimi
Kültürel çoğulculuğun (çeşitlilik), yenilikleri ve yenilikçi denemeleri öngörmesi
Yerel yönetimlerce dengeli biçimde tesis edilmiş kültürel turizmin, toplum üzerindeki olumlu etkisi

Yerleşimlerde Kültürlerarası Kaynaşma

Kent politikalarının temel unsuru olarak ayrımcılık karşıtlığı
Yerel yönetimlerce göçmenlerin, yerel politik yaşama etkin katılımının sağlanması
Kentlerde uygulanan kültür ve eğitim politikalarının ayrımcı olmaması
Yerel yönetimlerin, iş olanaklarından eşit faydalanmayı sağlaması
Göçmen topluluklarının, sosyal ve fiziki çevresiyle bütünleşmesi anlamında, kültürlerarası kaynaşma

Kentlerde Sağlık

Kentsel çevrenin tüm kentlilere iyi sağlık koşullarını sağlaması
İyi sağlık koşullarının temini için; kişilerin temel ihtiyaç maddelerinin güvenilir ve sağlıklı biçimde sunumu
Yerel yönetimlerin; toplum kaynaklı sağlık girişimlerini ve katılımları teşvik etmesi
Kent sağlığı uluslararası bir önem de taşıdığından, yerel girişimlerin uluslararası programlarla ortak yürütülmesinin öngörülmesi

Halk Katılımı, Kent Yönetimi ve Kent Planlaması

Yerel politik yaşama halkın katılımını temin için; halk temsilcilerini, özgür ve demokratik olarak seçebilme hakkı
Yerel politik yaşamda etkin bir katılım için; halkın yerel, politik ve idari yapılarda belirleyici olması gereği
Toplum geleceğini etkileyecek her tür önemli projede halka danışma gereği
Kent yönetimi ve planlamasının; kent karakteri ve özel niteliklerine ilişkin yeterli bilgiye dayandırılması
Yerel politik kararlarını; uzmanlardan oluşacak ekiplerce gerçekleştirilecek kentsel ve bölgesel planlara dayandırılması
Karar verme sürecinin sonucunda ortaya çıkan politik tercihlerin anlaşılabilirliği ve hayatiyeti
Gençlerin toplum yaşamına katılımının yerel yönetimlerce sağlanması

Akün ve Şinasi'de Çözümü Doğru Adımlar...

Akün ve Şinasi Sahnelerinin satışa çıkması süreci ile ilgili geçen sayımızda "Bir İhtimal Daha Var" başlığı ile manşete taşıdığımız konuda Solfasol'un çağrısı çeşitli ortamlarda karşılık buldu. Gazetemizin çağrısının ardından Devlet Tiyatroları Genel Müdürü Lemi Bilgin ve Devlet Tiyatrosu Ankara Müdürü Akif Yeşilkaya'nın da girişimleri ile Emek İnşaat, sahnelerin satılmaması ya da satılacaksa bile sahnelerin ofis katlarından ayrı satışa çıkması yönünde fikir değiştirdi.

Solfasol'un edindiği bilgiye göre, Emek İnşaatın finansal ihtiyaçları gerekçe gösterilerek satışa çıkarılan Lale Sitesi'nin sonuçsuz kalan iki ihalesinin ardından bir daha satışa çıkarılması beklenmiyor. Ama olur da tekrar satış kararı çıkarsa bu durumda sahneler, ofis katlarından ayrı olarak satılacak. Bu durumda da Devlet Tiyatroları, kamulaştırma ya da devir yoluyla Akün ve Şinasi'yi satın alma yoluna gidecek.

Ankara Sahnelerine Sahip Çıktı

Ocak ayında gündeme düşen bir ilan ile Ankaralı tiyatroseverler için zor günler başlamıştı. Eski Lale Sitesi, bugün bilinen adıyla Akün ve Şinasi Sahneleri'nin de bulunduğu bina kompleksinin satılacağı haberinin sonrasında bir araya gelen sivil toplum kuruluşları ve meslek odaları sahnelerin satılmaması için bir girişim başlatmışlardı. Bu amaçla düzenlenen protesto gösterilerine binin üzerinde Ankaralı katıldı. Sahnelerin satılmaması için çağrı yapıldı. Bu süreçte iki kez tekrar edilen ihaleye rağmen sahnelerin de içinde yer aldığı kompleks satılmadı.

Devlet Tiyatroları Sahnelerini Bırakmıyor

Solfasol'da yaptığımız çağrının ardından, eylemlerdeki "sattırmayız" sloganları yerini "Kültür Bakanlığı satın alsın", "sahneler kentlilerin olsun" çağrılarına bıraktı. Aynı kaygı ile girişimlerde bulunan Devlet Tiyatroları üst yönetimi, sahnelerin Ankara için çok önemli olduğunu ve perde kapatmaması için her türlü çabayı göstereceklerini belirterek Emek İnşaat yönetiminin fikrini değiştirmek için harekete geçti. Tüm bu ortamı değerlendiren Emek İnşaat resmi olarak açıklamasa da üçüncü kez ihaleye çıkmaktan vazgeçti. İleriki zamanlarda satışın tekrar gündeme gelmesi beklenmiyor. Gelse bile sahneler ofis katlarından ayrı olarak satılacak. Bu durumda da Devlet Tiyatroları Akün ve Şinasi'yi kimseye bırakmayacağına benziyor.

Şimdilik Rahat Bir Nefes Aldık

Sonuçta, şimdilik rahat bir nefes aldık. Sürecin henüz tamamlanmadığının farkında olarak takibi sürdüreceğiz. Ama son bir ayda geldiğimiz olumlu noktaya erişmemizde emeği olanlara, Akün ve Şinasi'ye sahip çıkan, başta Devlet Tiyatroları yönetimi olmak üzere girişimde bulunanlara ve girişimlere olumlu karşılık veren herkese teşekkür ediyoruz. / Solfasol

Beysukent'in Ulaşım Çilesi

Kasıtlı mı Beceriksizlik mi..?

Yeni işyerimin bulunduğu Beysukent'e az otobüs seferi yapıldığını yıllardır duyardım. Kasıtlı mıdır bilemem ama inanılmaz bir koordinasyon bozukluğu olduğu aşikar. Duraklara varış aralıkları 45 dakikayı geçen otobüslerin, sabah ve iş çıkışı saatlerindeki tıklım tıkış hallerini yaşamakla kalmıyorsunuz, yolcu alacak yer kalmasa da her durağa uğrama mecburiyetiyle sürdürüyorsunuz yolculuğunuzu. Bir seferinde şoföre "dolu olduğumuz halde neden duruyoruz?" diye sorduğumda "izlendiğimiz için durmak zorundayız" cevabını aldım. Yani balık istifi yol alırken dahi, duraklar es geçilmeden hat tamamlanmalıymış. Otobüslerin durağa uğrayıp uğramadığını gören takip sisteminin, çekilen çileyi görmüyor olması ya kasıttır ya da beceriksizlik...

Sabahları Beysukent otobüsünü beklerken, özellikle Etimesgut-Sincan hattındaki durağa yanaşan boş otobüsleri, durağın önündeki kırılmış kaldırıma saplı tabela demirini ve sağ yolu sıkıştırmış alt geçit manzarasını izliyor ve çoğunluğun umursamazlığını düşünüyorum. Umursayanların mutsuzluğu mu umursamayanın çektiği eziyet mi ağır, kararsızım. Bu durum söylendiği gibi kasıtlı olarak oy alınmadığından Beysukent sakinlerini cezalandırmak içinse şayet, yanlış bir hesap var. Çünkü Beysukent'e gitmeye çalışan uzak mahalle sakinleri; yani, başkanın en çok oy aldığı yerlerden gelenler çekiyor eziyeti. Belediyenin akıllı telefon uygulaması olan "Otobüs Hatları Bilgilendirme Sistemi" ile; duraklar, seferler, yaklaşan otobüslerin yaklaşık dakikası, nerede olduğu gibi bilgilere evet ulaşılıyor, kullanımı çok pratik olmasa da. Dakik işleyen bu sistem, ulaşabilenler için kolaylaştırıcı. En azından geç güç ne zaman otobüs gelecek bilebiliyorsunuz. Şehrin öbür yanında ise, saatler süren yolculuktakilere bebek bakıcıları, ev temizlikçileri, bahçıvanlar vb teknolojiye ulaşamayanlar, beklemeye, daha kötüsü çektikleri eziyetin sebebine minnet duymaya devam etmekte. / Enver Arcak

İsrail'den Beklenen Özür Geldi...

İsrail ile Mavi Marmara Gemisine yaptığı saldırı dolayısıyla gerilen ilişkiler, yeniden yumuşama sürecinde. Türkiye'nin İsrail'den beklediği özür, ABD başkanı Obama'nın İsrail ziyaretiyle birlikte geldi. Bilindiği gibi, ABD'nin, Ortadoğu'daki çıkarları, Suriye ve İran'a karşı bölgesel bir güç oluşturulmasını gerektiriyor. ABD'nin bölgedeki en güvendiği stratejik müttefikleri ise her zaman olduğu gibi İsrail ve Türkiye.

ve Gökçek, Yine Minnettar!..

ve Sayın Gökçek'in Başbakan'a minnettarlığı da bitmiyor. Daha önce müflis müteahhit örneği, başına bela olan metrodan kurtulması dolayısıyla, minnettarlığını bilboardlarda dile getiren Belediye Başkanı Melih Gökçek, şimdi de fonda Mavi Marmara gemisi, önde muzaffer edalı Tayyip Erdoğan ve en arkada kötüler kötüsü Netanyahu'nun resmi ile bir kez daha Ankaralılar adına Başbakana minnettarlığını sunuyor.

Solfasol adına bir kez daha soruyoruz, kim, kime ne için minnettar!? Abo/Solfasol

Şizofreni Hastaları İçin, "Çima" Telwe'deydi.

Şizofreni hastaları için gönüllü olarak çalışan, Ankara'daki pek çok farklı üniversite öğrencisinin bir araya getiren Psişizofreni Grubu ve Şizofreni Dernekleri Federasyonu; 17 Mart'ta, Çima Grubu'nun katıldığı bir konser düzenledi. Şizofreni hastaları yararına düzenlenen ve şizofreni hastalarının da katıldığı konser, Telwe Performans Hall'de gerçekleşti.

Konserde sahne alan Çima, 2011'de kurulmuş. Grubun solisti Erkut Küçükşahin ve kemençecisi Zafer Demirel'in beraber müzik yapmasıyla temelleri atılan ve ilk kurulduğunda 3 kişi olan grup, şu an 6 kişilik bir ekibe dönüşmüş durumda. Rock alt yapılı Karadeniz müziği yapan grubun adı yerel dilde "yağmur" anlamına geliyor.

Konser, Psişizofreni Grubu'nun şizofreni hastaları yararına düzenlediği ilk etkinlik değil. 2010 yılından bu yana şizofreni hastalarının hizmet verdiği, Beşevler'deki Mavi At Kafe'de her hafta düzenli olarak bir araya gelen grup, hem kafe içinde hem kafe dışında çeşitli etkinlikler düzenliyor. *çima/solfasol*

Şubat Ayında İş Kazalarında en az 50 İşçi Daha Öldü. Yaşamını Yitiren İşçilerden Üçü Hemşehrimiz...

TMMOB, 3 Mart 1992'de Zonguldak Kozlu'da 263 madencinin yaşamını yitirdiği grizu faciasının yıl dönümünde, işçi sağlığı ve iş güvenliği konusunda toplumsal duyarlılığı arttırmak, kamuoyunu bilinçlendirmek ve siyasi otoriteyi uyarmak amacıyla 3 Mart tarihini, "İş Cinayetlerine Karşı Mücadele Günü" ilan etmişti. Mart ayında, iş kazalarında katledilen işçilere dikkat çekmek üzere, Ankara, İstanbul ve Zonguldak'ta çeşitli etkinlikler yapıldı.

İstanbul'da düzenlenen toplantıda, TMMOB adına konuşan Süleyman Solmaz, "yapılan araştırmalara göre iş kazalarının yüzde 98'inin, meslek hastalıklarının ise yüzde 100'ünün önlenilebilir..." olduğuna dikkat çekti ve "İşçi sağlığı ve iş güvenliğinde temel amaç, çalışanların sağlığına zarar verebilecek hususların önceden belirlenerek gereken önlemlerin alınması, iş kazası geçirmeden, meslek hastalıklarına yakalanmadan, sağlıklı ve güvenli bir ortamda çalışmalarının sağlanması, çalışanların ruhsal ve bedensel bütünlüğünün korunmasıdır..." biçiminde konuştu. Solmaz, "İş cinayetleri kader değildir. İş cinayetleri engellenebilir, yeter ki bilimin ve tekniğin gereği yapılsın. Yeter ki her çalışmanın öznesi insan olsun..." dedi.

Solmaz, iş kazalarında ölümlerin, taşeronluk sisteminin teşvik edilmesi ve sendikasılaştırmanın bir devlet politikası haline getirilmesinin sonucu olduğunu da vurguladı.

İş Cinayetleri Durmuyor, Çocuk İşçiler de Ölüyor...

Geçtiğimiz günlerde, Adana'da trafik kazası geçirdiği söylenerek hastaneye getirilen 13 yaşındaki ilköğretim öğrencisi Ahmet Yıldız'ın da, pres başında sigortasız olarak çalıştırılırken, başından yaralandığı tespit edildi. Ağır yaralanan Ahmet Yıldız, hastanede hayatını kaybetti.

Dağlarına Bahar Gelmiş Memleketimin...

Barış ve yumuşama sürecinde nevroz, tüm yurttta özleildiği gibi kutlandı.

Diyarbakır'daki kutlamalara heyecan hakimdi. Kutlama alanı iyi düzenlenmişti. Kalabalığın yüzünde, barışa duyulan özlem okunuyordu. Alandakiler, Öcalan'ın mesajını bekliyordu. Öcalan'ın mesajı; Ağrı ile Cudi'nin, Kaçkar ve Erciyes'le dostluğuna; Dicle ile Fırat'ın, Sakarya ve Meriç'le birlikteliğine; Halay ile Zeybeğin birlikte güzelliğine vurgu ile başladı. "Bedeller ödedik, helal olsun" derken "silahlı direniş sürecinden, onurlu barış ve demokratik siyaset sürecine" girildiğine işaret ediyordu. Mesajda "Zaman artık ihtilafın değil, ittifakın ve helalleşmenin zamanıdır" deniyordu. Kesin tarih vermemekle birlikte "Silahlı unsurların sınır ötesine çekilmesi dönemi gelmiştir" sözüyle yeni bir başlangıç ve "çağırma kulak veren milyonların şahidiyim ve diyorum ki silah değil siyaset dönemi"nin başladığının altı çiziliyordu. Sadece Kürt halkını değil; Osmanlı'dan bu yana geçmişte "İslam bayrağı" altında yaşayan halkların, kardeşlik hukukuna vurgu yapılıyordu. **Musa, İsa ve Muhammed**'in hakikatlerinin yeni bir müjde ile hayat bulacağı beklentisi dile getiriliyordu. Mesajında; Kürt, Türk, Türkmen, Ermeni, Süryani ve diğer halklar için de özgürlük istenciyle, fikir-ideoloji ve demokratik siyasetin, yeni sürecin yol haritasını oluşturacağını da vurgulayan Öcalan "ayrıştırmak isteyenlere inat birlik olacağız" sözleriyle Kürt ve Anadolu halklarının birlikteliği vurgusunu öne çıkardı. Diplomatik bir dille Ermeni halkı için "soykırım" yerine kullanılan "Büyük Felaket" vurgusu da vardı konuşmada, "Misak-ı Milli" söylemi de...

Nevroz kutlamaları, Ankara'da da coşkulu oldu. 17 Mart'ta, binlerce insan önce Toros Sokak'ta toplandı. Davullar vuruldu, halaylar çekildi. Barış ve halkların kardeşliğine vurgu yapan sloganlar ile Sıhhiye'ye yüründü. Sıhhiye Meydanı'nda, düzenleme komitesi adına Selma Gürkan hazırlanan ortak metni okudu. Gürkan konuşmasına, Demirci Kawa'ların zalim kral Dehak'lara karşı mücadelesinin bin yıldır devam ettiğini söyleyerek başladı. Konuşma, halkların kardeşliğine vurgu yapılarak tamamlandı. *Abo/Solfasol*

Yenimahalle'de Bir Tarih Daha Yok Oluyor...

1969 yılından bu yana Ankara Yenimahalle'deki gençlerin; gerek serbest zamanlarını sosyal ve kültürel etkinliklerle değerlendirmelerinde, gerekse sosyal sorumluluk çalışmalarını topluma yararlı bireyler olarak kazandırılmalarında, büyük rol oynayan Yenimahalle Gençlik Merkezi, "binanın eski olduğu ve Ankara'ya yakışmadığı" gerekçeleriyle, Gençlik ve Spor Bakanlığı tarafından başka bir binaya taşınmaya zorlanıyor...

Yenimahalle Gençlik Merkezi bünyesinde çocuklar ve gençler; izcilik, halk oyunları, bale, drama, bağlama, keman, gitar, org, bateri, yan flüt, masa tenisi, basketbol, resim, ebru sanatı, satranç gibi birçok farklı etkinliğe katılma olanağı buluyor, ilgi ve gereksinimlerini bizzat keşfederek diledikleri alanda kendilerini geliştirebilme fırsatına sahip oluyorlar...

44 yıldır, Yenimahalle'nin en işlek yerlerinden biri olan Ragıp Tüzün Caddesi üzerinde gençlerin hizmetinde olan bu bina, konumu ve fiziki özellikleri bakımından da gerek gençler gerekse veliler açısından son derece uygun, güvenli ve ulaşımı kolay bir konumda. Bina, iki büyük salonu, toplantı odaları, kütüphanesi ve mutfağıyla, gençlerin gereksinimlerini fazlasıyla karşılayabiliyor. Bunun yanı sıra büyük bir bahçeye de sahip olan

Yenimahalle Gençlik Merkezi, çift potalı bir basketbol alanı, bir çardak ve izciler için ateş yakma alanıyla, açık hava etkinlikleri için de oldukça elverişli...

Her şeyden önemlisi, bu bina bir tarihi barındırıyor... «Eski adı Yenimahalle Gençlik Kültür Merkezi» olan ve üyelerince «Kültür» adıyla benimsenen bina, 1969 yılından bu yana birçok unutulmaz anıya şahitlik etmiş ve yetiştirdiği birçok insan için çok büyük bir manevi değere sahip...

Yenimahalle'ye mal olmuş ve bir "Yenimahalle klasiği" haline gelmiş bu merkezin boşaltılarak, bir apartmanda birkaç odalı bir daireye sıkıştırılması, «gerçek anlamda bir gençlik merkezi» olma özelliğini de yitirmesine neden olacak...

Mevcut binanın yenilenerek, fiziki koşullarının iyileştirilmesinin yeterli olacağını düşünen gençler, "Kültür"lerini kaybetmemek adına bir kampanya başlattılar ve başta Yenimahalleliler olmak üzere, değerlerine sahip çıkmak isteyen tüm Ankaralıları bu kampanyaya destek olmaya davet ediyorlar. *Vildan Görbil*

Kampanyaya destek olmak için:
<http://www.change.org/ankaraygm>

AVM'ler Kenti Ankara, Nihayet Türkiye Rekorunu Kırdı..!

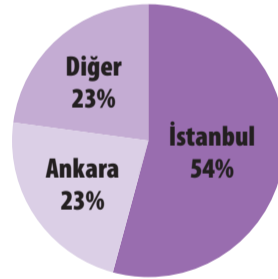
Ankara, kişi başına düşen kiralanabilir Alış Veriş Merkezi alanı sıralamasında İstanbul'u geçti. Ankaralıları, bin kişi başına 246 metrekare kiralanabilir alanla, İstanbulluların 227 metrekarelik kiralanabilir alanından daha fazla AVM alanına sahipler.

Ankara'daki AVM'ler, artık 20-30 yıl öncesinin 5-10bin metrekarelik AVM'leri değil. Her yeni yapılan AVM, bir öncekinden misli ile daha büyük olma yarışında. Yapılan ve yapılmakta olan AVM'ler 40 bin metrekareden daha büyük, artık 50bin metrekare büyüklükte AVM'ler peşinde koşuyoruz.

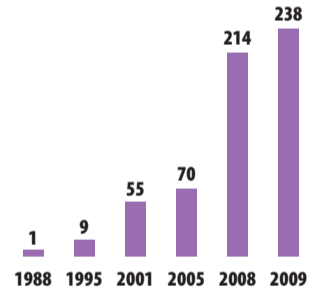
Bu arada her yapılan AVM, önceki AVM'ler için yeni bir tehdit oluşturuyor. Markalar, yüzlerini yeni AVM'lere taşımaya çalışırken, eski AVM'lerdeki satış potansiyelleri düşüyor ve mağazalar kapanıyor. Her AVM, kendine rakip gördüğü AVM'nin önüne, kendi AVM'sinin reklamını yaptığı dev tabelalarını dikeyyor. Hemen her AVM, kendine rakip gördüğü AVM bölgelerinden kendi AVM'lerine müşteri getirmek için ücretsiz servisinden, binbir çeşit promosyonuna kadar "yeni dev hizmetler"(!?) sunuyor...

Eskinin çarşıları zaten bitmişti. Şimdi yeni AVM'ler açılırken, eski AVM'ler can çekişiyor. *Solfasol*

2009 Yılı AVM Dağılımı

Toplam AVM Sayısı Gelişimi

Mecliste Roboski Raporu Oylanırken, Katliam Mağduru Roboskili Aileler ve Roboski için Adalet Arayanlar, Bir Kez daha Meclis'teydiler...

TBMM İnsan Hakları İnceleme Komisyonu, Roboski katliamı hakkında hazırladığı raporu görüşmek için mecliste toplandığı sırada, meclisin kapısında **Roboski için Adalet Girişimi, İnsan Hakları Derneği, Mazlumder ve TİHV'in çağrısı ile** bir araya gelen grup, Roboski katliamının faillerinin yok sayıldığı raporun kabul edilmemesi için protesto gösterisi yaptı. Gösteride, Roboski için Adalet Girişiminin hazırladığı "**Katiller bulunsun! Roboski bir daha asla**" pankartı altında toplanıldı. Mazlumder, İHD ve Roboski için Adalet Girişimi'nin, Roboski katliamındaki faillerin bulunması ve cezalandırılması ve özür dilenmesine ilişkin basın açıklamaları okundu.

Okunan basın açıklamalarında ortak vurgu, "**barışın sadece çatışan taraflar arasında değil, toplumsal zeminde de inşa edilmesi gerektiği ve 34 kişinin hayatını kaybettiği bu olayın, toplumsal barış ve bir arada yaşama iradesine vurduğu ağır darbe**" üzerineydi.

Gösteri, protestocuların ellerindeki rengarenk balonları, gökyüzüne bırakmaları ile sona erdi. Protesto gösterisi yapılırken, Roboski'deki katliamda öldürülenlerin yakınları ise BDP grubu tarafından kabul edildi ve birlikte raporla ilgili meclis görüşmelerini izlendi. *Abo/Solfasol*

Hacı Bayram Caddesi No: 4
Tel. [312] 311 41 73 -310 70 71
online siparişleriniz için: www.gulkahve.com

Gece Evine Dönemeyenler Birleşin

Aydan Öz

Merhaba,

Ben Aydan. Ama siz benim kim olduğumu boş verin, ben bu yazıyı Ankara'da yaşayan herhangi bir genç olarak yazıyorum.

Bu bahar Başkent'in havası bir başka olsun, sokaklar insan ve neşeyle dolsun diyerek çıktık yola. Birlikte değiştirebiliriz dedik ve bir kampanya başlattık: change.org/EGOsaatleri.

Belki bildiğiniz belki de deneyimlediğiniz üzere Ankara'da toplu taşıma araçları son seferlerini akşam 11'de yapıyorlar. Bu saatten sonra dışarıda olmak çoğumuz için hem lüks hem de aslında bir güvenlik problemi.

Düşündük, taşındık ve toplu taşıma seferlerinin bu saatte bitmesinin tek sebebinin talep azlığı olabileceğine karar verdik ve dedik ki; eğer biz yeterli talep olduğunuzu ortaya koyabilirsek, belediye vatandaşların bu mağduriyetini görmezden gelmeyecektir.

Bir dilekçe yazdık; ilk etapta belli başlı bazı hatlar seçilsin ve bu hatların sefer saatleri hafta sonlarında her saat başı merkezden kalkacak şekilde saat 2'ye kadar uzatılsın, bu uygulamanın sonuçlarına göre de sefer saatleri yeniden düzenlensin istedik.

Biz bu kampanyayı 28 Şubat akşamı başlattık ve ilk bir hafta içinde yazdığımız dilekçenin altına 4000 kişi imza attı. Bir ayın sonunda sayımız 10.000'e yaklaşıyor.

Bu süreçte yazılan yorumlarda gördük ki; sosyal hayatın kısıtlı olmasının yanı sıra, kimisi okuldan eve dönememekten, kimisi kaçırıldığı iş olanaklarından, kimisi de gece geldiği otogarda mahsur kalmaktan yakınıyor.

Biz bu kampanyanın imzacıları olarak toplu taşıma saatlerinde yapılacak basit düzenlemeler ile;

- Ulaşım eşitsizliğinin ortadan kalkacağını,
- Sokaktaki insan sayısının artacağını,
- Kent ekonomisinin canlanacağını ve bunun yeni iş olanakları getireceğini,
- Kültür-sanat etkinliklerinin çeşitleneceğini,
- Ve sonuç olarak sokakların daha güvenli hale geleceğini öngörüyoruz.

Hepsinden öte, bizler Başkent'in ve Başkentlilerin bunu hak ettiğini düşünüyoruz.

1 Nisan günü dilekçemizi topladığımız 10.000'i aşkın imzayla birlikte götürüp teslim edeceğiz. Ama bu demek değil ki, siz bu satırları okurken kampanya bitmiş olacak. Aksine daha fazlasına ihtiyacımız var. Sizlerin desteğine ve önerilerinize ihtiyacımız var. **Bu kampanyanın sahiplenilmesine, unutturulmamasına ihtiyacımız var.**

Biz bu bahar, Ankara'nın uslu kentlileri olarak, güvenli ve uygun fiyatlı ulaşım hakkımızı talep ediyoruz. Dilediğimiz saatte dışarı çıkma hakkımızı talep ediyoruz. Biz bu kentin sokakları yaşasın istiyoruz.

Lütfen siz de sesimize ortak olun.

Bir gün bir yerlerde karşılaşıncaya kadar hoşçakalın.

AKILLI ŞEHİRLER: Yapmakla Bitmiyor, Sürekli Bakıp Onarmak Gerek

Özsel Beleli - ozselbeleli@gmail.com

Kentlerde alt ve üst yapının inşası belediyeler açısından zorlu bir sürecin aslında sadece ilk adımı; asıl mücadele çoğu zaman kısıtlı kaynaklara rağmen düzenli bakım ve zamanında onarım çalışmalarının sürdürülmesi. Bu konuyla ilgili akıllı şehirlerde kullanılan teknolojileri merak edip araştırmama neden olan; birkaç hafta önce Oxford'da bizim sokağa asılan A4 kağıda basılmış ve mahalle sakinlerini, çalışmayan sokak lambalarını belediyeye haber vermeye teşvik eden ilanlar oldu. «Bakım-onarım çalışmalarında bilgi akışını iyileştirmek için A4'e basılmış sokak ilanlarından daha akıllı teknolojiler kesin olmalı...» diyerek, yola çıkıp bulduklarım arasında üçünü sizinle paylaşmak istedim.

Bu teknolojilerden biri Oxford Kent Konseyi'nin girişimi. www.oxford.gov.uk adresinden verilen «Do It Online (İnternette Yap)» bağlantısı. Temelde Türkiye'de de bazı belediyelerin başvuru, fatura ödeme, öneri/şikayet gibi hizmetleri sunduğu internet sitelerine çok benziyor, ma hem kapsamı çok daha geniş, hem de yapısı çok kullanışlı. Örneğin «Report It (Haber Ver)» başlığı altında; çevre, altyapı, atık, konut, ulaşım gibi her konuya özgü hazırlanmış formlara ulaşmak ve bu formları internet üzerinden kent konseyini bilgilendirmek mümkün. Bu sitede; yakınızdaki bir parka yeni bir bank konmasını talep edebilir, sokağınızdaki kaldırımla ilgili onarım ihtiyacını aktarabilir, bir trafik ışığıyla ilgili tespit ettiğiniz sorunu bildirebilirsiniz. Genel form yerine konuya özel formların kullanılmasının, bakım-onarım açısından gerekli bilginin tek seferde alınmasını sağlayarak, daha hızlı yanıt verilebilmesine yardımcı olduğunu tahmin ediyorum. Yine aynı web sitesinde; Kent Konseyinin yakın dönemde karara bağlayacağı konularla ilgili olarak başlattığı görüş alma süreçleri kapsamında hazırlanmış anketleri doldurmak ya da bireysel görüşünüzü aktarmanız mümkün. Oxford Kent Konseyi'nin web sitesi, e-belediyecilik kapsamında yapılabilecek iyileştirme çalışmaları için bence gerçekten güzel bir örnek.

Oxford Kent Konseyinin kurduğu internet sitesinin teknolojiye bir adım ötesi, ABD'de özel bir şirket olan SeeClickFix'in (GörTıklaOnar) adındaki belediyelere yönelik ürünü (www.seeclickfix.com). Bu ürün kapsamında gördüğümüz bir kırık sokak lambasını veya yerinden sökülmüş bir rögar kapağını; bilgisayar veya akıllı telefonlar üzerinden, kullanıcı dostu bir arayüz aracılığıyla anında belediyenize bildirebiliyorsunuz. Eğer sorunu, gördüğümüz yerde, akıllı telefonunuza yüklediğiniz uygulama üzerinden belediyeye haber veriyorsanız, sizin ayrıntılı konum bilgileriniz otomatik olarak mesaja dahil ediliyor; böylece sorunun tam yerinin bakım-onarım ekiplerince bulunması kolaylaşıyor, ekiplerin sokak sokak gezmeleri gerekmiyor. İsterseniz yine aynı sistem üzerinden kırık sokak lambasının fotoğrafını çekip bildirinize kolaylıkla ekleyebilirsiniz. Aynı sistem kapsamında, vatandaşın gelen bir bildirimler varsa belediyenin mevcut bakım-onarım takip sistemine aktarılıyor; böyle bir sistem yoksa kuruluyor. Yine bu sistem kapsamında bildiri yapan vatandaşa, sürecin belirli aşamalarında otomatik bilgilendirme mesajları gönderiliyor. Sonuçta, özellikle küçük belediyeler, altyapı bakım ve onarımında vatandaşın kendilerine ulaşacak bilgi akışını iyileştirmek için sıfırdan bir sistem kurmak yerine SeeClickFix'i kullanarak kısa sürede işler bir sisteme sahip olabiliyorlar. Altyapı bakım ve onarım hizmetlerinin etkili yürütülmesinde; vatandaşın belediyeye bilgi akışının sağlanmasının yanı sıra, altyapı bilgi sistemlerinin geliştirilmesinin önemi tartışılmaz. Türkiye'de de birçok belediyenin bu alanda başlattığı çalışmalar var. Altyapı bilgi sistemleri kapsamında, geniş bir veritabanının oluşturulması, farklı kaynaklardan gelen veri akışının koordineli bir şekilde sistemde işlenebilmesi, görsel araçlarla verinin analizinde ortaya çıkan sonuçların karar vericilerin kullanımına sunulması bazı temel bileşenler. Örneğin, Washington DC Belediyesi'nin IBM'le işbirliği içinde, içme suyu altyapısı için kurduğu bilgi sistemi bu konuda dikkate değer bir başka örnek.

Oluşturulan veritabanında şehirdeki tüm içme suyu boru ve bağlantılarının coğrafi konumu, türü, yapımı ve onarım tarihleri gibi bilgiler yer alıyor. Örneğin sistem aracılığıyla bu bilgiler geçmiş aylarda ortaya çıkan onarım ihtiyaçlarıyla birleştirilerek, nerede ve hangi borularda yakın gelecekte arıza yaşanabileceği üzerine analitik tahminlerde bulunuluyor. Belediye de bakım çalışmalarını bu analitik tahminlere dayanarak önceliklendiriliyor; bu şekilde borular patlamadan etkili ve zamanında müdahale yapmak mümkün oluyor.

Şehirde yaşarken her gün karşılaştığımız ve ilk bakışta kronik gözükten sorunları, teknolojiye dayalı akıllı ürün ve sistemlerle azaltmanın mümkün olduğuna inanırdım. Solfasol'un ilk sayısından bugüne, yani tam iki yıldır, her ay bu köşede farklı şehirlerde gördüğüm ve beni heyecanlandıran akıllı çözümleri sizlerle paylaşıyorum. Sizlerin de gördüğünüz, okuduğunuz akıllı çözümler varsa ve paylaşmak isterseniz, e-postanızı dört gözle bekliyorum olacağım.

Umut Göktuğ Söyler Bir Ayı Aşkın Süredir Tutsak Ailenin, Askerin ve Devletin Kölesi

Abdulhalim K.

Devletin beni reşit ilan ettiği yaştayım. Fakat anne babam beni kaçırabilir ve herkes bunu gayet normal karşılayabilir. Çünkü kaç yaşında olursan ol anne baba sana her şeyi yapabilir. Polis veya asker her şeyi yapabilir. Asli görevi insanları korumak olan kişiler suçluları koruyabilir, görevi olmayan işlere –ve hatta suça iştirak ederek, suçluyu koruyarak- katılabilirler. Yaşanan olayın özneleri Umut ile Ramazan'ın yerine kendinizi koyarsanız karşınıza çıkacak tablo tam da böyledir.

Mağdur ve kaçırılan kişinin anne babası tarafından duygusal şiddete maruz kalması, sürekli baskı altında olması, amcaları tarafından kontrollü bir şekilde hastane hastane dolaştırılıp, hasta raporu alınmaya çalışılması; tüm bunların nedeni Umut'un eşcinsel olması ve eşcinselliğin hastalık olarak görülmesi. Üst sınıftan olan bu kişiler, her şeyin satın alınabileceğini düşünerek, hastalık olarak gördükleri eşcinselliğin bedelini ödeyerek ondan "kurtulmaya" hazırlar.

"Eşcinsellik hastalık değildir!"

Tam da bu nedenle ailelerin bilinçlendirilmesi gerekiyor. Anne babalar ne yapacaklarını bilemediklerinde en yakınlarındaki güvendikleri kişilere gidiyor ve bu kişiler de mevzu bahis kendi evlatları olmadıkları için saçma yönlendirmelerde bulunabiliyor, onları suça itebiliyorlar. Bu noktada ısrarla kendimizi ifade etmek zorundayız:

Eşcinsellik bir hastalık değil, doğuştan gelen, biyolojik bir durumdur. Eşcinseller arasındaki sevgi, bir ömür karı koca hayatı yaşamış insanlar tarafından algılanamayabiliyor. Sevgi nedir bilmeyen kişiler sevgiyi gördüğü zaman algılayamıyorlar. Bu sevgiyi algılayamayan kişiler, kendilerini güçlü zannettikleri ve tüm güçlerini şiddetten ve silahlarından aldıkları için sevgiyi de silahla yok edebileceklerini düşünüyorlar. Sevgiden büyük gücün olmadığını bilmiyorlar. Oysa mağdurlardan herhangi birisinin öldürülmesi konuyu kapatmayacak. "Sokaktaki bir ibne daha öldü gitti" olacak sanıyorlar ama biz eşcinsellerin dayanışma içerisinde olduğumuzu, hep beraber hukuk mücadelesi vereceğimizi biliyoruz. **Bütün eşcinselleri öldürmeye ve sevgiyi yok etmeye güçleri yetmeyeceğine göre, "sevmek nedir"i öğrenmeleri gerek.**

"Anneler, babalar hiç değilse anlamaya çalışsalar"

Erkek egemen bu toplumda doğduğumuz günden beri çektiğimiz sıkıntılar, kendi iç dünyamızda, beş yaşından beri verdiğimiz mücadele, on beş yaşında başladığımız iç savaşlar, yirmili yaşlarda kısmen kazandığımız, kısmen kaybettiğimiz bu savaş... Tüm bunların üzerine ihtiyacımız olan şey bizi dünyaya getiren kişilerin bizi evlatlıktan reddetmekle tehdit etmesi değil, bunun yerine bizi anlamaya çalışması... Anlamalarını beklemiyoruz ama hiç değilse anlamaya çalışsalar...

Hal böyleyken biz eşcinsellerin birbirimize sahip çıkmamız gerek. Aksi halde bir gece olmadık bir durumla karşılaşabiliriz biz de kaçırılabiliriz. LGBTTQ'lar olarak daha çok örgütlenmeliyiz. Bugün bir bankaya gittiğimizde işlem bile yaptırılmıyorsa bunu aşmanın tek yolu örgütlenmek ve daha çok ses çıkarmaktır.

Konu Umut değil, konu Ramazan değil.

Konu sistem, konu sistemin içerisindeki şebekeleri zorlamak.

Sessiz kalırsak, bizim kaçırılmamız da an meselesi.

Arka Plan:

Umut Göktuğ Söyler, geçtiğimiz Aralık ayında ailesinden gelen baskılara daha fazla dayanamayarak sevgilisi Ramazan Kalkan ile birlikte yaşamaya başladı. Umut, ayrıca askeri hastaneden "psikoseksüel bozukluk" raporu alarak askerlikten muaf tutulmuş, Umut'un asker olan babası ise raporun değiştirilmesi için müdahale etmişti. Bu müdahaleler Umut'un kıdemli albay olan babası tarafından tehdit edilerek amcasının evinde hapsedilmesine kadar uzanmıştı. Umut amcasının evinden kaçtı ve savcılığa suç duyurusunda bulundu. Savcılık Umut'un koruma altına alınmasına karar verip, şüpheliler hakkında da uzaklaştırma kararı çıkarttı. Ancak bu koruma ve uzaklaştırma kararlarına rağmen Umut'un babası ve amcasının da içinde olduğu 8-10 kişilik bir grup 26 Şubat'ta Ramazan Kalkan'ın evini basarak Umut'u kaçırdı. Olay sırasında Ramazan Kalkan da hem darp hem de tehdit edildi.

Umut'un da üyesi olduğu Pembe Hayat Derneği, kaçırılma olayını meclise taşıdı, CHP'li ve BDP'li vekillerle görüştü. Bunun üzerine BDP İstanbul Milletvekili Sebahat Tuncel İçişleri Bakanlığı'na yöneltilmek üzere TBMM'de soru önergesi verdi. İçişleri Bakanı Muammer Güler, Umut Göktuğ Söyler ve Ramazan Kalkan'ın üyesi olduğu Pembe Hayat LGBTT Dayanışma Derneği'ni arayarak kaçırma olayı ile ilgili "hassasiyetle üzerinde duruyoruz" dedi.

Aradan bir ayı aşkın zaman geçti. Umut'tan hala sağlıklı haber alınmıyor.

Ankara Ağzı

Arif Şentek

Belirli coğrafyalarda, belirli bir kentte veya bölgede yaşayanları eski yıllarda olduğu gibi konuşmalarından ayırt edebilir misiniz? Konuşanın örneğin Kıbrıslı mı, Karadenizli mi, Karslı mı veya Balkan göçmeni mi olduğunu belki hâlâ bir ölçüde anlayabilirsiniz. Anadilin bu yerel farklılıklarını kapsadığı bölgenin ölçeğine göre dilbilimciler lehçe, diyalekt, şive, ağız gibi terimlerle adlandırıyorlar. "Ağız" konuşulan dilde en dar anlamdaki yerel özelliği yansıtır; Orta Anadolu ağızı, Ankara ağızı gibi.

Herkesin Türkçeyi, Devlet Tiyatrolarında konuşulduğu gibi İstanbul Türkçesi ile konuşması beklenebilir mi? Modernleşme sürecinde insanların konuşmalarının da tek tiplendirilmesi mi amaçlanıyordu? Bunların tartışmasını erbabına bırakalım ama insanların konuştuğu 'ağız'a göre bir 'kimlik' taşıdıkları, farklı 'ağız'larda konuşanların dışlanabildikleri, ötekileştirilebildikleri bir gerçek.

Öte yandan konuşulan dildeki yerel farklılıklar maddi olmayan türden bir kültürel miras ve günümüzde çok hızlı bir biçimde yok oluyor. Özellikle televizyonun yaygınlaşmasıyla yeni kuşakların dili genel söyleniş biçimleriyle tek tipliyor. 'Ağız' farklılıkları, 'ağız'lar giderek ortadan kalkıyor ama özellikle eski kuşaklardan bu 'ağız'ları duymamız, genç kuşaklarda da bazı izlerini bulmanız mümkün.

'Ankara ağızı' da gitti gidiyor. Vehbi Koç öldükten sonra Ankara'ya 'Angara' diyen kaç kişi kaldı? Dilbilimciler, folklorcular, meraklıları bu gittikçe izleri silinen kültür mirasını belgelemeye çalışıyorlar. Dr. Hakan Akca'nın 2009 yılında Gazi Üniversitesi'nde verdiği "Ankara İli Ağızları" başlıklı doktora tezi de bu alanda yapılan son çalışmalardan biri. Tez çalışması her gün farkında olmadan konuştuğumuz bir dilin nasıl ayrıntılı incelenebileceğini göstermesi açısından çok yararlı bir örnek. Sesli kayıtların yazıya geçirilmesinde kendine özgü fonetik yazımların da kullanıldığı çalışmada Ankara ve dolaylarındaki yerleşmelerde görüşülen kişilerden zengin bir derleme yapılmış. Tez çalışmasının bir bölümünü oluşturan bu derlemeler eğer biraz eski Ankaralıysanız ve Çankaya'nın, Kızılay'ın ötelinde dolaşıyorsanız kulağınıza hiç yabancı gelmeyecek.

Derlemeler 2003 yılında Ankara Solfasol'dan Fatma Toparlak'ın söyledikleri ile başlıyor. Fatma Toparlak o sırada 79 yaşındaymış ve sözlerine Hacı Bayram Veli'ye ilişkin söylemlerle ilgili olarak:

"Hacı Bayram Veli buraya Angarı'ya gelmiş. Angarı'ya gelince hep toplamış müridlerini. Benim müridlerim dimiş, gelsinler filan gün benim işde mesela Yıldızdepe'de imtanim var, gurban keseceğim. Müridlerim gelsin, bana kim tabise onu ben gurban idecem dimiş. Oriye çadırları gurmuş, millet başına toplaşmış. Herkesden algı virgi alamıyo ya, oriya herkes toplaşmış, çadırları gurmuşlar. ..."

"Ondan sona çadırları yıgmışlar, gelmişler Solfasıl koyüne... Solfasıl koyünde işde dedemgilin zamanında, Solfasıl koyü altı haneymişdi. Sonradan şordan gelmiş, burdan gelmiş dirken çoluğ çocuh olmuş, evlenmiş, dirken çöldi. sona da daaldı, şindi de gine daaldı. Solfasıl koyü galmadı. Solfasıl koyünde bi gaç kişi galdı, galmadı... Biz işde Solfasıl'ın yirlişiyiz."

Tez çalışmasının ekindeki bir başka derlemede Çankaya Yakupabdal'dan 1949 doğumlu Fatma Özdemir "unuduyoz gali, eski gibi galmayo meseller, unudulyo" diyor, aklında kalan şu bilmeceleri ve yanıtlarını söylüyor:

"Hat didim, hut didim, git gapının ardına yat didim – Süpürge

"Dada takılar, suda çipiler – Çıba, giçi (keçi)

"Sarı sarı sargar, düşcem di gorghar – Zerdali

"Aldır ebesi, yışildir gübesi, bunu bilmiyen işşek sıpası – Fişne

"Allahın işine bah, sırtında dişine bah – Mısır

"Deve dabanı, zümbül sabanı, gezer evleri, bilmez yabanı – Terazi

Yukarıdaki alıntılar derlemelerdeki fonetik yazımdan okuyabildiğim kadarıyla yazarak aktarmaya çalıştım. İlginizi çektiyse ve 'Ankara Ağızı' konusunda daha ayrıntılı bilgi edinmek istiyorsanız Hakan Akca'nın doktora tezine internette <http://tez2.yok.gov.tr> adresindeki YÖK Ulusal Tez Arşivinden ulaşabilirsiniz.

Doğayı Bu Kanunlardan Kim Koruyacak?!

Okan Ürker

1980'lerden günümüze artan bir ivmeyle ancak şekillenen çevre ve doğa koruma mevzuatımız ve ilgili yönetim mekanizmalarımız, son 10 yılda doğanın bir meta-kaynak olarak algılanmasıyla -doğal varlıkların korunması yönünde değil de- aşırı ve sınırsız kullanımın önünü açacak düzenlemeler şeklinde kendini göstermiştir. 2011 genel seçimlerinin ardından doğayı korumakla mükellef Orman ve Su İşleri Bakanlığı lağvedilip de yerine Çevre ve Şehircilik Bakanlığı ile Orman ve Su İşleri Bakanlığı adı altında iki yeni bakanlığın kurulmasıyla ciddi bir yetki karmaşası başlatılmıştır. Bu karmaşa bir yandan doğa korumaya ilişkin şu ana kadar elde edilen tüm kazanımların aniden yok olmasına yol açmakla birlikte bir yandan da yatırımcıların dört gözle beklediği düzenlemelerin herhangi bir engelle karşılaşmadan hayata geçirilmesinin önünü açmaktadır.

Bugünlerde kamuoyunda sıklıkla gündeme gelen Su Kanunu Tasarısı, Tabiatı ve Biyolojik Çeşitliliği Koruma Kanunu Tasarısı, Yeraltı Suları Hakkındaki Kanun'da yapılan değişiklik, Enerji Piyasası Kanunu'nda yapılan değişiklik ve Korunan Alanlar Yönetmeliği'nde yapılan değişiklik gibi hükümetin tekelinde gerçekleşen düzenlemeler sonrasında ülkemiz doğasını karanlık bir gelecek beklemektedir.

Konuya açıklık getirmek üzere, tüm bu düzenlemelerin yol açacağı değişimlere aşağıda HES'ler üzerinden somut bir örnek vermek uygun olacaktır;

Doğayı katleden HES projelerinde alınan Yürütmeyi Durdurma ve iptal kararlarını işlevsiz kılmak için mevzuatta yeni bir

operasyon gerçekleştiriyor. Doğanın aleyhine ve şirketlerin lehine yürütülen bu büyük mevzuat ve hukuk operasyonunun bir ayağı olan Enerji Piyasası Kanunu şu anda Meclis'te görüşülüyor.

Bugüne kadar doğayı yok eden projelere karşı, Yargı birçok kez yürütmeyi durdurma kararı verdi. Yürütmeyi durdurma kararlarının temel iki koşulu var: hukuka aykırılık ve telafisi imkansız zararların oluşması.

Geçtiğimiz ay Meclis'te görüşülen Enerji Piyasası Kanunu'nun geçici 14. Maddesi, mahkeme kararları ile iptal edilip durdurulmuş bile olsa, HES inşaatında geri dönülemez bir noktaya gelinmiş olması ve kamu yararı görülmesi bahanesiyle, bu inşaatların devam etmesini yasal güvence altına alıyor. Yürütmeyi durdurma kararlarının HES şirketlerine engel olmasının önüne geçilmek isteniyor. Kamu yararından kastın şirketlerin yararı olduğu zaten fazlasıyla aşikar.

Doğanın aleyhine ve şirketlerin lehine yürütülen bu büyük mevzuat ve hukuk operasyonunun bir diğer ayağı ise İdari Yargılama Usulü Kanunu'nda geçtiğimiz aylarda yapılan değişiklik. Yapılan değişiklikle yürütmeyi durdurma kararı için idarenin savunmasının alınması ve bilirkişi raporlarının oluşturulması şart koşuldu. Yani yürütmeyi durdurma kararı alınana kadar 8-10 aylık bir sürenin geçmesinin ve bu arada

HES inşaatının devam edebilmesinin yolu açıldı.

Enerji piyasası kanunundaki değişiklik ile bu süre içinde çalışmaya devam eden şirketler, yürütmeyi durdurma kararına rağmen, inşaatın geri dönülemez bir noktaya gelmiş olduğunu iddia ederek, çalışmalarına yürütmeyi durdurma kararından sonra bile devam edebilecekler.

Bu düzenlemeler yürütmeyi durdurmanın hukuka aykırılık temel şartını bertaraf ederken diğer temel şartı yani telafisi imkansız zararların oluşması koşulu da unutulmuyor.

Gerçek adı Doğayı Katletme Yasası olması gereken Tabiatı ve Biyolojik Çeşitliliği Koruma Kanun Tasarısı bu konuya da el atıyor. Tasarı tüm yatırım projelerinde doğaya zarar verilse bile şirketlerin bu zararı gidererek alanı doğal veya en yakın haline getirmesini öngören bir madde içeriyor. Böylece zarar vermenin önü açılıyor ve bu arada telafisi imkansız zararların da kategorik olarak mevzuattan kaldırılması hedefleniyor. Yani tasarı böylelikle yürütmeyi durdurmanın diğer ayağını da yok ediyor.

Sonuçta, tüm bu düzenlemelerle doğanın yaşaması için bugüne kadar kazanılmış birçok hukuki mücadele işlevsiz bırakılıyor ve yenilerinin de önü kapatılıyor.

Yeniden Çiğdemim Bostanı Ankara'nın Merkezinde Bir Kent Bahçesi

Güliz Karaarslan - Neslihan Ayvaz

20 Mayıs 2012 tarihinde Çiğdemim Derneği üyeleri, Permakültür Ankara grubunun desteğiyle mahallelerinde doğal ürünler yetiştirmek için yola koyuldular ve ilk bostan projelerini başlattılar. Bu proje ile "doğal ürün yetiştiriciliği yaparak temel bilgilerini paylaşmayı, beceri kazandırmayı, özellikle çocuklara ve gençlere ürün yetiştirme alışkanlıkları kazandırarak, bitki türlerini tanıtmayı hedeflediklerini" ifade ettiler. Bu yıl ise Mart ayının başında tekrar bir araya gelen dernek üyeleri ve gönüllüler, geçen yılki bostan çalışmalarını kutlayarak yeni dönem için hazırlıklarına başladılar. Öncelikle ,eski kale direklerini kullanarak sera yapacakları yeri belirlediler. Daha sonra ise bu sene ekecekleri tohumlara karar verdiler.

Bir sonraki hafta 17 Mart 2013 Pazar günü, dernek üyeleri yine gönüllülerle birlikte yaklaşık 30 kişilik bir grup olarak tekrar toplandı. Tam da derneğin amaçlarını karşılar nitelikte olan bu buluşmada gençlerin sayısı oldukça fazlaydı. Havanın soğuk olmasına ve sabahki kara yağmur kalabalık bir grup oradaydı.. Ne de olsa toprağın insanları birleştirici bir özelliği vardı. Bu hafta, geçen hafta belirlenen tohumların ekim haftasıydı. Önce viyoller (fide üretmek için kullanılan çok gözlü plastik kaplar) torf dediğimiz oldukça verimli bir toprakla dolduruldu. Daha sonra özenle seçilmiş doğal tohumlar (domates, biber, patlıcan, kavun, karpuz, kabak, vb...) viyollere ekildi ve her tohumun can suyu verildi. El birliği ile 500'e yakın tohum ekildi. Geçen haftadan yeri ayarlanan seranın üzeri naylonla kaplandı ve içerisindeki toprak bellendikten sonra viyoller bu seraya alındı. Bunun yanı sıra bostanın bir köşesine kayısı çekirdekleri ve soğanlar için de bir alan hazırlandı ve dikimleri yapıldı. Ayrıca Çankaya Belediyesi'nden getirilen çalı çırpılar da malç yapılmak üzere öğütüldü.

Çiğdemim Derneği'nin geçen sene başlattığı "Kentin Ortasında Bostan Projesi" çalışmaları bir sonraki haftalarda da hızla devam edecek. Çiğdemim Derneği başlattığı bu proje ile Ankara'da kent bahçeciliğine güzel bir örnek teşkil etmekte. Türkiye'de Yeryüzü Derneği'nin başlattığı, permakültür ilkelerine göre tasarlanan kent bahçelerinin sayısı günden güne artmakta. Permakültür kavramını ortaya atan Bill Mollison günümüzde kentlerin üretebileceğinden çok daha fazlasını tükettiğini dile getirmekte. Günümüzde ticaret ve endüstri alanlarına olan ihtiyaçların artmasıyla gıda yetiştiriciliği kenar mahallelerden uzak kırsal alanlara itilmiştir. Oysa ki kent bahçeciliği ile çok fazla enerji tasarrufu yapılır. Evde üretilen ürünlerin kullanılması ile nakliye, paketleme giderlerinden kurtulunur ve daha az atık üretilir. Aynı zamanda yerelde, yerinde beslenerek karbon ayak izimizi de azaltmış oluruz. Kentlerde permakültür yaparken en yaşlısından en genceye herkes bir arada çalışır ve iş bulmakta sıkıntı çeken kişiler bu sistemi geliştirmek adına faydalı işler yapabilirler. Kısacası kent bahçeciliği ya da kentsel permakültürün hem gezegenimize hem de insanların yaşamlarına oldukça olumlu etkileri olmaktadır. Dileriz, Ankara örneğindeki gibi Türkiye'nin her yerinde kent bahçeciliği daha çok yaygınlaşsın.

Yararlanılan Kaynaklar
Çiğdemim Derneği Seyir Defteri 2012-2013
Permakültüre Giriş, 2011, Bill Mollison
<http://www.ntvmsnbc.com/id/25296820/>

Bülent Ersoy'un Toplumla Uzlaşma Operasyonu: Şöhretin Sonu

Aysun Öner

17 – 24 Ocak tarihleri arasında, Ankara'dan "2. Pembe Hayat KuirFest" in 'kuir' rüzgarı geçti. Festival kapsamında Bülent Ersoy'un yaşam öyküsünü yansıtan Orhan Aksoy'un 1981 yılında çektiği "Yüz Karası/Şöhretin Sonu" isimli filmin gösteriminin ardından bir de filme ilişkin "Bülent Ersoy'un Kanunla İmtihanı" adlı bir panel yapıldı. Mithat Alam Film Merkezi'nden Gözde Onaran'ın moderatörlüğünü yaptığı panelde, Londra Brunel Üniversitesi'nden Dr. Alisa Lebow, Londra Üniversitesi Birkbeck Koleji'nde Hukuk Çalışmaları alanında doktorasına devam eden Başak Ertür, Kadir Has Üniversitesi Yeni Medya Bölümü öğretim görevlilerinden Defne Tüzün film üzerinden bir yakın tarih okuması yaptılar.

Film ve panel beni hayli etkilemişti doğrusu. Araya zaman girmiş olsa da, etkinlik üzerine bir yazı yazmadan edemedim.

Yargıç: "Bülent Ersoy, şimdi seninle bir yargıç gibi değil, bir büyüğün olarak konuşacağım."

"Yüz Karası/Şöhretin Sonu" adlı filmin sonunda Bülent Ersoy'un erkek kıyafetleriyle katıldığı davanın yargıcının, filmin gösterildiği Cer Modern'in alt katındaki konferans salonunu kahkahaya boğan bu manidar sözleri "Sen sanatını da, şöhretini de, servetini de bu insanlara borçlusun, onları hayal kırıklığına sürüklemeye hakkın yok" sözleriyle devam eder.

ODTÜ'den bir hocam bir sohbetimizde "Kocaman bir iyilik sarmalının içinde hepimiz türlü ayrımcılıklara uğruyoruz." demişti. Yargıç Ersoy'a verdiği 'telkin' ile 'abilik' yaparken, ergenliğini çoktan geçmiş, sanatçı olarak yeteneği ve gayretiyle var olmayı - trans kimliğini saklamadan - başarmış bir birey olarak Ersoy'u, herhangi bir konuda kendi başına karar verecek denli irade sahibi dahi olmayan, büyüklerinin telkinine ihtiyaç duyan bir ergen yerine koyuyor. Aslında bu 'abi' kılıfı altında, kendini kadın olarak hisseden ve varoluşunu kadın kimliğiyle sürdüren Bülent Ersoy'un varoluşunu yok sayarken, bir yandan da kariyerini var etmesinde rolü olduğunu iddia ettiği halkı hayal kırıklığına uğrattığı için Ersoy'u adeta kınıyor ve azarlıyor.

Sanki sanatçı, halkın yaşamına katkı sunmayan edilgen bir varlık! Bırakalım cinsellikten söz etmeyi, Meclis'te bir kadın milletvekilinin bilimsel bir kavram olarak 'kadın cinsel organı'ndan söz ettiğinde ayıplandığı, kimi erkeklerinin akşamları transseksüel seks işçileriyle birlikte olup, gündüz kadın sevgilileriyle sokakta yürürken karşılaştıkları trans bireyleri aşağıladığı bir toplumda yaşıyoruz. Bu toplumun bireyleri Ersoy'u başarılı bir ses sanatçısı olarak beğenirken, Ersoy'un kimliğinin cinsellekle bağdaştırılmasından ve bu bağlamda Ersoy'da bastırılmış duygularına denk gelen bir cinsellik bulduklarından, belki de Ersoy'un sansasyonlarına ilişkin her gün gazetede çıkan haberlerin uyandırdığı merakından, Ersoy'a daha büyük ilgi gösterdi ve Ersoy daha popüler, daha rağbet gören bir ses sanatçısı oldu. 'Halk' denilen oluşum, son derece entelektüel, her tabuyu aşmış, bilinçli bir iradeyle oturup düşünüp "Hep birlikte düşündük taşındık, bugün bu sanatçıyı var etmeye karar verdik" demiyor ki! Heteroseksüel, trans, gey yahut hermafrodit popüler ses sanatçılarının çoğu yetenekleriyle belli bir beğeni kazansalar da, yeteneklerinden ziyade sunumlarında cinsellekle bağdaştırılan öğeler ve sansasyonel durumlarıyla popülerlik kazanıyorlar.

Müslüm Gürses İçin

Remzi Altunpolat

Uzun süre sevmedim Müslüm Baba'yı babam hastasıydı, hemen hemen bütün kasetleri vardı evimizde. Başka arabesk yorumcularının da; Esengül, Seyfi Doğanay ama illa ki Müslüm Gürses. Kimi yoksunlukların, dinmek bilmeyen kavg-gürültünün cehennemine çevirdiği hayatımızda babamın uzun geceler dinlediği Müslüm Gürses'ten ve dahi arabeskten babamla özdeşleştirdiğim için nefret ettim. Üstelik ben entelektüel olacaktım. Böyle kendini jiletleyen lümpenlerin -o vakit bu kelimenin manasını bile bilmezdim tabi, "serserilerin"- dinlediği bir müziği kat'iyetle dinleyemezdim. Babam ne buluyordu ki bunlarda?

Ta ki üniversite yıllarına kadar... 1990'ların ortasında üniversiteyi kazandığımda babamın teyze oğlu -ki amca derdim ona- bir radyo-walkman hediye etmişti bana. Küçük yurt odasında o küçük kara walkman can yoldaşı olmuştu bana. Hele de geceler; gelecek düşlerimin, can kırıklarımın, gülmelere rağmen gece yorganı üstüme çektiğimde yaşanan binbir türlü buhranın kapladığı geceler. Walkmanimin düğmelerini çevirirken rastladığım sadece arabesk çalan radyo istasyonları. Dolunay FM, hele de bugün bile kulaklarımdan gitmeyen, hemen her şarkıdan sonra tuhaf bir tarzla yapılan bir anons: Megasite. Bu rastlayışlarda sevdim arabeski. Ence Esengül'ü, Kamuran Akkor'u, sonra Orhan Gencebay'ı. Müslüm Gürses'i en geç belki de... Dinlememek için en çok ona direndim ama işte yakalayiverdi beni bir yerlerimden. Rakı kadehlerine, ağlamalara, yürek burgularına o da eşlik etti.

Sonra hep bir şeylere geç kalan entelijansiyamız Müslüm Gürses'i de keşfetti. Caz, blues üstadları ile mukayese edilir oldu. Hüsn-ü kabul görmesi için bu gerekiyordu zira... Oysa arabesk arabeskti blues da blues. İlla ve zorunlu olarak niye blues'a benzetilmek zorundaydı ki? Hem de sathî bir bakışla... Yani Müslüm Gürses büyüklüğünden ne kaybederdi.

Bu yarı otobiyografik filmde de anlatıldığı gibi; ne yargı organları, ne Ersoy'un yakın çevresi, ne de 'onu var eden halk' Ersoy aklı başında, yaşı kemale ermiş yetişkin bir birey olarak kadın kimliğiyle varoluşunu sürdürmek istediğinde 'abilik' yahut 'ablalık' yapmıyor. Ersoy mücadelesini tek başına veriyor. 1981'de sahne yasağına maruz kalan Ersoy, 80'ler boyunca 'vergi kaçakçılığı', 'sahte pasaport düzenlemek' gibi gerekçelerle sürekli yargı karşısına çıkıyor. Nisan 1981'de cinsiyet değiştirme operasyonu için gittiği İngiltere'den dönüşte Bülent Ersoy'a sahne yasağı konuyor. Yasağın akabinde yürüyen yargı sürecinde Polis Vazife ve Salahiyet Kanunu'nun 11. ve 12. maddeleri üzerinden getirdikleri birbiriyle çelişen yaklaşımlarıyla, yargı organları tutarlı bir karara varamıyor. Sahne yasağı sahneye çıkanların ahlaksız davranamayacağına ilişkin olan ilk maddeye dayandırılıyor. Diğer maddede ise "Kadınlar sahneye çıkacaklarsa o bölgenin en büyük mülkiye amirinin iznine bağlıdır." diyor ve panelistlerden Ertür ve Lebow'un tabiriyle yargı Bülent Ersoy karşısında tam da bu noktada 'deliriyor'. Zira İngiltere'den döndükten sonra Ersoy'un kadın olduğuna ilişkin mahkemeden aldığı kararı savcılık Yargıtay'a götürüyor. Yargıtay Ersoy'un kadın olmadığına karar veriyor. Danıştay ise "Sen kadınsın ve Vali'den izin almalısın" diyor. Sahne yasağı süreci "Bülent Ersoy kadın mı, değil mi?" konusunda mutabık kalınmadığı için, belli bir süre böyle belirsizlik içinde devam ediyor. Tüm bu süreçlerde Ersoy'un eşcinsel kimliğinden hiçbir suretle söz edilmemesi bağlamında panelistlerden Defne Tüzün'ün, süre giden "Kürt Yoktur" düsturu ile kurduğu benzerlik önemliydi.

Ertür'ün ifade ettiği gibi Bülent Ersoy operasyon olurken gösterime giren film, "halkla ilişkiler operasyonu" olarak bir nevi 'Türkiye halkıyla uzlaşma' olarak mı devreye girmiştir, tartışılır. Ancak şu bir gerçek ki, Bülent Ersoy kimliği için verdiği mücadeleyle Türkiye'de pek çok konuda önemli kapılar açmıştır.

Şimdi Müslüm Gürses de veda edip gitti, bu canına yandığının dünyasına. Kimbilir kaç kadeh daha kıracağım sarhoş gönlümde, kimbilir kaç kez daha "dinleyen geceler! duyun sesimi!" diye haykıracağım. Karanlıkta bir ses: uzaklardan geliyor, babamın sesi Müslüm Baba'nın sesine karşılıyor. Burnumda bir sızı. O küçük siyah walkman duruyor hala, yadigâr... Ya babamın Müslüm kasetleri, beni bir şekilde babama bağlayan geçmiş zaman izleri...

“Ez çı bıkim Hejar! Ez çı bıkim...” (Ne Yapayım Hejar! Ne Yapayım...)

Söyleşi: Hüner Aydın

Evdö'nün "Biz arada kalmışız beyim"indeki arada kalmışlığın temsilleri Hejar (Dilan Erçetin/Duygun) ve Sakine (Fusun Demirel), Sakine/Rojbin-Türkçe/Kürtçe ikileminde benliklerini kuliste bırakıp; sahneye edinmek zorunda kaldıkları kimliklerle çıkanları, çocukluğun arılığındaki direnişi gözler önüne seriyor.

"Büyük Adam Küçük Aşk" bir yandan, istenilenleri yaptığında başı okşanan, aksi haldeyse (örneğin çikolatayı kırıklıkla denize attığında) "inatçı, Kürt!" diye azarlanan Hejar'la; kapıya gelen adama hediye edilen Sevgi Soysal'ın "Barış Adlı Çocuk"uyla yurdumuzun kimliği net aydınına, onun çelişkilerine ince bir sitemdir. Sakine'nin her ağzından kaçırdığı Kürtçe sözcükten sonra bir kusur işlemiş gibi özür dileyişi, Hejar'ın banyoda dinlediği "Bu ülkede yalnız Türkçe konuşulur" nutuğu, açık bir iç hesaplaşma daveti.

"Büyük Adam Küçük Aşk"ın Hejar'ı en "gözleri hala çocuk" haliyle karşımda duruyor, bugün Silivri'de okuyor, lise son sınıf öğrencisi... Filmdeki ilk sesinden, daye'sinden bu yana neler olup bittiğini merak etmemek elde değil. 2000'de Altın Portakal Film Festivali'nde ödülü kaldırmakta zorlanan Dilan'ı, küçük yıldız olarak hatırlayanlar elbet olacaktır. Anadil tartışmalarıyla, kültür çatışmalarıyla, "Barış Süreci"yle güncelliğini koruyan bu Handan İpekçi filminin "küçük kara balığı" şimdi ne yapıyor, ne düşünüyor, dünyaya nasıl bakıyor?

Öncelikle son röportajından bu yana ne kadar zaman geçtiğini sormak istiyorum, kaç yıl oldu?
En son İstanbul Üniversitesi'nden iki Sinema-Televizyon Bölümü öğrencisiyle bir röportaj yapmıştık. Beş, altı yıl oluyor.

Büyük Adam Küçük Aşk filmi, hikayeni anlatabilir misin? Bu film bir dönüm noktası mıydı hayatında?

5,5 yaşındaydım. Bir komşumuz, annem ve ben Bakırköy'deydik. Gazetede ilanı gördük, çocuk oyuncu aranıyordu. Üstelik ilandaki adres, yani Handan İpekçi'nin bürosu, ilanı gördüğümüz yerin çok yakınındaydı. Annemle komşumuzun bir anlık şakalaşması, olur mu olmaz mı düşüncesi üzerine öylesine bir gittik. Daha sonra İpekçi aradı ve evimize geldi. Her şey bununla beraber gelişmeye başladı. Filmde önce uzun bir süre vakit geçirdik, onun evinde oyun oynardım, o da küçük çekimler yapardı. Bir nevi hazırlık aşamasıydı benim için. Bir süre sonra Fusun Demirel'le tanıştım. Filmdeki rollerimizden ötürü onunla samimi olmam gerektiği düşünülüyordu. Şükran Güngör'le de aynı sebepten dolayı tanışılmamıştım, samimi olmamalıydık. Her şey çok güzel ilerliyordu ve her şey çok güzel ilerledi. Elbette hayatımın dönüm noktasıydı. Hayatımın dönüm noktası aslında, daha sonraları öğrendiğim, Handan İpekçi'nin beni görüp de "hah bu!" dediği an.

Nerelisin? Kürtçe filmdeki gibi anadilin mi?

Vanlıyım, Ercişliyim. Akla hemen deprem gelecektir, depremde herhangi bir yakınımı kaybetmedim. Kürtçe anadilim. Türkçe'yi ve Kürtçe'yi birlikte öğrendim. Fakat annemin film için kasetlerle Kürtçe çalıştırdığını hatırlıyorum. Küfür dilim dönmüyordu örneğin. Bir yaz günü balkonda küfür çalışıyorduk annemle ve ben yine zorlanıyordum. Annemin "söylesene annenim babanın ağzına yapayım diye!" şeklinde bağırdığını, sokaktan

Yalnızlığı paylaşmak, aynı coğrafyayı paylaşmaktan bile zordu. Aynı dillerde konuşmalar da onlar bunu başardı.*

Büyük Adam Küçük Aşk, yönetmenliğini Handan İpekçi'nin yaptığı; Şükran Güngör, Dilan Erçetin, Fusun Demirel, Yıldız Kenter, İsmail Hakkı Şen'in rol aldığı 2001 yapımı bir film. 2001 yılında Antalya Altın Portakal Film Festivali'nde, aday olduğu 5 dalda ödüle değer bulunmuştu. Film, bütün yakınlarını kaybeden küçük bir Kürt kızı Hejar ve bir yargıç emeklisi olan Rifat Bey'in İstanbul'da keşişen öykülerini konu alıyordu.

Solfasol'un Nisan sayısını yayıma hazırladığımız günlerde, bize ulaşan bir e-posta hepimizi çok heyecanlandırdı. Filmin baş kahramanı Hejar yani Dilan Erçetin'in sınıf arkadaşı Hüner Aydın, 12 yıl sonra Dilan'la harika bir röportaj yapmış ve bizlerle paylaşmak istiyordu. İki genç hanımın bu güzel söyleşisine kulak verelim istedik. Solfasol

geçen bir adam duymuştu ve "Ne anneler var!" diyerek tepki göstermişti. Çok utanmıştık.

Altın Portakal'dan hatırladıkların nelerdir?

7 yaşındaydım. Oraya sadece Handan İpekçi'yle gitmiştim. Onunla çok güzel vakit geçirirdik. Saçımı örmeye çalışırdı, pek öremezdi. Çok eğlenirdim. Törende çok uykum gelmişti. Sunucu Cem Davran'dı. Ödülü taşıyamamıştım ve bana yardım etmişti. Sonraları "ödülü taşıyamayan küçük yıldız" olarak basına yansım.

Hejar'ın istenilenleri yaptığında başının okşanmasını, aksi haldeyse "inatçı, Kürt!" olmasını; anadilin nefes alamama sıkıntısını nasıl değerlendiriyorsun?

Her insanın anadilini rahatça kullanabilmesi gerekir. Her insan kendini en iyi kendi dilinde ifade eder. Kürtçe düşünüp Türkçe konuşmanın ifadede eksiği olacaktır. Bu yadığamanın, kabullenmemenin kimseye faydası yok.

Doğuya karşı günümüzde hala, özellikle televizyon, diziler aracılığıyla yerleşmiş oryantalist bir bakış var. Bunun hakkında ne düşünüyorsunuz?

Doğu deyince Mahsun Kırmızıgül'ün yarattığı doğu insanını anlıyor insanlar. Doğu cehalet ve şive üzerine kurulu bir acındırma coğrafyası değil. Doğu insanının da böyle temellendirilmesi, bunun ekmeğinin yenmesi, can sıkıcı artık. Kadın karakterler sönük, aciz gösteriliyor ve bunlar kesinlikle can sıkıcı.

Yıllar önce bir röportajda "Sevgi nedir?" sorusuna "Güzel bir şeydir. İnsan sevince onun saçını tarar" diyerek cevap vermişsin. Peki bu soruya şimdi nasıl cevap verirsin?

Çok doğru söylemişim küçükken. Hala içimdeki sevgi tanımı, o günkü kadar saf.

Handan İpekçi belli bir duruşa sahip bir yönetmen, sette bunu hissediyor muydunuz? Hatırladığın birkaç şey var mı?

Handan İpekçi, Rifat Bey karakterini babasından esinlenerek oluşturmuştu. Kendini insanlara faydalı olmaya adanmış, kendinden ödün vermeyen bir kadın. Bunu sette de hissettiriyordu. Onu hep örnek aldım bu zamana kadar, hiç unutmadım.

Soyadın filmdekiyle bir değil, daha sonradan değişen bir şey de değilmiş, bu soyadı karmaşasına sebep olan şey nedir?

Bunu ben de bilmiyorum. Erçetin babamın soyadı, Duygun annemin. Kardeşim de ben de annemin soyadını kullanıyoruz, fakat bir boşanma söz konusu değil.

Filmdeki şapka hala duruyor mu?

Evet, duruyor. Kırmızı paltom da... İlk sahnelerde üzerimde görülen kırmızı çiçekli elbise de... Çerçeveletip odama asmıştı elbiseyi babam.

İlerde oyunculuk adına ne yapmak istiyorsun?

7 sene tiyatroya devam ettim. Okuldan dolayı bıraktım. Büyük bir özlem var, ileride mutlaka oyunculuk yapmak istiyorum.

Peki nasıl filmleri, projeleri tercih edersin?

Toplumsal. Meselesi olan projelerde yer almak isterim. Gişe filmleri oyuncululuğun, sanatın değerini düşüren işler. Oyuncululuğu, gişeden fazla önemsiyorum.

Reddettiğin projeler olduğu biliniyor, bunların içinde sana "keşke..." dedirten bir proje var mı?

Şehir Tiyatroları. Çocuk kadrosunun olmadığı bir dönemde böyle bir teklif almak gurur vericiydi. Okuldan ötürü reddetmek çok kötüydü.

Dilan'a biraz Fusun Demirel'den bahsettirmek istiyorum. Geçen yıl Uçan Süpürge Uluslararası Kadın Filmleri Festivali'nde Bilge Olgaç Başarı Ödülü'ne layık görülen, aklımda Uçurtmayı Vurmasınlar'dan Barış'ın annesi olarak kalan bu kadına büyük bir yakınlık duyuyorum.

Fusun Demirel samimi, doğal ve dobra bir kadındı. Kocasıyla beni çok severlerdi. Kocasının bir kitapçısı vardı. Bana hep kitap hediye ederlerdi. Kitap sevgimin onlarla başladığını tahmin ediyorum. Kaprisli bir kadın değildi. Kimseye iş buyurmazdı. Kendi işini kendi hallederdi. Bir keresinde, filmin köy sahnelerinin çekimleri sırasında tüm set Urfa'da bir yerde yemeğe davetliydik. Kaldığımız otelde pek bir şey yoktu. Meyve yemeyi özlemiştik. Masada bir çanak elma vardı. Fusun Demirel, annem "Çantanı açsana Sebahat" dedi ve o elmaları çantaya doldurduk. Bu elma hırsızlığı sette, nerden geldiği bilinmedik elmalarla geçen günlerin küçük bir sırrıydı. Bu rahatlığı, bu cana yakınlığından olsa gerek kendimi ona yakın hissediyordum.

Film hakkında Dilan'dan birkaç bilgi:

Bakanlık filmi bir süre yasakladı. Gerekeceği kadar filmin ilk sahnelerinden birinde, yaralı avukatın ateş etme demesi üzerine polis ateş etmesi ve bunun Türk polisinin onurunu zedelemesi gösterildi. Bunun üzerine filme ayrılan bütçe ve ödül geri alındı.

* Büyük Adam Küçük Aşk filminin afişinden.

Komşularımız Neredesiniz?

Nurşen Güllüoğlu

Onu gördüğümde elinde o güne kadar sahip olmayı düşlediğim ama bir türlü sahip olamadığım şeyi, saçlı bir oyuncak bebeği tutuyordu. Gözüm yüzünden önce bebeğe kilitlenmişti. Sonra biri "Elizabet" diye seslendi ve o zaman kaldırıp başımı yüzüne baktım. Ben yaşlarda masum bakışlı bir kız çocuğuydu ama niye ismi "Elizabet"ti? Bir an Elizabeth Taylor' u çok sevdiğini ve kendine takma isim olarak onu aldığını düşündüm ama annesi de ona Elizabet diye sesleniyordu. Sonradan öğrenecektim Ermeni olduklarını, yeni taşındığımız, anneannemle paylaşacağımız motel tipi mimariyle inşa edilmiş apartmanda aynı balkona açılan dairelerden birinde kat komşusu olduğumuzu. Ve bir süre sonra ben onunla, annem ve anneannem de annesi sevgili Valentin teyzeyle sıkı fıkı ahbab olacaktık. Ben daha çok giderdim en köşedeki aydınlık dairelerine, anneannemin başı pek çocuk gürlütüsü kaldırmazdı. Bildiğimiz, duyduğumuz masalları canlandırırızdık Elizabet'le ve hep o kraliçe olurdu. Çünkü prenses yaptığımız saçlı bebek onundu. Arada abisi Numan da katılırdı oyunlarımıza ama onun sabrı fazla kaldırmazdı bizim kırtmal, sırtmalı masallarımızı. Valentin teyze kendi yaptığı ve balkon güneşinde olgunlaşmaya bıraktığı likörlerin vişnelerinden verirdi bazen. Oyunun ortasında ağızımıza attığımız alkollü vişnelerin verdiği rahavetle divanın üstünde elimizde bebekler sızdığımız çok olurdu. Neden bu kadar çok vişne likörü yapıldığını ve Elizabet'in doğum günlerine neden "isim günü" dediğini yıllar sonra Takuhi Tovmasyan'ın kitabını okurken çezecektim. İsim günü ve o günlerde vişne likörü ikramı bir Ermeni geleneği imiş.

Valentin teyze güzel yürekli bir kadındı, evlerine onca gittim, bir kez asık görmedim o yüzü. Annem hasta olup bir süre yataktan kalkamadığında o uzun ortak balkondan sürükleyerek bizde olmayan çamaşır makinesini anneannemin dairesine taşımış ve tüm çamaşırlarımızı yıkayıp pakladığı gibi annem iyileşene kadar yemek taşımıştı. Ne yazık ki çok uzun sürmedi dostluğumuz, tipik Ermeni mesleği kuyumculuk işiyle uğraşan babalarının işleri bozulunca İstanbul'a göç kararı aldılar ve gidiş o gidiş

ne Elizabet'ten ne de Valentin teyzeden bir daha haber alamadım ama kalbimdeki yerlerini hep korudular.

Olga abla ikinci kat komşumuzdu. 17-18 yaşlarında dal gibi bir kızdı. Annesi Takuhi ile taşınmışlardı o daireye, onların evleri de 57'deki sel baskınında yıkılmıştı. Biz küçükler "Takunya teyze" diye bağırırızdık kadıncağızın arkasından. Bu seslenme biçimi bilmemezlikten mi kaynaklanırdı, yoksa o yaştan başlayan bir ötelemenin göstergesi miydi şimdi akıl erdiremiyorum. Toplaşır, Takunya isminin ne komik olduğunu söyler söyler gülerdik. Hatta daha ileri gidip Takunya'nın kardeşinin isminin "Maydanoz" olduğunu bile söyleyenler çıkardı. Olga abla ya da annesi bu yakıştırma isimden haberdarlar mıydı bilmiyorum ama ilk ip atlama derslerimi ondan aldığımı çok iyi hatırlıyorum. Sallanan ipe korkulu gözlerle bakarken Olga abla arkamdan ittirivermiş ve sonra bir-iki kural söyleyip şıpın işi ip atlama ustası yapıvermişti beni. Çok sürmedi onların da taşınmaları, 40 yılı aşkın bir süre sonra Olga abla'yı tekrar gördüm, o dal gibi kız gitmiş yerine iri-yarı bir kadın gelmişti, söylemeseler tanıyamazdım.

Anneannemin evinin hemen bitişik dairesindeki Agavni teyzeler o apartmanda en uzun süre oturan Ermeni komşularımız oldular. Daha taşındıkları gün Agavni adı Avniye'ye dönüşmüş ve can-çiğer kuzu sarması durumları başlamıştı. Avniye adı dönüşümü benimsemek miydi, yoksa

"gayrimüslim"i bizden biri yaptık anlamına mı geliyordu bilemiyorum. Yaşım bu çözümlenmeyi yapmaya müsait değildi o zamanlar. Ama Avniye teyze dış görünüşüyle, konuşmalarıyla, hali tavrıyla hatta gelin-kaynana çatışmalarıyla bile o kadar bizden biriydi ki çoğunluğunu muhafazakar ailelerin oluşturduğu o kattaki insanlardan onları ayıran tek fark, ortak balkona bakan mutfak penceresinin içine fütursuzca dizilmiş şarap şişeleriydi. Köşe dairede oturan, beş vakit namazını eksik etmeyen Necmiye teyze mavi gözlerini kocaman açıp heyecandan kızarak "Her akşam içerlermiş gıı" derken, ayıplamaktan ziyade şaşkınlığını dile getirirdi. Zamanla içkileri konu olmaktan çıktığı gibi Ermeni oldukları bile unutuldu desem yeridir, öylesine kaynaşıldı. Antuvan, Civan, Arman adındaki üç oğuldan Civan'ın Ulus'taki bir kilisede kıyılan dini nikâhına davet edildiğimizde en ön sıraya yerleşmiş başörtülü komşu teyzeler izlemeye değer bir görüntü oluşturmuşlardı.

Agavni teyze zaman içinde oğullarını birer birer İstanbul'a yolcu etti, kocası Ohannes'le yaşamaya devam etti giderek eskiyen o apartmanda, giderek yaşlanan komşularıyla. Ohannes'i öbür dünyaya yolculadıktan sonra da romatizmadan eğrilmiş bacaklarını sürükleyerek elinde iskambil destesi, her hevesliyle "tık" oynayıp bir süre daha oturdu yalnız başına. Sonra ağlaşarak vedalaştı komşularıyla ve önce İstanbul'a oğullarının yanına, sonra da öbür tarafa göçtü. Toprağı bol olsun...

Günaydın

Ahmet Say

Gününüz aydın olsun sevgili okurlar. Yayın organımız Solfasol, benim için bir köşe yazısı yeri ayırdığını bildirince, bunu onur saydım. Böylece ilk yazımı sunuyorum size.

Yerel bir organda yazmanın tadı başkadır. Yaklaşık 40-45 yıl önce, Bingöl'ün ve Erzincan'ın yerel gazetelerinde yazmıştım. Hatta Erzincan'daki gazetenin patronu, esas işim olan halk eğitim uzmanlığının yanı sıra, beni aylığa bağlayarak bu günlük gazeteyi bütünüyle benim çıkarmamı istemişti, kabul ettim. Erzincan'da, kimi insanların yüzünü ekşitecek yazılar yazınca, bu ekşi suratlılarla mahkemelik bile oldum. Tam 40 yıl önceydi bu can sıkıcı olay. Gazetede işimi bırakmaktansa, kökten bir çözümle Erzincan'ı terk ettim, bitti bu iş.

O yılların günlük bir Erzincan gazetesiyle Solfasol'u bir tutmuyorum. Solfasol başkentin özgün bir sesi... Ben de yaklaşık yarım yüzyıldan beri başkentte oturduğuma göre, kentin kültürel sorunlarına izninizle az buçuk değinebilirim herhalde...

"Başkent" denince, şimdi sanacaksınız ki, başta gelen konularımızdan biri Sayın Melih Gökçek'in yaptığı işler olacak. Hayır, böyle düşünmeyin, benim Gökçek'le mökçekle uğraşacak zamanım da yok, tenezzülüm de... Bu işin uzmanı gazeteciler var çok şükür. Adamcağıza kancayı iyi takmışlar. Bense iç açıcı, merak uyandırıcı, temiz ve düpedüz konulara eğilmek istiyorum.

Ne olabilir bu tür konular? Size bir opera yazısı yazmak isterdim. Ama yıllardır operaya gitmiyorum. Açık söyleyeyim: Ben opera sanatını pek sevmem. Yapay bulurum onu. Düpedüz konuşmak varken ezgiye bulanmış bir anlatımla sözleri karambole getirmenin nedenini anlayamadım gitti... Tenor efendi, "Seni seviyorum" diyene kadar üç dakika geçer. Oysa o üç dakikada daha tatlı işler çevrilebilir diye düşünürüm...

"Ne biçim bir müzik yazarısın sen? Opera sanatını küçümsüyorsun..." diye haklı olarak itiraz edecek okurlar çıkabilir. Onlara şu cevabı vereyim: Bana kalırsa "Müzik yazarlığı" demek, konudan ve sözden arındırılmış "salt müzik" üzerine yazmayı iş edinmiş kişiler demektir. Bu müziğin adı da "çalgi müziği"dir. Ben, "müzik" adına orkestra konserlerini, küçük bir çalgı topluluğunun sunduğu oda müziği etkinliklerini, bir ya da iki usta çalgıcının dinletilerini (resitallerini) yeğlerim.

Her neyse... "Günaydın" gibi yalın, apaçık, kesin, ama güler yüzlü bir sesleniş uzatıp durmayayım. Böylesi bir "Günaydın" inandırıcı olmaz. Sonra okumazsınız beni.

Hepinize günaydın, sevgili okurlar...

Bir Kent Mağduru Esen Çağlar'la Söyleşi

Ankara, "Garip" Bir Kent Vesselam...

Söyleşi: Besim Can Zırh

Ankara'nın kent yaşamında tanık olduğumuz "gariplik"ler son aylarda sosyal medyada oldukça sık gündeme gelmeye başladı. Bir yandan, Uykusuz'un kapağına taşınacak kadar İstanbul tayfasının dikkatini çeken; diğer yandan, Avareler'in "Pembe İşler"i gibi "sansasyonel" müdahalelerle gündeme taşınan meselelerden bahsediyorum... "Ankara'nın Bug'ları" başlıklı bir Facebook grubu var ki, kentimize özel bir Ötekiler Postası adeta. Sözün özü, başkent olmanın gölgede bıraktığı, Ankara'nın gündelik yaşamına dair derlerimiz farklı kanallardan, daha sık ve "anlayana anladığı dilden" kabilinden dile getiriliyor artık. Bilen, biliyor. Bunlardan sonuncusunu "Minnettarız" afişlerinin üzerine yapıştırılan Obama posterleri oldu. Sosyal medyada epey bir yankılanan bu hadisenin öncesinde ise başka bir gündemimiz vardı. Facebook'da dolaşıma giren bir görsel ve işaret ettiği kısa bir makale.

Esen Çağlar,¹ Google-Map'i kullanarak hazırladığı görselde Covent Garden (Londra), Gangnam (Seul), Kadıköy (İstanbul) ve Çukurambar (Ankara) gibi dünyadan farklı mahallelerin haritalarını yan yana sunarak, Ankara'daki betonlaşmayı gözler önüne seriyordu. Analist olarak çalıştığı TEPAV'ın (Türkiye Ekonomi Politikaları Vakfı) internet sitesinde tuttuğu günlükte ise "2023 Vizyonu yoksa Çukurambar mıdır?" başlıklı bir yazı yazarak Çukurambar'daki kentleşmenin "garipliklerine" dikkat çekiyordu. Çağlar'ın yazısından takip edelim:

"Ankara'nın Çukurambar'ını biliyor musunuz? Ankaralıysanız biliyorsunuzdur. Ankaralı değilseniz, görseniz pek yabancı gelmezdi. Kentin ortasında, son 10 yılda kentsel dönüşüm geçirmiş bir gecekondu mahallesidir. Eski derme çatma evlerin yerinde, bugün koca koca binalar yer almaktadır. Kimisi lüks, kimisi ultra-lüks. TEPAV, bu garip mahalleye beş dakika mesafede olduğu için, Türkiye ekonomisinin dönüşümünü izlediğimiz yıllarda, Çukurambar'ın dönüşümünü de izledik. Memleket için orta gelir tuzağını tartışırken, hemen yanı başımızda bir mahallenin, hiç orta gelir tuzağına takılmadan, düşük gelirden yüksek gelire sıçramasına tanık olduk."

Fakat, bir kentli olarak Çağlar'ın bu ultra-lüks mahalleden bazı şikayetleri de var: "**Çünkü Çukurambar'da kaldırım yok,**" "**Çünkü Çukurambar'da yeşil alan yok,**" "**Çünkü Çukurambar'da ulaşım felaket.**" Emlak taban fiyatının yarım milyondan başladığı **Çukurambar'daki "gariplik" kentleşme tüm Türkiye'yi ilgilendiriyor kuşkusuz. Çünkü Çukurambar, Türkiye'nin siyasi ve iktisadi yeni elitinin mesken tuttuğu bir mahalle aynı zamanda. Çağlar'ın da işaret ettiği üzere:**

"Acaba diyorum şimdi, tüm Türkiye Çukurambar gibi olsa, 2023 hedeflerine, yani kişi başı 25 bin dolar gelir hedefine ulaşabilir miyiz? Tüm Türkiye Çukurambar gibi olabilir mi? Peki, her tarafı Çukurambar'a benzetmek ister miyiz? 1990'ların faiz rantına dayalı çarpıklıklarını nasıl 2000'lerin başında çözdüysek, 2000'lerin de arsa rantına dayalı garipliklerini çözmenin zamanı bakalım ne zaman gelecek?"

SolfaSol olarak Esen Çağlar'a ulaştık ve sosyal medyada bir fevran gibi yankılanan fotoğrafları ve yazısı üzerine görüştük.

Öncelikle, "Memleket neresi hemşerim?" diye başlasak...

"Nerelisin" sorusuna kısa bir cevabı olamayanlardım maalesef. Babam Ankara'da doğmuş, 20 yaşına kadar burada yaşamış. Kıbrıslılar. Anne tarafım ise Antakyalı. Bu karışım beni Akdenizli yapıyor sanırım. Ben ise İstanbul doğdum. 19 yaşına kadar Fenerbahçe'de yaşadım. Kadıköy Anadolu Lisesi'nde okudum. Okuluma yürüyerek ve ya bisikletle gidebiliyordum. Lisans ve yüksek lisans eğitimi için ABD'ye gittim. Dört yıl Princeton Üniversitesi'nde okudum. İnsanların mutlu olması için tasarlanmış bir kampüs ve üniversite kasabasıydı. Sonra yüksek lisans için Harvard'a gittim. İki yıl da Boston'da yaşadım. Bu zaman boyunca arabam olmadı. Yaşamımı yürüyerek, bisikletle ve metro ile idame ettirebiliyordum. Ankara'ya 2005 yılında geldim ve Türkiye Ekonomi Politikaları Araştırma Vakfı'nda çalışmaya başladım. Bu kentte yaşadığım son sekiz senede bir İstanbulludan bir Ankaralıya dönüştüm sanırım. Uzun lafın kısısı, Akdenizli bir Ankaralıyım.

Neden böyle bir yazı yazma ihtiyacı hissettiniz?

TEPAV'da ekonomi politikaları alanında çalışıyorum. Beni son yıllarda kentsel planlama hakkında düşünmeye iten ise bizzat Ankara'da yaşadığım gariplikler oldu. Bunların kabul edilişi, görmezden gelinmesi, beni bu konularda daha fazla yazmaya teşvik ediyor. Ben, demokrasi dediğimiz şeyin, bizzat kent düzeyinde gözle görülen bir şey olduğunu düşünüyorum. Mesela, zenginlerin ve fakirlerin kentsel mekana eşit derecede erişimleri olmalı. Kaldırım meselesi örneğin. Bir kentte yaşayan insanların en temel hakkı, gitmek istediği bir noktaya yürüyerek gidebilmeleridir. Bu hak Ankara'da inanılmaz boyutlarda ihlal ediliyor. Türkiye'de birçok kentte, kaldırımlar insanların yürüyebilme

özgürlüğünün bir parçası olarak görülüyor. Biz kuş değiliz ki uçalım. Arabayla doğmuyoruz. İnsanların yaşamak için yürümeleri gerekiyor ama doğru düzgün kaldırım yapmayı beceremiyoruz. Ben de uzun bir süredir bu duruma sinirleniyorum. Ankara'daki durumu kanıksayan bazı arkadaşlarım bana "kaldırım iktisatçısı" diyerek takılıyorlar. Şu ana kadar aldığım en büyük övgü bu diyebilirim.

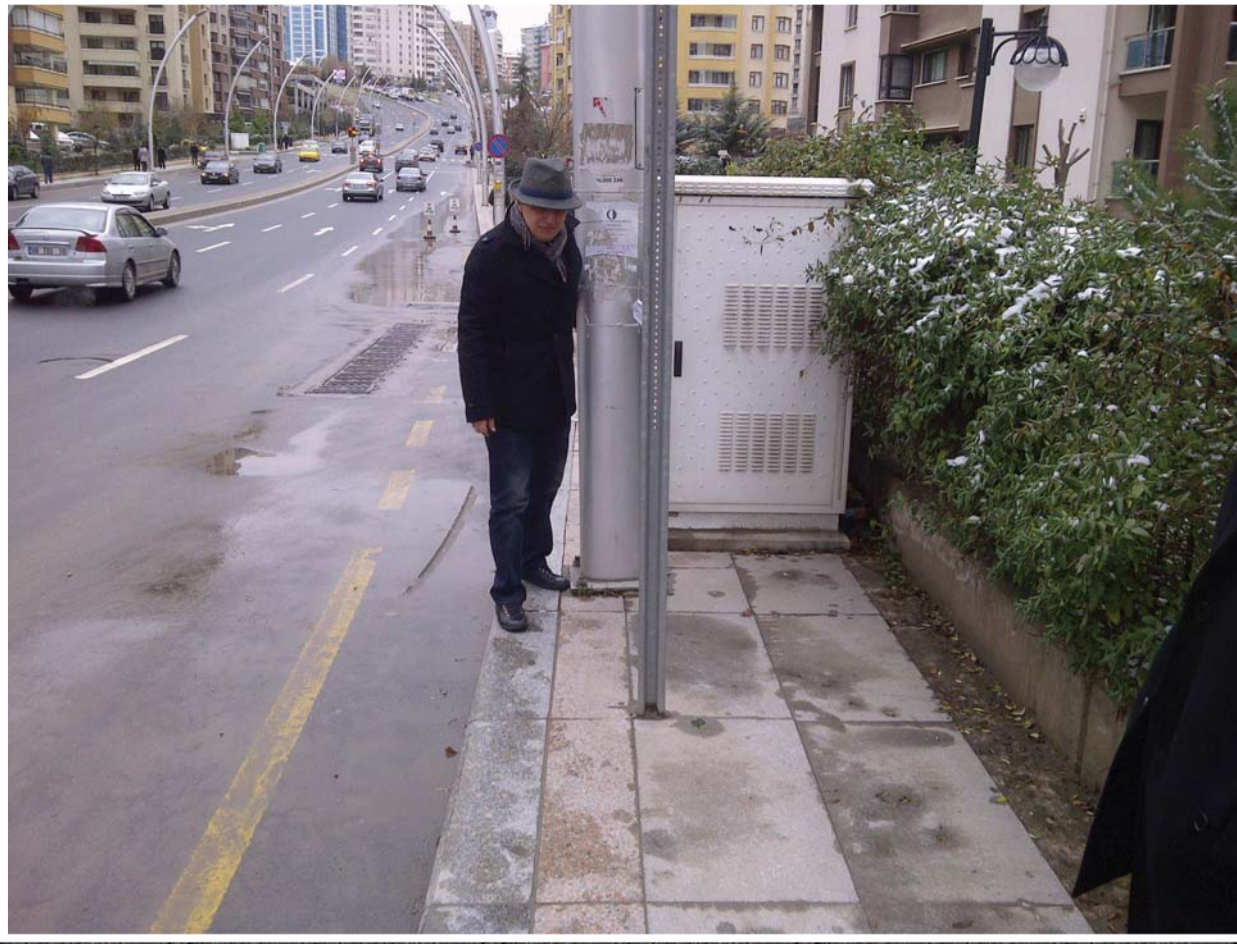
Çukurambar'la ilgili ne zamandır düşünüyorsunuz?

Oldukça uzun zamandır... İşyerime yakın diye, 2006-2009 yılları arasında bu mahallede üç sene yaşadım. Evet, arabayla beş dakikada TEPAV'a ulaşabiliyordum ama yaşadığım binadan yürüyerek çıkıp gidebileceğim neredeyse hiçbir yer yoktu. Yani yürüyebileceğim bir kaldırım yoktu. Arabaya bağımlı bir hayata daha fazla tahammül edemedim ve Kavaklıdere'ye taşındım. Son üç yıldır, CHP tarafından yönetilen Çankaya Belediyesi sınırlarında, AK Partili Büyükşehir Belediyesi tarafından hizmet verilen bir cadde üzerinde yaşıyorum. Etrafta yürüyerek gidebileceğim birçok yer var. Kuğulu Park ve Seğmenler Parkı'na beş dakikalık bir yürüme mesafesinde olmak, işime arabayla beş dakika mesafede olmaktan daha değerli benim için. Ama işte bu yaşadığım yerde bile kaldırımların durumu felaket. Çöplerin, kırık dökük kaldırımların üstüne akşamları yığılma şekilleri, Gazze'deki caddelere benziyor.

Bundan 9-10 ay önce, bir konferans esnasında Ankara Büyükşehir Belediye Başkanı'na bu meseleyi sordum. "Neden kendi sorumluluğunuz altındaki Çankaya'daki caddelerin kaldırımlarını düzeltmiyorsunuz?" diye. Cevap: "Çünkü buralar eskiden planlanmış, yürümek için yapılmamış, zaten oralar yokuş yürünmez" olmuştu. Bu cevap üzerine Çukurambar hakkında daha fazla düşünmek zorunda kaldım. Çünkü Çukurambar eskiden planlanmamıştı. Her şey son 10-12 yılda, sayın Başkan'ın gözetimi altında olmuştu. Kısacası, hem Çukurambar da, hem de Ankara da bir kentsel planlama sorunundan

ziyade, bir anlayış sorunu, ciddi bir "Kentsel hayata yaklaşım problemi" olduğunu düşünmeye başladım.

Çukurambar'a ne olduğunu anlatıyorsunuz yazınızda, peki sizce neden böyle oldu?

Neden böyle olduğunun herhalde en az yirmi farklı açıklaması olabilir. Ama bence bu durumu açıklayan en temel faktör "Kentsel hayata yaklaşım problemi" olarak özetlenebilir. Türkiye çok hızlı kentleşen bir ülke. Artık nüfusun yüzde 80'ine yakını kentlerde yaşıyor. Kentlerdeki insanlar nasıl mutlu olurlar? Kentlerdeki insanların hakları nelerdir? Önce bunların yanıtı olacak, sonra bu yanıtların üstüne kentsel hizmet sunumunu düzenleyeceksiniz. Biz bunları yapamadık henüz. Kentsel mekan, zenginleşmenin bir aracı olarak görülüyor. Zenginleşmenin başka araçları olmalıydı. Örneğin sanayi. Örneğin yüksek katma değerli ürünler. Biz ülke olarak kolayını seçtik maalesef. Yeterince mühendis yetiştirmedik ama çokça müteahhit yetiştirdik. Ama umutluyum da... Bir dönüşüm sürecinin tam ortasındayız. İnsanlar mevcut yaklaşımın ve buna dayalı sistemin, mutluluklarının önündeki engel olduğunu gördükçe, yeni bir anlayış gelişecektir diye düşünüyorum.

Yazıyı yazarken sosyal medyada böyle bir etkisi olacağını ön görmüş müydünüz?

İtiraf etmeliyim, bu kadarını beklemiyordum. Demek ki, insanların Çukurambar hakkında benzeri hisleri ve

düşünceleri varmış. Bu yazı onlara bir nebze tercüman oldu sanıyorum. Sosyal medya güzel bir şey. Bir keresinde Arjantin Caddesi'ndeki kaldırımın resmini çekip Büyükşehir Belediye Başkanı'na ve Çankaya Belediye Başkan Yardımcısı'na Twitter üzerinden, "Gazze'den daha kötü..." yorumunu ekleyerek göndermişim. İki gün sonra baktım resmi çektiğim yerde onarım yapıyor. Yanlarına gittim sordum "Tüm caddeyi mi onarıyorsunuz yoksa sadece burasını mı?" Cevap: "Valla, abi elimize resim verdiler, neresinin resmi varsa orasını onarıyoruz..." oldu. Bu duruma sevineyim mi, üzüleyim mi, güleyim mi, hala karar veremiyorum. Emin olduğum tek bir şey var, o da Ankara'nın gerçekten de çok garip bir yer olduğu.

Size geri dönüşler nasıl oldu?

Oldukça cesaretlendirici oldu diyebilirim. Kentleşme benim konum olmadığı için diğer işlerimden vakit buldukça okuyup yazıyorum. Gelen geri dönüşler, beni bu konularda daha fazla yazmaya yönlendiriyor. Bu kentteki garipliklere ne kadar fazla dikkat çekebilirsek, kentsel mekanlar o kadar bizi mutlu edebilecek. Başbakanımız medyayı azarlıyor ya sürekli. Onun azarlayan doğasını değiştiremeyiz. Ama belki, gazetecileri değil de kaldırımlardaki, parklardaki garipliklerden ötürü belediye, başkanlarını azarlamasını sağlayabiliriz.

Çağlar'ın günlüğüne ulaşmak için:
<http://www.tepav.org.tr/tr/blog/author/25/t/Esen+Çaglar>

KAT KARŞILIĞI İHALE EDİLEN KONUTLAR	
KAT KARŞILIĞI İHALE EDİLEN KONUTLAR	İHALE BEDELİ
1. BATIKENT BATIPARK KONUTLARI	% 47
2. BATIKENT PARK VADI KONUTLARI:	% 50
3. ALTINDAĞ BENTDERESİ KONUTLARI:	% 40
4. DİKMEN 3.ETAP KONUTLARI:	% 56,56
5. ÇAYYOLU KONUTLARI GORDİON	% 55,25
6. ÇUKURAMBAR KONYA YOLU KONUTLARI:	% 57
7. BATIKENT ATLANTİS	% 50,01- 2010
8. ÇUKURAMBAR KONUTLARI HAYAT-I SEBLA:	% 57- 2010
9. ÇAYYOLU MELİSA PARK :	% 51- 2010
10. ERYAMAN GOLD STONE KONUT :	% 35- 2010

Büyük Bir Aşkın ve Engel Tanımayan Bir Tutkunun Caz Hali Ankara'da Uçan 'Caz Arısı' Tuna Ötenel

Söyleşi: Zeynep Ömür Yılmaz

Hayat, güzel sürprizler ve rastlantılarla dolu... Yıllardır müziğine hayran olduğum Tuna Ötenel'le tanışmak işte o anlardan biri. Tabi ki bunu İsben Önen'e borçluyum; İsben, daha önce Ötenel'den saksafon dersi alma şansına sahip olmuş arkadaşım. Ankara'ya geldiklerinde, Berin ve Tuna Ötenel çiftine konuk olacak olan Özlem ve İsben'in peşine takılıyorum böylece. Elimde Solfasol'un eski sayıları, aklımda sorularım...

Bizi Gölbaşı'ndaki evlerinin kapısında, çok sevdiği çalışanları Peri Hanım, köpekleri Oğlum'la birlikte karşılıyor. Ardından tüm enerjisiyle eşi, tiyatro ve seslendirme sanatçısı **Berin Ötenel** ve her zamanki şıklığı ile Tuna Ötenel'le tanışıyorum. Zevkle döşenmiş, mutluluk kokan, müzik aletleri ile dolu, güzel bir evleri var. Belli ki hep müzik düşünüyor, müzikle yaşıyor usta sanatçı. İçindeyse hala muzip bir delikanlı var. Orada olduğumuz süre boyunca; yanı başındaki hediye şarap şişesine ara ara elini başına götürerek selam veriyor; yüzünde hınzır bir gülümseme!

Kulüp Feyman'da Başlayan Kırk Yıllık Aşk

Berin Ötenel'i ise tarif etmek gerçekten zor. Ne söylesem az kalacak gibi. O yüzden şimdi söyleyeceklerimin de az olduğunu düşünerek okumaya devam edin siz. Hayatımda tanıdığım en güçlü, en kibar ve en güzel kadınlardan biri Berin Ötenel. Tuna Ötenel'le Kulüp Feyman'da tanışmışlar. Yine yüzünde o hınzır gülümsemeye, "*Berin'i ben tavladım.*" diyor. Evlilikleri bu yıl kırkıncı yılını dolduruyor; dile kolay... Elbette gitmeden önce Tuna Ötenel hakkında bildiklerime bir şeyler daha eklemek istiyorum. Keman sanatçısı olan babası **Ahmetoğlu Cevdet Bey'e** "Ötenel" soyadı, keman çalarken çıkardığı kuş sesleri nedeniyle verilmiş. Bir müzisyene verilebilecek en güzel soyadı bu olsa gerek! Oğul Ötenel, ilk piyano derslerini babasından almış ve çok küçük yaşta babasının kurduğu Eskişehir Şeker Fabrikası Orkestrası'na davul ile eşlik etmiş. O olayın hikayesini sorduğumda başlıyor anlatmaya:

"İlk davulum evdeki kuzineydi."

"Ben tumba, marakas ve bazı ritim aletleri çalıyordum orkestrada. Biraz da oyun gibi geliyordu tabi bunlar. Bir süre sonra da uyukum geliyordu. Babam beni bir köşeye yatırıyordu, müzik eşliğinde uyuyordum. Davula başlamam ise babamın evdeki kuzineye davul pedalı adapte etmesiyle oldu. Getirdiği bağırtları kuzineye vurarak, nasıl bağırt kullanılabileceğini öğrenmiş oldum. Bir akşamüstü davul derisi (hayvan derisi) getirdi eve. Kasnağın üzerine gerip trampet yapacaktık. İlk önce büyük çamaşır leğeninin içine su koyduk. Derileri ıslattıktan sonra kasnağa gerdik. Gergin durabilmesi için içerden lamba ile ısıttık. Tellerle akordunu yaptık. Ben de böylece kendi yaptığım trampetle çalışmaya devam ettim."

Sekiz Yaşında İlk Konser

Haydar Ağabey vardı orkestrada; hem şarkı söyler, hem davul çalardı. Ama çok içki içer ve kumar oynardı. Bir akşam düğünde çalacaktı orkestra, ama Haydar Ağabey gelmedi. Babam "Tuna, hadi geç davula!" dedi. Daha sekiz yaşındayım. Geçtim davula. Ama ben oturamıyorum tabi çalarken. Sahne yüksekte, ben ayaktaayım. O akşam idare ettim başarıyla. Ama kimse davulu kimin çaldığını göremiyordu!"

'Şeytan Kulak'ın Caz Aşkı

Şeytan Kulak... Ankara Devlet Konservatuvarı'na birincilikle giren Ötenel'e, duyduğu melodileri anında ezberlemesi sayesinde takılmış bu lakap. Ancak konservatuara girdikten sonra kanına giren «caz aşkı» yüzünden, notları iyi olduğu halde, okuldan uzaklaştırılmış. Bu aşk "*Cazı ondan öğrendim.*" dediği **Metin Gürel** sayesinde başlamış. 1964'te onun orkestrasında profesyonel hayatına başlamış. 1968 yılında ise yine Metin Gürel'in armağan ettiği alto-saksafon hayatına girmiş. Çaldığı tüm enstrümanlar arasında onun için en ön sıraya geçen de o olmuş belli ki... Müzisyenlerin Ankara'da yetiştikten sonra, İstanbul'a yerleşmesi alışılmış bir durum elbette. Ama Tuna Ötenel bunu tercih etmeyen müzisyenlerden. Nedenini merak

ediyorum. İtiraf edeyim, sebebin Ankara sevgisinden olmasını umarak soruyorum bu soruyu, ama... "*Ailem Ankara'da yaşıyordu ve yaşlıydılar. Onları bir başka şehre giderek yalnız bırakmadım. Evlenince de yaşamımız bu şehirde devam etti.*" diyor Ötenel.

"Ankara'da caz müziği çalınan her mekânda çalıştım."

Her ne nedenle olursa olsun, Ankara'da kalmış olması, bu kent için bir şans olmuş elbette. Şehrin sosyal ve kültürel yaşamına büyük katkıları olmuş Ötenel'in. O zamanın Ankara'sından, mekanlarından ve birlikte çaldığı müzisyenlerden bahsediyor Ötenel. "*Hem Radyo Çocuk Kulübü'nde, hem de Orhan Sezener Orkestrası'nda çalışıyordum. Bir kültür şehriydi Ankara... İzleyiciler; bilinçli, aydın ve sanatsever insanlardı. Mutlu ediyordu bu durum biz sanatçıları... Ankara'da caz müziği çalınan her mekânda çalıştım. Örneğin; Mimarlar Derneği, Gece Bar, Replik, Swiss Otel, Ankara Oteli, Kulüp Feyman, Amerikan Subay Kulübü vs. Erol Pekcan, Kudret Öztoprak, Fatih Erkoç, İlhan Feyman, Benny Carter, Joe Henderson, Metin Gürel, Harry Edison ve Ankara'da çalmaya gelen birçok yerli, yabancı müzisyenle birlikte çalıştım.*"

"Bir şeyler öğretmek mutlu ediyor beni."

Türkiye'de ve yurt dışında birçok festivalde de yer almış Ötenel. Kendi kuşağından ve daha genç kuşaktan isimlerle birlikte çalışmış. Bazıları: **Neşet Ruacan, Janusz Szprot, Okay Temiz, Selçuk Sun, Yahya Dai, Murat Ulus, Alper Yılmaz, Zafer Gerdanlı, Melih Çetiner, Canan Aykent, Kürşat And, Ateş Sezer, Kamil Erdem, Cem Aksel, Sibel Köse** ve tabi ki oğlu trombon sanatçısı **Meriç Ötenel**... Bu isimlerin bir kısmı Tuna Ötenel'in eğitimci kişiliği sayesinde müzik

dünyasında yer almaya devam ediyorlar. Ötenel onlar için gururla karışık şunları söylüyor: "*Benim yetiştirdiğim müzisyenlerin hemen hepsi bugünün değerli müzisyenleri oldular. Demek ki doğru ve verimli bir yol çizmişim onlara. Yeteneklerim, bilgilerim doğrultusunda gençlere bir şeyler öğretmek mutlu ediyor beni.*"

Caz Eğitimine Gerekli İmkanlar Sağlanmıyor

Eğitim konusu açılmışken, aynı zamanda bir eğitimci olarak, şu an Türkiye'deki caz eğitimi konusundaki fikrini soruyorum. Çok umutlu konuşuyor doğrusu... "*Ankara'da Hacettepe Üniversitesi'nde caz bölümü açıldı. Ama eğitim konusunda sıkıntı var. Gerekli imkanlar sağlanamadığı için yanaşmıyor müzisyenler hocalık yapmaya mesela... İstanbul'da Bilgi Üniversitesi de caz bölümünü kapattı. Ödeme koşulları, talep azlığı vs. gibi etkenler de duraklama nedeni bence...*" Bu arada Tuna Ötenel'in 2003 yılından itibaren üç yıl Bilgi Üniversitesi'nde caz piyano eğitimi verdiğini söylemeden geçmeyelim. Şu an piyasada adından söz ettiren birçok değerli müzisyen, o dönemde Bilgi Üniversitesi'nden mezun oldular.

Müzisyen Yetiştiriyor, Peki Ya Dinleyici...

Genç caz müzisyenleri ile ilgili umutlu olsa da, dinleyicilerle ilgili kafasında soru işaretleri var belli ki... "*Donanımlı, yetenekli, genç caz müzisyenleri yetiştiriyor günümüzde. Ama aynı ölçüde müzik bilgisine ve sevgisine sahip dinleyici kitlesi de yetiştiriyor mu? Kuşum var! Bizim kuşak şanslıydı bu açıdan. Mekanlar, dinleyiciler, ekonomik koşullar ve ülkemizin kültür politikasındaki olumsuz gelişmeler, doğal olarak herkese hitap etmeyen caz müziğini de etkiliyor...*"

Yüzüm Kitap Diyor ki: Okumak Tekil Bir Edimdir, Çoğul Bir Eylem İster!..

Bahadır Buyruk

Birbirinin benzeri bir Ankara gününde vakit geçirmek için katıldığım sıradan bir etkinlikti, Çiğdem y Mirol'un Yüzüm Kitap performansı... Ya da ben öyle sanmıştım. Çünkü bir okur olarak kafamda yıllarca oluşmuş sıkıcı ve samimi olmayan bir imge vardı yazarlı kitaplı etkinliklere dair: Bir yazar, güzel ahşap bir masada oturur, masasına özenle sıra sıra dizilmiş kitapları, gelen okuyuculara imzalar güzel kalemle diye düşünürdüm. Ha bir de su şişesiyle bardak olurdu masada bir yerde, olur da yazar okuyucularla uzun soluklu bir sohbet girerse, kuruyan ağzını ıslatsın diye... Lakin o gün, hiçbir şey böyle olmadı.

Performansın yapılacağı yere gittiğimde (Cer Modern) beklediğim manzarayla karşılaşmadım, karşılaşmadım. Geldiğim yerin, kafamdaki imgeyle uzaktan yakından bir bağı yoktu. Gerçi önce bu durum beni biraz rahatsız etti. Alışlagelmişin dışında bir şeyle karşılaşmanın huzursuzluğu bir taraftan havalı bir ahşap masaya oturmuş bir yazar görememenin memnuniyetsizliği vardı üzerimde. Gerçi ben gittiğimde ortamda bir yazar vardı, hem de herkesten önce gelmişti fakat oturmuyordu, oradan oraya geziyor gelenlere laf atıyor, etkinlik saati daha başlamadan gelenlerle sohbet ediyordu. Daha sonra bu karşılaştırmamın da performansın bir parçası olduğunu anlayacaktım.

Etkinliğin başlamasına yaklaşık on beş dakika kalmıştı ve ben hayal ettiğini bulamayan ve ne yapacağını tam olarak bilmeyen bir okur olarak amaçsızca etrafıma bakınıyordum. Kendimi etrafta olanlara açmaya karar verdiğim andaysa mekânın dikkat çekici doğası beni de içine aldı zaten ve bugün, burada ve en azından bu kitabın muhatapları için o klasik "yazar- kitap- okur" üçgeninin köşelerinin sivrilğini yitirdiğini fark ettim. Öyle ki, ben de bir okuyucu olarak bu keskinliğin törpülenmesine harf harf, nefes nefes, mimik mimik ve an an katkıda bulundum. Madem ki, hali hazırda bu sınırları belli ve herkesin yerinin kesin olduğu üçgenin köşeleri sivrilğini kaybetti, madem ki bu üçlü (yazar-kitap-okur) arasındaki ilişki sıkıcı ve samimi olmayandan uzaklaştı işte o an, orada bulunan herkes ve o özgün okuma deneyimi kendisini çemberin sadeliğine ve biricikliğine bıraktı.

Bu sadeliğin içinde sevgili yazarımız Çiğdem y Mirol, aslında insanların salona girmesiyle başlayan performansla ilk meşru sözle başladı. Kitaperformans Performans 20'ye katılan diğer insanlar da sanırım benimle aynı halet-i ruhiye içindeydiler ki, ortamdaki gerilim ve heyecan hissedilebiliyordu. Kısaca kendisini ve *Yüzüm Kitap*'ı tanıttı Mirol ve açıklığı o gün orada, kendisiyle kitabı arasında çok da büyük mesafe yoktu. Tıpkı okuyucularla kitap, yazarla okuyucular ve okuyucularla kitap arasında bir mesafe olmadığı gibi. Mirol'un aniden ortaya bir sayfa numarası atmadan hemen önceki cümlesi, "Lütfen özgür hissedin ya da özgür olun." oldu. Bu cümle önemliydi, sanıyorum benim gibi diğer okurlara da gerekli cesareti verdi. Kendi cümleleri yazarın kendi ağzından seslendi önce, Kitaperformans Manifesto'yu madde madde okudu/ lar, "Okurluk evrimdir. Yazarlık devrimdir. Bu bağlamda da her bağlamda olduğu gibi evrim devrimin içindedir" (s.300) dedi/ler mesela. Sonra "Kayıp Yazar" da derin bir nefes çekti, tam devam edecekti ki, birisi sözü ağzından aldı ve o anda, "kayıp yazar" bir başkası oldu. Hiçbir biçimde kararlaştırılmamıştı bu ve öyle oldu. Belki de okuma eylemini benim için ilk kez bu kadar heyecanlı yapan da bu kararlaştırılmamışlık ve anidenlik durumuydu.

Sonra "Külün Yeni Kedisi" ni o gün yepyeni bir kedi, hatta yeni kediler okudu orada. Belki hiç yurtdışına çıkmamış insanlar vardı ama, yurtdışından naçizane notlarını aktardılar bize. Sonra insanların yüzünden gördüm ki, herkes dahil olacağı anı bekliyor, kendine en uygun rolü seçmeden sadece kelimelerin peşinden gidiyor. Zaman zaman aynı anda başlıyor kişiler okumaya, kimse susmak zorunda hissetmiyor ve çok sesli bir okuma gerçekleşiyor. Okurlar kitabın sesine, yazar okurların sesine karşılıyor ve kaotik bir keyif alanı doğuyor performanstan. Bir ara durup insanları izlerken, birbirini hiç tanımayan bir topluluğun aynı şeyden nasıl keyif alabildiğini izledim. Mesela cümle sonundaki vurguları herkesin aynı anda söylemesi herkesin hoşuna gidiyor, cümleler bittiğinde herkes aynı yerde gülüyordu. Okumalardaki doğal akışı bir okur farklı bir sayfa numarası söyleyerek belirliyor ve akışın kendiliğindenliğine zarar vermeden

yürütüyorlardı. Bazen cümle sonlarındaki kelimeler toplu bir biçimde tekrar ediliyor bazen de yinelemeler yapılarak atmosfere katkıda bulunuluyordu. İşin en güzel tarafı da inanması belki güç ama performans boyunca herkesin yüzünde bir gülümseme olmasıydı. Bu gülümseyen yüzler, *Yüzüm Kitap*'a doğrudan baktığınızda görünmese de, Yüzüm Kitap performanslarda canlanan kitap sayfaları gibiydi.

Ayrıca performans gibi fiziksel devinimi yüksek olan bir kelimeyi yazın alanına sokan, sokmayı başarabilen Çiğdem y Mirol'u bir kez daha kutlamak gerek diye düşünüyorum. Böyle bir "yazarokur performans" a imkân sunan, teatral olanakları oldukça fazla olan *Yüzüm Kitap*, bizimle yaşayan, arkadaş olan, şeklimizi alan, şekline sokan, her cümlesinde ayrı bir anlam varmış gibi duran, bizimle tamam olan bizim gibi nefes alan, zekice kurgulanmış, varlığını ilan ederken çeşitli anlatı türlerinden faydalanmış, bu anlatı türlerini kendi potasında eritmiş, yarattığı yeni biçimin ürünü olan bir kitap. Her anlatının başaramayacağı ve her yazarın kotaramayacağı böyle bir performansa ilişkin deneyimlerimi birinci ağızdan dile getirdiğim bu yazıyı da, en güzel *Yüzüm Kitap* sonlandırır diye düşünüyorum. Ha söylemeyi unutmuş muydum yoksa, *Yüzüm Kitap*, sadece yazan bir kitap değil aynı zamanda konuşan bir kitap ve bir gün bir yerde yazarına şöyle dediği duyulmuştur: "Yazarımsın üzülme, kitabın çok güzel, senden bile güzel hem de. Okurlarım bilir senin kıymetini (bildik mi acaba?), bulurlar seni bir gün bir yerde (bulduk valla). Kitap olurum ben de. Performans olursun, olurum, olur. İkizi olur kitap performansın. Yaratıcısındır, birleştirirsin onları sen. Kitaperformans olur. Oluruz yani nihayetinde. (Olduk bence) Durumolaysal bir şey olur, senin de günün birinde kuramsal olarak anlatacağın gibi. Ben şimdiden tebrik ederim beni okur olarak okuyan o okurları. (Rica ederiz, anladık, keyif aldık)." (s. 290)

Not: Alıntı *Yüzüm Kitap*'a, alıntının içindeki parantez içleri *Yüzüm Kitap*'ın şahitlerinden olmaya gönüllü bana ait. Çünkü *Yüzüm Kitap*'la konuşmak iyi gelir, Mirol'a göre, "ona şahit olursanız kitap içinize girip oradan da konuşur". Benim bu "okuryazar performansım" da oldu.

Aşık okurdan sevgilerle...

* Çiğdem y Mirol, *Yüzüm Kitap*, Kanguru Yayınları, Ankara, 2012, s. 71

"Ankara Caz Festivali şehre renk katıyor."

Onun dönemindeki gibi olmasa da, Ankara'da caz müzikle ilgili gelişmeler konusunda ne düşündüğünü merak ediyorum. "Ankara'da, caz müziği çalınan mekanlarda bir kıpırdanma olduğunu duyuyorum. Daha önemli bir gelişme olmasını diliyorum. Ankara Caz Festivali de hareket ve renk katıyor bu aylarda şehre..."

'Caz Arısı'nın Engel Tanımayan Müzik Tutkusu

Yıllar sonra Neşet Ruacan'ın ona taktığı lakap ise 'Caz Arısı'... Bu lakap da onu ne güzel anlatmış! Gerçekten uzun bir dönem arı gibi çalışmış Tuna Ötenel. Beş yıl önce geçirdiği üzücü rahatsızlıktan sonra bile, caz dünyasında sık sık adını duymamız, ne kadar çok işi başardığının ve uluslararası düzeyde ne kadar değerli bir sanatçı olduğunun kanıtı elbette. İçindeki müzik tutkusu ise engel tanımayan Ötenel'in. Yaşadığı rahatsızlıktan

sonra şimdilerde, tekrar dinleyicisinin karşısına geçmek için, üç yıl önce çalmaya başladığı yeni enstrümanı, kornetini yanından ayırmıyor. İlk zamanlarda ancak çıkardığı ağlayan fil sesini gülerken anımsıyor şimdi. Müziğe ve hayata tutku ile sarılmış, evine gelen müzisyen arkadaşları ile birlikte çalışıyor, misafirlerine ve tabii ki bize de müzik ziyafeti çekmeyi ihmal etmiyor Tuna Ötenel. Eminim, kısa zaman sonra, daha önce bu şansa sahip olamamış benim gibi caz severler de onu sahnede dinleyebilecek.

Son olarak bana bu söyleşi yapma şansını verdikleri için Berin ve Tuna Ötenel'e çok teşekkür ediyorum. Söyleşiye vesile ve olanak sağladığı için bir teşekkür de Solfasol'a. Son söz ise usta sanatçının:

"Sanatın her dalının, özgür ve çok izleyicili günler yaşamasını diler, gazetenizin de okuruna daha yaygın ulaşmasını temenni ederim."

Yıkılan Çocukluk Ülkesinin Peşinde Bir Yazar: İnci Gürbüzatık

Söyleşi: Nurşen Güllüoğlu

Nurşen Güllüoğlu: Kitabın girişinden anladığım kadarıyla Misket'in yazılış öyküsü ilk kez kızınıza doğup büyüdüğünüz yerleri gezdirirken şekillenmiş.

İnci Gürbüzatık: Bir yazarın en büyük esin kaynağı çocukluğu ve hayal gücüdür. Çocukluğum Ulus'taki o eski mahallelerde öyle zengin öyle dolu dolu geçti ki bilemezsiniz. O yüzden yazdığım, öykülerim, oyunlarım, senaryolarım çocukluğumdan beslendiğini biliyorum.

Gerçekten de Misak-ı Milli Mahallesi'nin tarihini yazmaya cüret edeceğimi aklıma bile getirmemişim. Zaten **'MISKET'**in ilk sayfasında da bunu itiraf ediyorum okuruma; **'Misket'i yazacağımı söyleselerdi inanmazdım'** diyorum.

Kızımın birlikte o gün tamamen rastlantısal olarak girdiğim çocukluk dünyam olan Ulus'taki o eski mahalle, o sokaklar ağı, o evler beni söktü sanki. Anılarımın dağılıp gitmesinden korkuyor birinden diğerine geçiyordum. Çocukluk ülkemde sanki yine çocuktum. Kızım beni dinlerken şaşkındı. Bu coşkum, bu esrik halime sanırım ilk kez tanık oluyordu. Tam Tayyare Sokak'tan Gazi Lisesi'ne açılan yolun sonunda sessizliğini bozdu, "Yaz anne. Yazık olmuş buralara. Lütfen bütün bu anlattıklarımı yaz!" Güldüm elbet. Yazmak kolay değildi çünkü.

Misket çocukluğunuzun geçtiği semtin romanı. Bu semtin hikayesi yıllar içinde nasıl şekillendi? Uzun süre uzak kaldınız, geri dönüp bugünkü halini gördüğünüzdeki duygularınız nasıldı?

Tayyare Sokak sokaklıktan çıkmıştı. Evler yıkılıp çökmüş, üç duvarlı yüzüstü arsalar oluşmuştu. Gördüklerim acı vericiydi. Tarihin yok edilişiydi. Yıllardır o evler, o sokaklar yıkılıp bırakılmıştı işte. Yok oluşu planlanmış bu sonuç beklenir gibiydi. Hiç bir biçimde onarılmı, restore edilme, kurtarılmı umudu yoktu artık, özellikle yapılmıştı bu, yıkılacaktı besbelli. Araştırmaya başladım. Sokakların izi haritadan bile silinmişti. Korktum, anladım ki buraların kaderi birileri tarafından önceden belirlenmişti. Yazmaya o anda karar verdim işte. **"Buralar yıkılacak, tarih yok edilecek, uydudan bile silinmiş"** dedim kendi kendime. Yitirdiğim çocukluk ülkemin yok oluştan öncesini bütün içtenliğimle belgelemeye, yazmaya başladım. En sağlam öykü Arap Menekşe Teyze'nin öyküsüydü. Önüne geldiğimde ironik bir biçimde evi menekşe rengine boyalıydı üstelik. Çakılıp kalmıştım karşısında. Onu yazarken hikayeler sökün etmeye başladı. Menekşe Teyze sanki onunla birlikte yaşamış bütün o yitik insanları birer birer mezarlarından çıkartıp diriltmiş, capcanlı getirmişti karşıma. Tanıdığım bütün o yitik insanların ruhlarının o evlerde o semtte dolandığından emin gibiydim. Hesapsız, kitapsız, plansız, zamansız, yönsüz tek başıma günlerce bir mazozist gibi dolaştım o sokaklar ağında. Açılmayacağını bile bile tokmakları, çingirakları sökülmiş, güzellikleri yağmalanmış boş evlerin kapılarını çaldım. Yanıt oradaydı o evler o sokaklar o mahallelerdeydi anlamıştım.

Ankara'nın yıllar öncesini bilen biri olarak şehrin bugünkü haliyle aranız nasıl? Olumlu ve olumsuz gelişmeler neler sizce?

Yeni oluşturulan Ankara estetikten yoksun bir şehir gözümde. Eski Ankara öyle değil. Estetik var, üstelik tarih kokuyor, ruhunu da koruyor. Ulus'taki Cumhuriyet Dönemi mimari eserlerinin olduğu **'Açık Hava Müzesi'**ni gezerken duyumsuyorsunuz bunu. Bilmeyene bile tarihini fısıldıyor, anlatıyor geçmişini, görkemini, gözler önüne seriyor. Ama oralar da yıkılıp bırakılmış, binalar dökülüyor işte.

Kentsel dönüşüm adı altında Ankara'nın tepelerindeki güzelim gecekondu yıkılıyor, tepeler kazınıyor kepeçlerle. Gökdelen misali yapılar yükseliyor çirkin mi çirkin.

Hava alanına giderken içim acıyor, **"Bari bir tepeyi olsun öylece bırakıp korusalar, geçmişini anımsatan iz olarak. Restore etseler o evlerle örnek bir kültür tepesi oluştursalar"** diyorum sızlanarak. Yapmazlar biliyorum çünkü o geride bırakılan, acıyla anımsanan **'yok edilen güzel bir izi'** olur. Her geçişimde umutla bir tepenin korunuyor olmasını umut ediyorum yine de. Her şeyi yok ediyorlar. Bellek kazınması bu, başka bir şey değil. Hamamönü'nde de Bendderesi'nde de, Kale'de de yapılan aynı şey. Yıllarca doğanın, insanın tahribine bırakılıp mezbeleğe dönüştürüldü o evler. Sonra da soruldu **"Böyle vıran mı kalsın?" "Tabii öyle kalsın"** yanıtı beklendi yıllarca. Sonra da eski evleri kepeçlerle yıkıp eskimiş gibi yeni evler yaptılar. Yaşayanların ruhunu, sıcaklığını taşımayan ruhsuz evler bakalım onlar ne kadar dayanacak?

Ankara sizce nasıl bir kent olmalı? Neler görmek ister, nelerin yok olmasını arzu edersiniz?

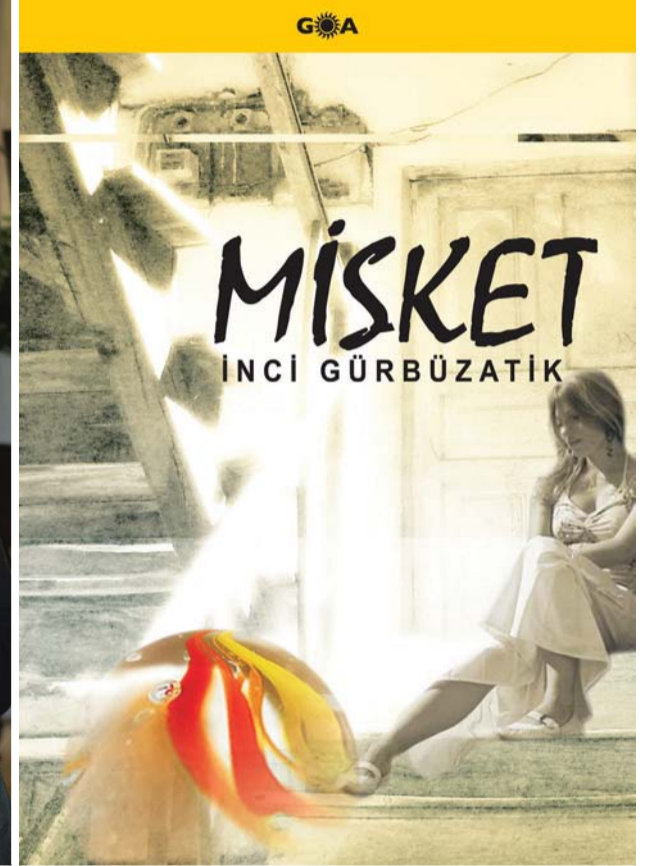
Meydanlar olsun isterim öncelikle. Öyle bir kent planlanmalı ki, şehrin içinde 'Çimlere basmak Yasaktır' yazmayan parklar, alanlar, büyük meydanlar olmalı. Tıpkı Avrupa Şehirlerindeki gibi her sokak bir meydana açılmalı. Alışveriş merkezlerinin 'meydan görevi' yaptığı düşüncesini taşıyan bir yönetimden böyle bir istekte bulunmak gülünç biliyorum ama mademki sordunuz ben de istiyorum işte.

'Kamusal Alanda Sanat' dünyanın bütün gelişmiş ülkelerinde gözler önünde sergileniyor. Duvarlarımızda, caddelerimizde, parklarımızda gözümüzün görebildiği her alanda 'Güncel Sanat' ın, sanatçıların izlerini görmek isterim.

Kaldırımlar, zincirle kesilmiş, yasaklanmış geçitler, çirkin fiskiyeler, estetikten yoksun tabelalar, pislik, plastik obje kitch havuzlar, şelaleler, yapay her şey, gözün görebildiği bütün çirkinlikler ortadan kalkabilse keşke. Görüntü, tabela kirliliği olmasa.

İzmir'e gidip de sanat ortamına girdiğim 'Hava Gazı Fabrika' binası da içimde bir yarayı sızlatır. Yok edilen Ankara Hava Gazı Fabrikamızı. Ona sahip çıkamadık ne yazık.

Misak-ı Milli, Doğan Bey ve Hacı Doğan Mahallelerinin evlerin içinde hala yaşayan insanları da koruyarak restore edilmesini isterim. O evlerde yaşayan insanların kendi evlerine sahip çıkmalarını isterim. Hergele Meydanı'nın korunmasını, Suluhan'ın tarihteki işlevini anımsatan bir düzenleme ile yeniden tasarlanmasını hayal ederim.

Plastik yapay çirkin çiçeklerin satıldığı karmaşık, çirkin görüntüsünden sıyrılmasını hele de başını delen o çirkin demir merdivenlerin yok edilmesini hayal ederim. Sıhhiye ve Opera Köprülerinin altındaki pisliğin, sidik kokusunun, karmaşanın, mezbeleliğin farkına varılmasını isterim. Oralar öyle rezil mi olmalı? Ankaralı bunu nasıl hak ediyor? Anlayamıyorum.

"Kadın Dostu Kent" tabirinden gidersek Ankara'ya kadın dostu bir kent diyebilir miyiz? Kadın dostu bir kent sizce nasıl olmalıdır?

'Kadın Dostu Kent' mi? Güldürmeyin beni. Kadına değer veren bir toplum için anlam taşıyan bir uygulama, görüş bu. Yolda, caddede herkesin gözü önünde öldürülen, bıçaklanan, saldırıya, tacize uğrayan kadınların olduğu bir kent için bu ifade gülünç değil de nedir?

Artık kent meydanı sayılan alışveriş merkezleri mi kadın dostu kent kimliğini kazandırıyor Ankara'ya? Şehirde yaşamak köyde yaşamaktan kolay olduğu için mi 'Kadın Dostu Kent' oluyor Ankara? Benim gözümde durum hiç de öyle değil. İçi kof bir tanım bu. Ankara bence 'Erkek Dostu bir Kent'. Ben 'İnsan Dostu Bir Kent' istiyorum. Hem de ivedilikle.

Misket'i okurken kendi doğup büyüdüğüm mahalleyi özlemle anımsadım. Sonra düşündüm ki şu andaki aklım ve duygularıyla orada yaşamak istemezdim. Siz de aynı duygular içinde misiniz, mesele semte mi yoksa çocukluğa mı duyulan özlem acaba?

Çok renkli çok dolu dolu bir çocukluktu benimki. Sere serpe, korkusuz, başına buyruk, özgür, bağımsız ama bir o kadar da sorumlu. Çocukluğum geride kaldı. Acı tatlı pek çok olay anılarla dolu, pek çok insanla sarmal. Özlem duymuyorum. Geçmiş geçmiştir. Ama tanıdığım o yitik insanları özleyorum. Yıllar yaşandı geçti. Çocukluğuma dönmek istemem çünkü çok acı çektim. Yazarken de çektim. Üstelik Ankara'da yaşadığım için hala çekiyorum.

Geçmişimin beni biçimlendirdiğini biliyorum. Değer verdiğim insani duygular taşıyorum ben. Vefa bunların en önemlilerinden biri. İyi ki ben o mahallelerde o sokaklarda o evlerde yaşadım. Tanıklıklarımla çok anı biriktirdim. O yüzden anılarım en büyük hazinem, servetimdir. MISKET Kitabım da, yıllardır yaşadığım bana emek veren Ankara'ya olan vefa borcum.

Kitabın Künyesi: İnci Gürbüzatık, *Misket*, Goa Basım Yayın, Ankara, 2009

Dünyanın KÜÇÜK PRENS Kitapları Sergisi Koleksiyoner Yıldırım Lise ile...

Söyleşi: M. Onur Yılmaz

"Biz insanlar, birbirimize ulaşmayı denemeliyiz. Kırlarda, uzaktan uzağa yanan bu ateşlerin bir kaçıyla haberleşmeye çalışmalıyız." diye bitiriyor Exupery, "İnsanların Dünyası" kitabının önsözünü. Yıldırım Lise bu sergi ile ne yapmak ve kime, nasıl ulaşmak istiyor?

Koleksiyona ilk başladığım zaman olan, 2008 yılı Aralık ayından beri içime düşen bir hedefti bu sergi. Dünyanın en çok okunan ve en çok dile/lehçeye çevrilmiş kitabını insanlara ulaştırmak... İnsanlara dünyada bu kitabın ne kadar çok sevildiğini, ne kadar çok kişiye ulaştığını göstermekti amacım. Şimdi ise buna ek olarak; dünyadaki dillerin çeşitliliğine, kültür çeşitliliğine dikkat çekmek ve farklı alfabelerde de olsa aynı kitabı okuduğumuzu anlatmak istiyorum. Yok olan veya yok olmak üzere olan yüzlerce dil var. Onlar yok olunca bir kültür de yok oluyor. Küçük Prens, belki kalıcı bir eser olabilir dünyadaki tüm dillerden.

Bir kitabın hiç bilmediğin, anlamadığın hatta adını bile duymadığın dillerdeki baskılarını bir arada sunmak neyin ifadesidir?

Başta anlamsız gelebilir ama bana insanların dünyasının ne kadar renkli, ne kadar çeşitli olduğunu gösteriyor. Ve diyorum ki insan istese ve umut etse, birçok şeyi kolayca yapabilir. Bana biraz da umut veriyor. Tüm bu farklı dil ve alfabeleri gördükçe; dilimiz, dinimiz, kültürümüz farklı olsa da insanların istedikleri zaman barış, huzur, müzik ve edebiyat üzerinde konuşup anlaşabildiğini görmek çok güzel.

Bu kitap Küçük Prens olduğunda bu ifade de değişen / bu ifadeye eklenen nedir?

Küçük Prens olunca benim için daha da farklı bir anlam oluyor. En sevdiğim kitapların başında geliyor ve de en çok dile çevrilmiş kitaplardan biri. Şu an koleksiyonumda

171 dil ve lehçeden kitaplar var. Hepsini birbirinden farklı ama hikaye aynı. Bir masal tadında insanları anlatıyor. Dünya'da ise yaklaşık 240 dil/lehçede basılmış durumda. Bazıları kaybolmuş diller, bazıları çok az konuşulan diller, bazıları ise insanlar tarafından yapılmış diller. Hepsini bir arada görünce insan bir tuhaf oluyor.

Sen ne zaman tanıştın Küçük Prense?

Benim kitaplara daha fazla dalma yıllarım ODTÜ'de okuduğum zamanlara denk geliyor. Küçük Prens ile de 1990'lı yılların son dönemlerinde tanıştım. Okuduktan sonra dostlarıma en çok hediye ettiğim kitap oldu.

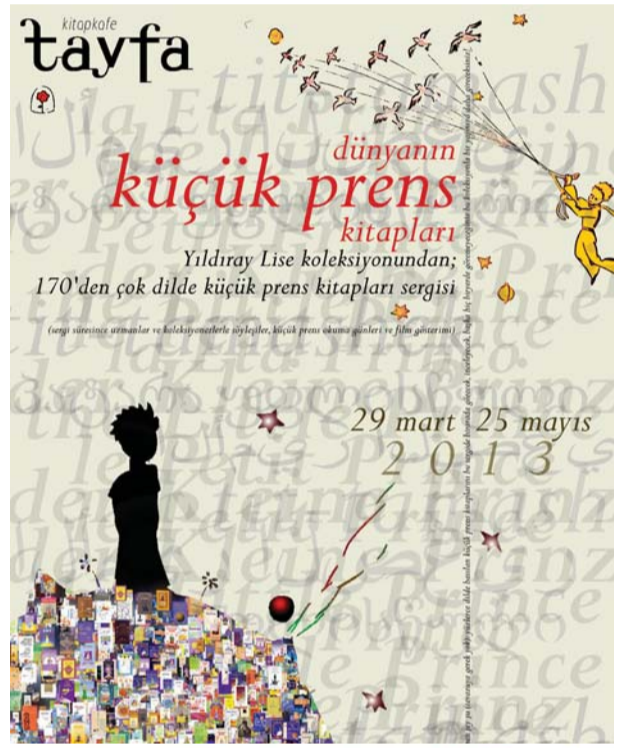
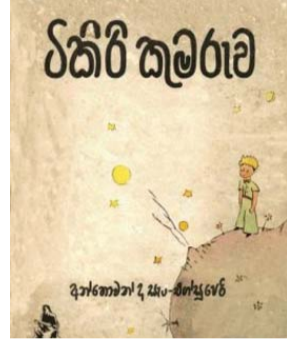
Ne düşündün ilk okuduğunda?

Etkilendim. O an çok net gözümün önüne gelmiyor ama bir şiir yazdım, ondan ilham alarak: "Küçük Prens ilhamı ve sevgi sözcüklerim". Defterimdeki kayda göre yazım tarihi 20 Şubat 1999 (saati 10:04:44). Blogumda en sevdiğim şiirlerden biri olarak yerini almış durumda şu an.

Bir insan neden okumalı Küçük Prensi?

Herkes farklı bir sebep söylüyor bu soruyu sorduğum zaman. Bana göre dünyayı ve insanları daha iyi tanımak için en güzel modern edebiyat ürünü. Masal tadında. Masallarda bize anlatılan her şey var: kötüler, iyiler, onları anlamak... Bir kere değil defalarca okunmalı. Her okuyuşumda farklı tatlar alıyorum, farklı bölümleri dikkatimi çekiyor.

Son olarak; bu serginin gerçekleşmesini sağlayan herkese çok teşekkür etmek istiyorum. Başta TAYFA kitapkafe ekibine, Gündem Çocuk Derneği'ne, Solfasol'a, Tektekçi'ye ve Ortadoğu Ormancılık'a. En özel teşekkürlerim ise katkılarıyla koleksiyonumu büyüten dostlarıma. Ben onları koleksiyonumun küçük prens ve prensesleri olarak isimlendirdim. Bugüne kadar 55 farklı kişinin katkısı ile büyüdü koleksiyonum.

ODTÜ Yerleşkesi İçinde Bir Köy Yalincak

Turhan Demirbaş

Çiğdem Mahallesi'nde oturan hemen herkes ODTÜ orman arazisi içinde yürüyüşe çıkmıştır. Evimin karşısından girdiğim yürüyüş yolunun sonunda eski taş ocaklarını ve daha aşağı kısımlarda, yüksekliği tahminen bir metreye yakın olan dikili Andezit taşları dikkatimi çekmişti. Bu dikili taşların eski bir mezarlığa ait olduğu anlamıştım. Biraz araştırınca burasının ODTÜ arazisi içinde kalan eski bir köy olan ve o yıllarda istisla edilen Yalincak Köyü Mezarlığı olduğunu anladım.

1926 yılında Atatürk'ün talimatı ile Ankara Belediyesi tarafından kurulan Ankara Çimento Fabrikası'nın inşaatı sırasında Yalincak Köyü sirtlarında bir taş ocağı açılmış ve buradaki eski köy kalıntılarında mermer bloklar ve taşlar alınmıştır.

1933 yılında yapılan bir gezi sonrası 08.05.1933 tarihinde, o zamanki Milli Eğitim Bakanı Dr. Reşit Galip, Milliyet Gazetesi'ne verdiği beyanda; "Yalincak Köyü'nün bu günkü yeri, gayet geniş bir sahayı kaplamış olduğu görülen eski bir şehir harabesidir. Burada muntazam kesme taşlar, bazı heykeller, pek çok küçük toprak vazolar ortaya çıkmaktadır. Bu şehir harabesinin temelleri meydanda denecek haldedir."

1960 yılında, ODTÜ yerleşkesi içinde kalan köyler, şimdiki Karakusunlar, Yalincak ve Taşpınar köylerinin arazileri istisla edilmiş. Bu arazileri o zamanki Başbakanlık danışmanı hukukçu Prof. Dr. Nejat Tüzün bulmuş. İlk temel atma töreni 1959-60 akademik yılında Yalincak Köyü'nde yapılmış. Törende dönemin cumhurbaşkanı Celal Bayar ve başbakanı Adnan Menderes bulunmuş. 1962 yılında, ODTÜ Rektörü Kemal Kurdaş, Milli Eğitim Bakanlığı, Eski Eserler ve Müzeler Müdürlüğü'ne bir yazı ile araştırma yapılması gerektiğini bildirmiş, aynı yıl içinde Yalincak Köyü'nde arkeoloji kazılar yapılmaya başlanmıştır.

1898 yılında, Yalincak Köyü'nde bulunan Ankara Taşı, üzerine yapılmış olan aslan kabartması ile arkeoloji çevrelerince tanınmış. Köyün büyük çeşmesinde kullanılan bu kabartma, 1941 yılında Ankara Arkeoloji Müzesi'ne getirilerek, on adet olan ve Ankara'nın değişik yerlerindeki

kazılarda bulunmuş, "Ankara Kabartmaları" adı ile anılan eserlerin arasına katılmıştır. 1962 yıllarına kadar devamlı bir iskâna sahip olan Yalincak Köyü'nün nüfus artışı ile genişlemesi, zaten köyün altına doğru devam eden eski iskân kalıntılarını ortadan kaldırmış ve ekseri köy evleri bu kalıntılardan sökülen taşlarla inşa edilmiştir.

Yapılan ilk kazılarda; Bizans çağında inşa edilmiş olan yapılarda iki insan kabartmalı altar ve taş döşeli avluda ise yapı taşı olarak kullanılmış, Eski Yunanca kitabeli kırık bir mezar taşı tespit edilmiş. Bu arada bulunan sikkelerden bir tanesinin arka yüzünde; "Bi Konya Essultan El- Muazzam Keykubat Bin Keyhusrev" ve tarih olarak da 1227 yılının yazılı olduğu görülmüştür. Diğer bir kazı yerinde bir heykelciğin parçaları, pişmiş toprak at heykelcikleri, duvar ve kapı eşiği altında ikinci defa kullanılmış mermer bir Zeus kabartması ve iki heykel parçası; başka bir kazı alanında ise iki İyon sütun başlığı ile alt kısmı demir üst kısmı tunç ve uçları aslan başları şeklinde süslü bir anahtar ele geçirildi.

Yalincak Köyü kazı çalışmaları 1962- 1964 yılları arası Burhan Tezcan yönetiminde yapılmıştır. Burhan Tezcan'ın anlatımından çıkan arkeolojik eserleri tanıtmaya devam edelim; bir duvar kalıntısında kullanılan dolgu malzemeleri, taş yonga ve toprak dolgu arasında Roma ve Helenistik döneme ait olduğu tahmin

edilen seramikler ve az miktarda gri Geç Frig Dönemi seramiği bulunmuştur. Sikkelerden birinin ise Licinius zamanına (M.S 307- 324) ait olduğu tespit edilmiştir. Yalincak Köyü mezarlık kazılarında, mezarların boylarının 1,80- 2,00 metre arasında olduğu görülmüş. Cesetler üzerindeki incelemede bilek ve kollarda cam bilezikler bulunmuştur. Helenistik devire ait boyalı ve kabartmalı çanak çömlek buluntuları Ankara Galat devri için kıymetli kalıntılardır.

Kaynak:

1. 1964 Yalincak Köyü Çalışmaları, (Burhan Tezcan), Orta Doğu Teknik Üniversitesi Arkeoloji Yayınları, Ankara, Türk Tarih Kurumu Basımevi, 1966, s. 22
2. Emekli Maden Mühendisi Necati Beycan Yalincak Köyü doğumlu olup, kendisinden bu bilgileri tesadüfen bir araya geldiğimizde aldım.

Pazar Sabah 6

Derya Güçlü - derya_guclu@yahoo.com

Pazar sabah 6.35. 5 dakika fazla uyumak için elim alarmı kurarken titremiş, düz girememiş rakamı.

Olsun. Nasılsa ucunda işe gitmek yok. Yoksa 1 saat tavana bakarak yatacaktım. Kalkıyorum.

Güzel bir Ankara sabahı. Mavili kış günlerinden biri. En çok havasını mı severim Ankara'nın ne? Gökyüzü boğmak için bütün grisyle üstüne düşmez insanın. Havadar havadar havalı havalı takılır. Biz de aşağıda mutlu mesut.

Sandviçimi hazırlamak için mutfağa yollanıyorum. Gecedan has Erzincan tulum peyniriyle kurutulmuş domatesli sandviç hayali kurduyudum. Ama kurutulmuş domates yok! Tanırım. 2 saniyelik Kenan mı yedi siniri yapıp emeeen ben de marul koyarım deyip konuyu kapatıyorum. Matarama su koydum. Hazırım.

Evden adeta koşarak çıkıyorum. Son dakika golü atmaya programlanmış bünye önce para çekecek sonra Gezgin-Der ile çıkacağı ilk doğa yürüyüşü için servisi yakalayacak. Sabahın 7.15'inde normalde bile çok az insan evladı gördüğüm sokağımızda bir adam adres soruyor. Tarif ediyorum. Anlamıyor. İçimden ilerde solda ne kadar anlaşılmas dışımdan da çok acelem var diyerek taksiye koşuyorum.

Her zamanki gibi yetişiyorum. Son dakika konusunda uzmanım ben.

Ovvv yeni ortam. Gelenleri süzüyorum, dinliyorum. Pazar sabahı azmedip 6'da kalkıp yürüyüşe giden insan tipi konusunda ön izlenim edinmek derindedim. Didar'ı bir sonraki duraktan alacağız. Yolda başka tur araçları görüyorum. Demek Ankara'da gününbirlik gezi vaktiymiş bu vakit.

Gölbaşı'nı geçip Ankara Kent Ormanı tabelasından hoop sola dönüyoruz. Rotamız eskiden köy statüsünde olan Çankaya'ya bağlı Karahasanlı Mahallesi. Oradan Elmadağ'a tırmanacağız. Ama önce kahvaltı!

Programda köy kahvaltısı var. Artık pazarlama usulü her şeyin önüne "köy" olmadı "organik" koyduklarından şüphe içerisindeyiz Didar'la. Acaba nasıl bir kahvaltı?

Gözüme ezmeyi kestirip ilk onunla başlıyorum. Allahımmm

çok mesudum. 10 üzerinden 10 verip yağurda dalıyorum. Tek sıkıntı duyduğum şey tanımadığım biriyle aynı tabaktan yemek zorunda kalmak. Tabakta görünmez bir sınır çiziyorum. Sürekli göz ucuyla takip etmek biraz zor olsa da kendi cumhuriyetimde keyfime bakıyorum. Zira açım ve kavurmalı yumurta da dâhil olmak üzere her şey çok leziz.

Karnım doyduktan sonra çayımı kapıp dışarı çıkıyorum. Aylardan Şubat, yıldızlardan Güneş. Hem çayım da var. Üstelik şekerli. 16-17 kilometrelik uzun rotayı yapacaklar ayrılıyor. Biz başka bir rotadan yürüyeceğiz. Orta derece zorlukta ve yaklaşık 10 km. Çankaya Doğa Sporları Projesi kapsamında oluşturulan yürüyüş parkurlarından biri bu. Bünyesinde bisiklet rotaları, kahvaltı salonları, yamaç paraşütü (yanlış duymadınız) barındıran bu projeyi duyunca afalladım ne yalan söyleyeyim. Biz ilk yerel rehberli yürüyüş yapacak şanslı grubuz.

Uzun rotaya gidecekleri bırakmaya giden aracımızı beklerken köyden yaşlı bir amca ve gruptan diğer 3 kişi ile birlikte çay içip muhabbet etmeye başlıyoruz. Gruptan biri aşağıdaki derenin boyundaki çöpleri göstererek neden bunları topluyorsunuz diye sorarak söze başlıyor. Yaşlı amca bir şekilde organize olamadıklarını anlatmaya çalışsa da gruptan davullu zurnalı bir kampanyayla güle oynaya çöp toplama önerisi veriliyor. O sırada gelen başka bir Karahasanlı da diyor ki o görüntüde savunulacak bir şey yok ama sizin bir günlük göz zevkinizin dışında biz köylülerin daha önemli sorunları var. Ana! Bu proje diyor çok güzel velâkin bir evi geçindirmez; bizi geçindirecek şey üretim, hayvancılık ve tarım; bunların desteklenmesi gerek; bana kömür, gıda yardımı yapıldığında zannedilmesin ki ben bir şey vermiyorum; kişiliğimden ödün veriyorum. Ben böyle tek taraflı yardım istemiyorum; üretimim desteklensin istiyorum diyor. Köyden de başka bir yere gitmem; taş yerinde ağır; burada üreten insanın çiftçiyken şehirde vasıfsız işçi konumuna düşmek zoruma gidiyor diyor. Ne güzel diyor. Ne güzel dinliyorum. O konuşmaya başlayınca kampanyacılar susuyor.

Parkur başlıyor. Dere yatağını izleyerek kâh tarlada, kâh vadide

ilerliyoruz. Çiğdem geldiğinde çiçek toplayacağım diye parolamız var. Ben yumrusunu yemek için çiğdemlere saldırdığımda dernek rehberi çiçek koparmanın dernek yürüyüşlerinde yasak olduğundan bahsediyor. Her yasak gibi buna da sinir olarak birkaç kilometre sonra gördüğüm iki sarı çiğdem olduğu gibi mideye indiriyorum yerel rehberin icazeti ve tavsiyesiyle. Yol boyunca yenebilecek ne varsa yiyorum zaten; kuşburnu, kızılçık, alıç ve ayva.

Didar bir kaplumbağa kabuğu buluyor. Evine götürecektir. Fındık faresini kameraya alıyor. Didar ve hayvanları... Fare gerçekten çok tatlı.

Üç saat kadar yürüdüktan sonra bu yürüyüş bana yetti diyorum ama dağ başında olduğumuzun it gibi farkındayım. Bir iki yorulmuş diyorum bir sonuç alamıyorum. Oturmak yok, hemen uyarı geliyor. Neyse ki öğle yemeği arası veriyoruz. Oturma üşürsünleri kulak ardı ederek mis gibi oturma eylemi yapıyorum. Daha sonra zirveye yarım saat kala upuzun yayla yayla yatıyorum. Rehber hipotermi oldum zannediyor uzaktan ilk başta, telaşlanıyor ama iyiyim yahu. Tırman Allah tırman, e bu da can...

5 saat sonra nihayet zirvedeyiz. Elmadağ'dan bir beton canavarı gibi görünen Ankara'ya bakıyoruz. İç geçirecek zaman yok. Zira çok soğuk bir rüzgâr esiyor. Araca doluşuyoruz dönmek üzere.

Güzel bir gündü vesselam.

Fotoğraflar için Didar Ergene'ye teşekkürler.

Sanat, Köşeyi Dönünce, İki Sokak Arkada...

Özgür Ceren Can

Ülkemizde toplumun ve sanatın bağlantı noktaları hangi coğrafi koordinatlar üzerine isabet ediyor bilemiyorum. Tek bildiğim metropollerde bile ara sokaklara sıkışıp kaldığı. Bu ara sokaklar; ya şehir merkezlerinde, egzoz dumanından rengi dönmüş, köhne dar boğazlar; ya da ayna ve neon ışıklarla cilalanmış büyük alışveriş merkezlerinin, sık aralıklarla paspaslanmış koridorları olarak karşımıza çıkıyor. Elbette bu tarif münhasıran abone ve portföy olarak yaşanan, sahici dünya için geçerli. Sanal âlemde ise "link"ler sanatı topluma deşifre ediyor. Hatta koca bir insanlığa...

Sanatçıyı yetki sahibi olarak görmeyen, tüm siyasi süreçlerden dışlayan, bir üst-kültür objesi haline getiren ve iş dünyasının saygınlık politikalarının hizmetine sunan, beysoylu sanat müzelerinin yerleri ise şüphesiz meydanlar. Ancak bu kurumlarda da çoğunlukla dev isimler ve sergilerle topluma gösteriş yapılıyor. Kimi zaman çağdaş sanat adına sunulan "şeyler" in de sahiciliği kuşkulu. Bunlara cevaben hümanizm ve evrensel ahlak söylemleri içeren cümleler kurulabilir ama ben tüm bu söylemlerin göz bağından başka bir şey olmadığını düşünüyorum.

Walter Benjamin'e göre devrimci, ütopyacı, toplumu aydınlanma ve yeniden yapılanma için yüreklendiren bir organizasyon olan sanat, bana göre düzene uyum sağlasa da toplum dışı kalsa da, bu işlevleri, ne ara sokaklarda ne de duyarlı kapılar arkasında yerine getiremeyeceğe benziyor. Çünkü sanatçının ürettiği sanatı özgürce teşhir edebilmek ve kitlelere ulaştırabilmek için elindeki

kısıtlı alanlar; linkler ve kendi yönetimlerinde bulunan alternatif mekânlar. Efendim? Biri Don Kişot'tan mı bahsetti? Evet, sistemin çarklarına karşı girilen savaşlar genellikle hüsrarla sonuçlanıyor. Yine de bu yapılanmaların potansiyellerini azımsamıyorum. Sadece piyasa güçlerine kafa tutmak hayli zaman alan bir iş ve bunun sonucu da sanatsal üretimin azalmasına yol açıyor.

O halde sanat, sanal âlemin çevrimdışı mevzusu mu oldu? Eh! Bir parça...

Ben, şehrin ara sokaklarında, galerilerde ya da alternatif mekânlarda sanatın toplumla sağlıklı bir bağlantı kurduğunu düşünmüyorum. Bu mekânlara yalnızca sanatçılar, sanat eğitimcileri ve öğrencileri ile bir kısım aydın girebiliyor. Elbette kimsenin yasakladığı yok ama "yoldan geçen adam"ın da çekingenliği bir gerçek. Terminolojik cümlelerden örülü sohbetlere yabancı ve sanatsal beğeni kasasını popüler kültüre teslim etmiş birinin, yoldan geçip gitmesi son kerte olağan. Alışveriş merkezlerinde vitrinlere bakarken ya da yalapaşap menüler restoranlarında, lastik toprakla doldurulmuş kafelerde çocuklar oyalanırken, sanatla karşılaşmak mevzusu ise beni bile ürkütüyor.

Sanal âlemde "ilişim" diye adlandırmamız gereken linkler sanatçıların özerk bölgeleri. Yani usulca iliştikleri bağımsız platformlar. Hem sanatçıyı ve izleyicisini buluşturuyor hem de yüz yüze bakmanın verdiği sıkıntıya perde oluyor. Bu sayede sanat izleyicisi, evde pijamaları ve çayı eşliğinde sanal galerileri,

sanat portallarını ve sanatçı web sitelerini gezerken, sürekli ahkâm kesen aydın (!) kesimin dırdırından da kurtuluyor. Ülkemizin ekonomik şartlarında zaten sanat eseri alacak maddi gücü bulunmadığından izlemenin tadını doyuya çıkarıyor. Domestik hallerin rahatlığında eleştirisini bir çırpıda yapıyor. Eserin içeriği ile çoğunlukla, tema politik ve muhalif olduğu zaman ilgileniyor. Bu ilginin sebebi ise "haber değeri".

Heyhat! Ayrı mı düştük?

Hayır. Bizi bir araya getiren, gündemdeki sanat etkinlikleri var. Sanatçılar kariyerleri için biricik çıkar yol olarak gördükleri bu etkinliklere gözleri kapalı atlarken, izleyici bu etkinliklerde boy göstermeyi bir statü meselesi olarak değerlendiriyor. Elbette sponsorlar için de bu etkinlikler muazzam bir halkla ilişkiler ve reklâm alanları. (Ben bu cümleyi yazarken bilgisayarım "Yabancı dil kökenli sponsor yerine destekleyici kullanabilirsiniz" diye uyarı mesajı veriyor. Ama nedense bu pek içimden gelmiyor.) Sonuçta sanat fuarları, bienaller ve festivaller de bir çeşit göz boyama ve kültürel beğeni yarığının dayatması olmaktan ileri gidemiyor. Sadece kendine yatırım yapmak için bu etkinliklere katılan iyi niyetli insanlar da kültür emperyalistlerinin oyunlarına alet olabiliyor. Sanatçılar ve sanat, reklâm malzemesine dönüşebiliyor.

Toplumun ve sanatın bağlantı noktaları hangi coğrafi koordinatlar üzerine isabet ediyor hala bilemiyorum. Bildiğim bu ülkede sanatın kimsesiz ve yersiz yurtsuz olduğu...

ANKARA'DA NİSAN SERGİLERİ

GALERİ SİYAH BEYAZ

Çağatay Odabaş / İki Dünya Arasında
(15 Mart – 10 Nisan)

Sanat tarihçi Yiğit Aydın, Çağatay Odabaş'ın işlerini sanat tam da icra edilirken, karşılaştığı teknik ya da doğal sürecin getirdiği zorluklarını, kendisini motive edici bir güç haline getiren Çağatay Odabaş'ın bu durumdaki kararlılığını, mükemmeli, dolayısıyla tanrıyı, çile doldurarak arayan dervişlerin tutkusuyula bağdaştırıyor.

Sanatçının tuvali üzerinde lekesiz, pürüzsüz ve çarpıcı renkler kullanarak yarattığı mekanları içine koyduğu bir o kadar deforme ve kusurlu figürler, eserin bir bütün olarak algılanmasında sanatçının kendi kendine ortaya çıkardığı büyük bir engeldir.

ARETE SANAT GALERİSİ

Hanefi Yeter / Velhasıl (16 Mart – 16 Nisan)

Dünyaya Almanya ve Türkiye'nin farklı pencerelerinden bakan sanatçı Hanefi Yeter'in sergisi Ankaralı sanatseverlerle buluşuyor. Sanatçı sezgilerimizi yitirmeyelim diye, yaşamın ritmini, aurasın en dokunaklı bir yansımayla duyumsatıyor. Yeter'in yaşamın akışını metaforlara sürükleyen ve devindiren imgeler ve önyargılardan arınmış bir dünyaya göndermelele yüklü son yapıtları Arete Sanat Galerisi'nde 16 Nisan tarihine kadar görülebilir.
m 1886 SANAT PROJELERİ

Arzu Başaran / Ağ (16 Mart- 16 Nisan)

Son çalışmalarında kadın temasına ağırlık veren Arzu Başaran örümcek ağlarını, saçlarla birbirine bağlı kadınları, ilişkilerdeki iç içeliği, biraradılığı vurguluyor eserlerinde. Bir kadın dünyası var Başaran'ın işlerinde, bir de yalnızlık ve o yalnızlığı hissettiren karmaşıklık. Yıllardır aynı coğrafyada yaşamış benzer parçalanmışlıklara itilmiş, haksızlığa uğramış toplulukların kadınları öne çıkıyor eserlerinde.

"İşlerimde parçalanmış, savrulmuş, yok sayılmış Ermeni ve Kürt kadınların izleri var" diyen Başaran eserlerinde bu toplulukların dirençli, cesur kadınlarını öne çıkararak dağılmış parçalarına, köklerine tutunmak için yarattıkları ortak alana işaret ediyor. Onları ve ağlarını görünür kılıyor. İzleyeni kendi işaret ettiği algıya çekiyor.

GALERİ NEV

Nermin Kura / Ser (12 Nisan – 4 Mayıs)

Yurt içinde ve yurt dışında pek çok başarıya imza atmış olan sanatçı Nermin Kura'nın seramikleri Galerî Nev'de. Kura seramiklerinde yaşam meskeni için bir metafor olarak biyolojik formlar kullanıyor. Sanatçı yaşamın sürdürülebilirliğinin gizemlerini açığa çıkaran büyüleyici formları ile sanatseverlerle buluşacak. Sergi 4 Mayıs tarihine kadar gezilebilir.

TORUN

Ayşegül Turan / Dağın Öte Yüzü : Yer Demir, Gök Bakır (19 Nisan - 11 Mayıs)

Ayşegül Turan'ın ilk kişisel sergisi Dağın Öte Yüzü : Yer Demir, Gök Bakır 19 Nisan tarihinde Ankara'da, Torun'da gösterilmeye başlanacak. İşlerde, fiziksel bir fenomen olarak manyetizma araştırılmaktadır. Kutupların birbirleriyle etkileşimleri, kendi tekil hallerinden daha büyük bir bütün meydana getiren dinamik bir sistem yaratmaktadır. Karşıt görünmekle birlikte, birbirine bağlı iki bağımsız kuvvetin bir araya gelmesiyle oluşan etkileşim sonucu birbirini var eden bir düzen oluşmaktadır. Kuvvetin parçalar arasında iletilmesiyle, bütünleyen bir aracı haline gelen manyetizma, işleri bir arada tutan tek unsur olarak kullanılmaktadır.

Yaşar Kemal'in başlığının yarattığı manzara ve dağın ötesine geçme eylemi, bilinen ya da bilinmeyene doğru gidış ve arayışı barındırmaktadır. Malzemelerin köken olarak yerin altından çıkıyor olması bu düşünce için bir temel hazırlamaktadır.

KAV GENÇ SANAT

Genç Etki IV (4 Nisan – 27 Nisan)

Kav Genç Sanat genç kuşak sanatçıları bir araya getirdiği sergilerine devam ediyor. Nisan ayında Yusuf Şengür, Sema Maşkıllı ve Şenol Bora'nın eserleri Ankaralı sanatseverlerle buluşuyor. Sergide Şengür ve Maşkıllı'nın resimleri ile Bora'nın heykelleri bir araya geliyor.

Bir Şehri Tam Kalbinden...

Selen Doğan

Uçan Süpürge'yi pek çok Ankaralı, film festivaliyle tanır daha çok. Çünkü en göz önündeki etkinliği, vitrinde en ilgi çeken ürünü odur. Ülkenin ilk kadın filmleri festivaline imza atmakla övünürüz, ve tabii türlü sıkıntılara rağmen bunca yıl hiç ara vermeden festivali seyircimizle buluşturma kararlılığımızla da. Bu tematik bir festival, dolayısıyla işi daha zor. Kadınlara karşı önyargıyı yıkmaya girişeceksin, sinemanın da hak hukuk mücadelemizde bir araç olduğuna devleti ikna edeceksin, seyircinin zamanını boşa harcamamak için iyi film getireceksin, taşranın lacivertine inat renk ahenk etkinlikler yaratacağın, cinsiyet eşitliği perspektifinden taviz vermeyeceksin... Sonra havaalanında konuk kaybolacak, depoda çıkan yangın filmin tek gösterim kopyasını yakacak, faşistler "Porno gösteriyor" diye gazetelerinde festivali hedef gösterecek, özel sektör "Festivali İstanbul'a taşıyın destekleyelim" diyecek... Ama bu festivali bunların hiçbiri yıldırmayacak; bir avuç kadın, gönüllüleri, seyircileri ve destekçileriyle o zor yolda yürümeyi sürdürecektir. Her filmde salonları dolduran, gösterim sonrası söyleşilere katılan, panellerde tartışan, sergileri boş bırakmayan, her yıl merakla festivali beklediği için itici gücümüz olan Ankaralı sinemaseverler iyi ki var, iyi ki yanımızdalar.

Festivalde, adı üstünde, kadın yönetmenlerin filmlerini izliyoruz. Onlar çekmese nereden bileceğiz Rusya dolaylarında yaşayan Nenet halkının nece konuştuğunu... Macar Yahudilerinin nasıl ölüme götürüldüğünü... Belarus'taki çocuk ticaretinin boyutunu... Texas'ta lise öğrencilerinin bayrak ve silahla nasıl motive edildiğini... Kamboçya'da seks işçisi kız çocukların kaçtığı... İsrail-Filistin çelişkisinde aşkın nasıl büyüyebileceğini... Hindistan'da yeraltı sularını kirleten çokoluslu şirketlere kadınların nasıl direndiğini... İlk regl öncesi kız çocukların psikolojisini... Erkek aklın ve algının kadın bedenini nasıl parçaladığını... Daha nicelerinden nasıl haberdar olacaktık? Şeytanın sinemasını yapıyor diye eleştirilen Catherine Breillat'yla, ülkesinde dindar muhafazakârların hedefi haline gelen Tahmine Milani'yle, yıkıcı gelenekleri deşifre ettiği için film seti yakılan Deepa Mehta'yla nasıl dayanışacaktık? Tabumuz ensesti sinemada tartışmaya açan İlksen Başarır'a, İslam dininde kadınların yerini sorgulayan Nefise Özkal'a, erken evliliklerin kadınları ne hale getirdiğini anlatan Bingöl Elmas'a nasıl teşekkür edecektik bu festivali yapmasaydık?

Çocuk gelinlerden küreselleşmeyle mücadeleye, anne-kız ilişkisinin geriliminden sömürgecilik sonrası toplum düzenine, aşktan savaşa, çevre sorunlarından iç hesaplaşmalara kadar hemen her konuyu peliküle taşıyan kadın yönetmenlerin sayısı, Uçan Süpürge'nin ikinci festivalini düzenlediği yıl dünya genelinde sadece 600'dü. Buna karşılık 20 bin erkek yönetmen vardı. Festival 15 yılı geride bıraktı, elbette kamera arkasında daha çok kadın var artık. Sinemacı kadınlar hayallerini beyazperdeye aktarabilmek, sorunlara dikkat çekebilmek, mutlulukları ve başarıları görünür kılmak, hak, eşitlik ve özgürlük taleplerine omuz vermek için kaynak bulmada erkekler kadar şanslı değil. Hem hepimizin hikayelerini anlatırken üstlendikleri duygusal yükü, hem de erkeklerin söz sahibi olduğu sinema sektörünün zorluklarıyla mücadele etmek

zorundalar. Bize düşen ise onların bu çabasına destek olmak. Militarizmin, cinsiyetçiliğin, homofobinin, ahlâkçılığın tuzağına düşmeden çekilmiş her kadın filmine bu festivalde yer var. Uçan Süpürge, Uluslararası Kadın Filmleri Festivali'nin 16. sını 9-16 Mayıs tarihleri arasında gerçekleştirecek. Kadınlara inanan, kadınları seven, kadınların da hikayeleri olduğunu düşünen ve bu hikayelere tanıklık etmek isteyen herkes davetlimiz.

"Büyük şehir insanını büyüleyen aşktır, ama ilk bakışta değil, son bakışta aşk" der Walter Benjamin. O son bakışı sinema perdesinde birlikte yakalamak üzere, bir şehri tam kalbinden vuracak hikayelerimizle Mayıs'ta Ankaralıları festivale bekliyoruz.

Kafanızı Kaldırın!

Amatör Astronom - Özgür Cengiz
ozgurcengiz2008@hotmail.com - www.astronomigunlugu.blogspot.com

NİSAN GÖZLEM TAVSİYELERİ:

Yaklaşmalar: 14 Nisan'da Ay-Jüpiter, 3 ve 30 Nisan tarihlerinde ise Ay- Plüto yaklaşması yaşanacak. 26 Nisanda ise çıkış düğümündeki, ay Satürn'e çok yakın konumda izlenebilecek.

Gezegenler: İç Güneş sistemi gezegenleri olan Merkür, Venüs ve Mars, Nisan ayı boyunca Kova takımyıldızı içinde olduğundan, Güneşe yakınlıklarından ötürü izlenemeyecek... Satürn için ise durum farklı. Nisan ayı, Satürn gözlemi için çok ideal. Gün batımı ardından doğacak güzel gezegen, tüm gece boyunca seyir imkanı sunacaktır.

Meteor Yağmuru: Nisan Ayı boyunca, Lyra (Lir) takımyıldızı orjinli meteor yağmuru izlenebilecektir.. Yağmur özellikle 22 Nisan'da, saatte yaklaşık 10 meteor ile en yüksek yoğunluk derecesine ulaşacaktır.

Panstars Kuyruklu Yıldızı: Kuyruklu yıldız, gök bilimciler tarafından ilk olarak 2011 yılı Haziran ayında, bir milyar kilometreyi aşkın mesafedeki bulanık bir gök cismi olarak, Hawai'deki Pan-Starrs teleskobuyla keşfedilmişti. Adını da bu teleskoptan aldı. Gök bilimciler bu yıldızın, uzayın kuyruklu yıldızlarla dolu Oort Bulutu adlı bölgesinden geldiğini ve milyonlarca yıldır Güneşe doğru hareket halinde olduğunu düşünüyor. Uzmanlar ayrıca bunun periyodik bir kuyruklu yıldız olmadığı görüşünde.

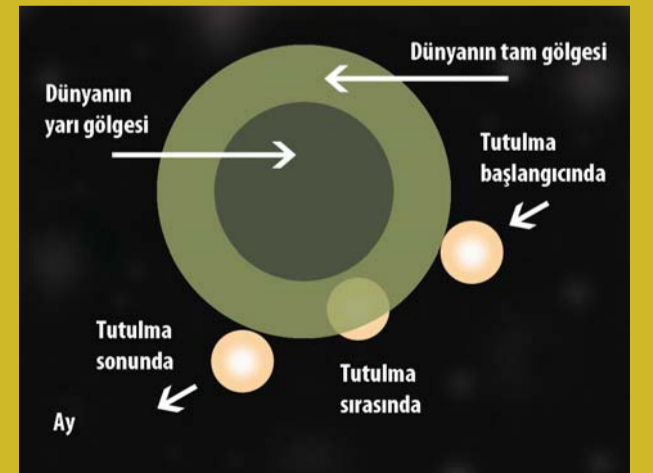
Bunun anlamı, bu yıldızın Güneş sisteminden ilk defa geçiyor olduğu ve bir dahaki geçişinin 100 bin yıl sonra olabileceği...

10 Mart günü ise kuyruklu yıldız, Güneşe 45 milyon kilometre mesafeden en yakın geçişini yaptı. 2013 Mart ayı boyunca, gün battığında, Kuzey Yarımküre'de akşam gökyüzünde izlendi; Nisan'da ise, solmaya ve uzayın derinlikleri içine geri gitmeye başlayacak ancak geceler boyunca kuzey gökyüzünde görünür halde kalabilecek. 6 Nisan 2013 akşamı, Pan-Starrs doğuya kayacak, Andromeda Galaksisi'ne doğru ilerleyecek.

Bahar gündönümü ardından artık kış takımyıldızları orion, büyük köpek ve küçük köpek takımyıldızları daha az süre izlenme şansı veriyorlar. Yoğun çalışma tempom yüzünden bu ay gözlem imkanı bulamadım. Önümüzdeki aydan itibaren köşemin bir bölümünü, bloguma gelen soruların cevaplarına ve amatör astronomiye giriş yapmak isteyenler için hazırladığım bilgilere ayıracağım.

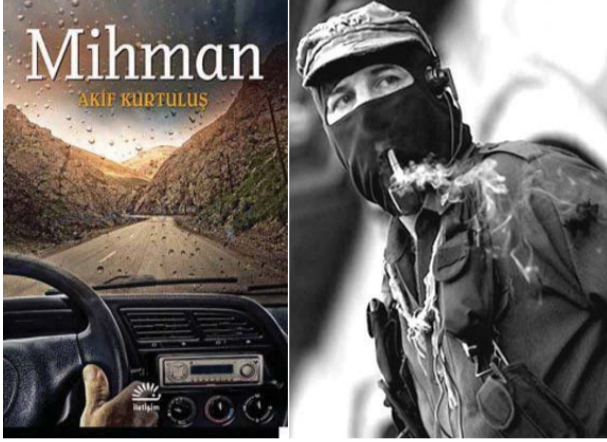
Parçalı Ay Tutulması: 25 Nisan Perşembe gecesi Ay'ın neredeyse tamamının, Yer'in yarı gölgesi tarafından örtüleceği parçalı Ay tutulması gerçekleşecektir. Saat 23:07'de en yoğun ışık değişimin olacağı bu tutulma ülkemizden gözlenebilecektir. Parçalı Ay tutulmalarında Ay'ın ışığında kayda değer bir değişim olmamaktadır. Ayrıca bu gece dolunay evresinde olan Ay, Spica yıldızına çok yakın konumda bulunacaktır.

Önümüzdeki ay, astronomiye giriş dersleriyle buluşmak ümidiyle, herkese açık bir gökyüzü dilerim.

Mihman

Ebru Basa

Mihman pek sevdiğimiz şair Akif Kurtuluş'un ilk romanı. Şairin roman yazması belki pek alışıldık bir durum değildir ama Akif Kurtuluş iyi ki de yazmış diyoruz zira şair elinden çıkma roman da pek keyifle okunuyor laf aramızda.

Mihman'da bir çok ana ve yan karakter olmakla birlikte romandaki başat siyasi öznenin Kürt halkı olduğunu söylemek mümkün. Kürt özgürlük hareketinin siyasi hedefleri/bu hedefler karşısında devletin otuz yıla yayılan imha ve inkara dayalı politikası ve sürecin sonunda savaşın her iki tarafta yarattığı yıkım kimi zaman bir gerillanın kimi zaman bir MİT görevlisinin kiminde de çocuklarını çatışmada yitirmiş her iki halktan annelerin ağzından anlatılıyor. Yan karakterlerden biri olan kadın komutan aracılığıyla örgütlenmenin ve siyasi mücadeleye katılımın Kürt kadınının toplumsal konumunda nasıl devrim niteliğinde bir dönüşüm yarattığı aktarılırken, devletin inkar ve imhaya dayalı politikasının başarısızlığı da kontrgerilla aygıtını temsil eden MİT görevlisinin "iç sesinden" itiraf ediliyor. İstihbaratçı da nedamet getirmiştir artık.

Ana karakterler birbirlerini hukuk fakültesindeki öğrencilik yıllarından tanır. Bu karakterlerden Nalan Kemal'le evlenir ve vicdani retçi olmak isterken çatışmada

yaşamını yitirecek olan Yusuf dünyaya gelir bu evlilikten. Memet Fuat ve Berin de evlenirler ve Yusuf iki ailenin çocuğu gibi büyütülür. Nalan Yusuf'un ölümü üzerine cenazenin bir devlet törenine dönüştürülmesine izin vermez, aynı çatışmada ölen Ergin kod adlı gerilla Baran Aydın'ın annesine taziyeye gider. Gerillanın annesi Asiyeye bölgedeki kadınların bir kavgayı ayırmak ve barışı sağlamak üzere geleneksel olarak yaptığı gibi tülbentini yere atmaktansa Nalan'a vermeyi tercih eder. Yazar bu sembolizmle kendi yorumunu da aktarmış olur bize; iki halk birbirinin acısına dokunmadığı, birbirinin acısını kavramadığı sürece barış da olmayacaktır ve bu bağı en yürekten kuracak olan da analardır.

Yusuf'un ölümü ailelerin çözülmesinin üzerine gelir; çözülme zaman zaman ilişkilerin tarihçesine yapılan geriye dönüşlerle açıklanır. Kimi tesadüfler hayatları ayrı kanallardan akan karakterleri buluşturur. Memet Fuat bir dava için gittiği Van'da yirmi yıl önce sakıncalı bir asteğmen olarak askerliğini yaparken terhisine yakın bir yemekte görüştükleri istihbaratçıyla karşılaşır. Tesadüf bu ya aynı model aynı renk bir araba kullanmaktadırlar ve istihbaratçıya kurulan pusuya da –görevlinin lastiği patladığı için-ondan önce vararak kendisi düşer. Serbest bırakılana kadar örgütle geçirdiği zaman zarfında komutan Delila'yı, Dicle'yi ve Siyabend'i tanır. İstihbaratçı durumu kavradığında pusunun peşine düşer, kendisini ele veren bölgeden yirmi yıldır tanıdığı haber elemanı olduğu düşüncesindedir. Memet Fuat yirmi yıl önce yemek yediği görevliyi zar zor hatırlamıştır, istihbaratçı Mehmet Fuat ise haber elemanının ortaokuldan sınıf arkadaşı olduğunu bir türlü hatırlamaz. İstihbaratçı bu takma ismi avukatımızın isminden esinlenmiştir, kitapta Müdür olarak da geçer ve asla gerçek adını öğrenemeyiz.

Haber elemanı ilk ihbarını Müdür'ü öğretmenine gammazlamakla yapmıştır çünkü çok istediği halde Müdür ona bir türlü kuş gibi ıslık çalmasını öğretmez; Nezir ezikliğinin acısını ihbarcılıkla çıkarınlardandır. Yazar her halkın içinden hem yurtseverlerin hem de işbirlikçilerin çıkabileceğini anlatır bize. Nezir "caş" tır ama yine de Müdür'ünü ele vermemiştir başkasıdır örgüte bilgi veren ve işte o yurtseverdir.

Yukarıda da değindiğimiz gibi Yusuf'un cenazesi Nalan'ın gerillanın annesi Asiyeye'yi ziyareti ile egemen ideolojinin kutsanacağı bir devlet töreni olmaktan çıkmıştır.

Çatışmada ölen gerilla Baran Aydın'ın cenazesine Müdür de katılır çünkü istihbaratçı kimliğini başka bir memuriyetle kamufle etmiştir ve çalıştığı takımdan sevdiği bir oyuncusunun abisidir ölen. Bu cenazeden sonra Müdürün resmi ideolojiye bağlılığında ve görev bilincinde bir zayıflama sezmeye başlarız. Pusu işinden sonra da bir tür epistemolojik kopuş yaşar Müdür. Kişisel tarihindeki yenilgi ise aslında başka bir yenilginin izdüşümüdür; onuruna düşkün bir halkın örgütlü gücü ve adanmışlığı karşısında hiçbir kuvvetin direnemeyeceğidir anlatılan. Kontrgerilla işbirlikçisinin ve kontrgerillanın sonu ortak olacaktır.

Diğer karakterlerimiz hayatlarındaki alt-üst oluşu gözden geçirir ve hayat bir yola girer yeniden. Romanın şu ana kadar bahsetmediğimiz ama kurguda vazgeçilmez bir role sahip bir ana karakteri ve bir de bulmacası var. Söz konusu ana karakter EZLN komutanı Subcomandante Marcos'tur. Felsefe profesörü iken gerilla saflarına katıldığı söylenen ve Latin Amerika'daki toplumsal kalkışmaların bir sembolü olmanın çoktan ötesine geçmiş bu anonim kimlik romanımızda da kilit rol oynuyor ama daha fazla açıklama yapamam.

Bulmaca ise bir şiir; onca isim dururken neden Baran Aydın Ergin kod adını kullanır ve neden "Türkiye Kadar Bir Çiçek" kitabı mezarına bırakılır..Bunu da okuyalım öyle görelim derim.

Kitap Ankaralı okura da pek hitap edecektir zannımca. Hele de yitik zamanın peşinde yitik mekanların izini sürenler pek keyifle okuyacaktır. Benim için büyük sürpriz Merhaba Palas oldu. Merhaba Palas'ı bugüne kadar benden başka hatırlayan çıkmamıştı. Romanda takibe alınan Adil Bey "Merhaba Palas istikametinden" gelmektedir. Bu bina yok bugün. Henüz ayakta iken Esat caddesi'nin Nenehatun ve Reşit Galip caddelerine ayrıldığı yerdeki geniş açık otopark alanını kaplayan devasa bir Amerikan tesisiydi (Üs yok tesis var diyen Güniz sokak sakinine bin selam). Balgat'taki Amerikan üssünde görev yapan askerlerin aileleri ile birlikte kaldığı bir tür lojmandı ve taranma ya da bombalanma ihtimaline karşılık binanın önünde jemseler çekili dururdu her zaman.

Son söz romandan yine: İnsan kaybettiği yerde kazanır. **Mihman, Akif Kurtuluş, İletişim Yayınları, 1. Baskı 2012, 271 sayfa**

Cinselliği Kuramlaştırmak

Sosyoloji, dönüşümlü olarak kendi çalışmasının nesnesiyle yani toplumla yakın ilişki içindedir. 21. yüzyılın sonlarındaki ani ve büyük toplumsal değişimin ardından, kuramsal referans çerçevemizin, kültürdeki, ekonomideki ve toplumdaki yeni düzenlemeler için uygun olup olmadığı ile ilgili kapsamlı bir tartışma vardır. Sosyoloji ayrıca, yakın zamandaki kuramsal – örneğin "kültürel dönüm", postmodernizm, yapı-çözüm, küreselleşme ve kimlik ile ilgili – kaygıların yirmi birinci yüzyıldaki toplumsal süreci yeterince kavrayıp kavrayamadığına ilişkin sorularla yüzleştirilmiştir. Buradaki önemli konu, güncel toplumsal problemler ve kuramlar ile Marx'ın, Durkheim'in, Weber'in ve Simmel'in bıraktığı mükemmel miras arasındaki ilişkidir.

Cinselliği Kuramlaştırmak, direkt olarak bu tartışmalar içerisinde konumlandırılmıştır ve cinselliğe ilişkin olarak toplumsalın merkezietini belirten, özellikle sosyolojik bir yaklaşımı şekillendirir. Bu maksatla, Jackson ve Scott, kültürel, edebi ve felsefi yaklaşımlar içerisinde yer alan bazı yeni kuramsal trendlerin etkisini dengelemektedir. Buna ek olarak, toplumsal cinsiyetin modern cinsel yaşam biçimlerini kavramak açısından sürmekte olan önemini savunmakta ve modern Batılı toplumdaki gündelik cinsel yaşamları etkileyen cinselliğin, sosyal oluşumuna ilişkin yönlerinin önemini de vurgulamaktadırlar. Burada cinsellik, yalnızca "seks eylemleriyle" ya da cinsel kimliklerle sınırlandırılmamış, duyguları ve ilişkileri kendimizi tanımlama biçimlerinin yanı sıra, başkalarının da bizi cinsel olarak tanımlayıp tanımlamadıklarını

söyleme biçimlerini de kapsamaktadır. Jackson ve Scott, özellikle evrimsel psikolojide biyolojik belirlemeciliğin giderek büyüyen toplumsal etkilerine ve sosyologların cinselliği etkin bir biçimde sorgulamadaki başarısızlıklarına değinmektedir. Cinselliğin, biyolojik olarak belirlenmiş olmadığını öne sürmekte ve onun, insanlık hallerini ya da toplumsal düzeni kurucu bir niteliği olmadığını da eklemektedirler. Popüler bir evrimsel psikoloji olarak yeniden ortaya çıkan sosyo-biyoloji eleştirisi, yakın gelecekte giderek daha önemli hale geleceği kabul edilen bir konu açısından oldukça önemli bir katkıdır.

Bu kitabın yazarları cinselliği cinselliği toplumsal olarak tartışmaya açık bir alan haline getiren yöntemler üzerine düşünmeyi önermektedir. Nesnelleştirilmiş bir cisimleşme olarak beden toplumsallığına yönelik, çok yönlü bir kavrayışı savunmaktadır. Cinsellik açısından bu, bedenleri cinsel nesnelere olarak görmek anlamına gelmemekte aksine, bedenlerin, arzuların nesnelere olarak yorumlanabileceğini ve cinselliğe göre davranabileceklerini ifade etmektedir. Bu, bir yandan feminist ve kültürel kuramlarla meşgul olurken, bir yandan da sosyolojik bir yaklaşımın verimliliğini ön plana çıkaran, gündelik yaşamın cinsellikleri üzerine önemli bir kuramlaştırmadır. Ülkemizde bu alanda eksik olan bir alanı kapatmayı hedefleyen bu tartışmanın verimli tartışmaları da beraberinde getirmesini umuyoruz.

Stevi Jackson - Sue Scott

Çeviri: Selen Serezli

GİNSEL
LİGİKURAM
LAŞTIR
MAK

NOTA
GENE

Ankara'nın Yerlisi Olmak

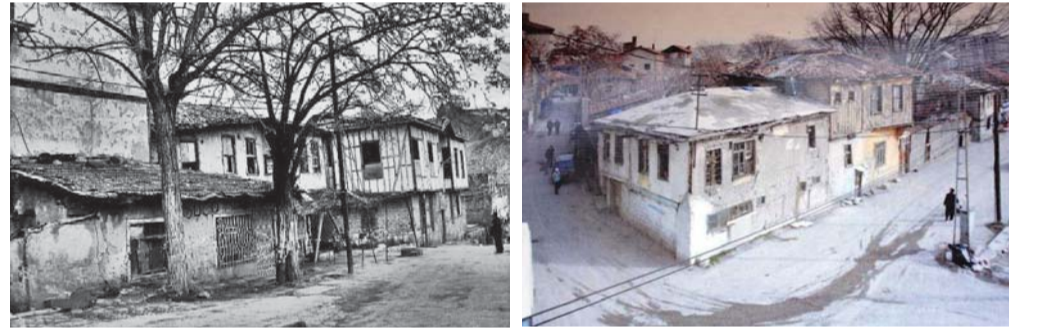
Nuran Şentürk Karakılıç

Bir yerin yerlisi olmak; nesiller boyu orada oturup gelenek ve göreneklerini yerleştirip ona göre yaşamaksa, çocukluğumun geçtiği Ulucanlar'daki Cenab-ı Ahmet Paşa Camisi'nin etrafına sıralanmış eski Ankara evlerinde, işte böyle bir hayat yaşanırdı.

Biz bir zamanlar orada, Uzunkavak ile Balcıoğlu sokaklarının kesiştiği yerdeki eski bir Ankara evinde otururduk. Bu ev sevgili Zeliha hanım teyze ile Salih bey amcanın evi idi. İki katlı kağır evin alt katında, bir oda bir sofadan ibaret küçük bir bölümünü bize kiraya vermişlerdi. Ev sahipleri; Rumeli'den, köklerinden koparılp bozkırın ortasına savrulan anneme, bu hüznü göçmen gelene ve ailesine, öyle bir kol kanat gerip, onları öyle bir bağrılarına bastılar ki, bizimle akraba gibi oldular. Zaten ben uzun süre onları gerçek anneannem-dedem sandım. Sevecen ve gönüllü bol insanlardı. Hal ve vakitleri yerinde olduğu için üst kattaki mutfakları, tıka basa çuvallar içinde yiyeceklerle doluydu. Benim için orası bir masal dünyası idi. Çok kısıtlı imkanlarla yaşamaya çalıştığımızı bilen Zeliha teyzem beni mutfaka göndermenin çok zarif bir yolu bulmuştu. "Nuran bebem, mutfak biraz kirlenmiş hadi çık da bir süpürver..." der demez fırlayıp, merdivenleri bir solukta çıkıp masal dünyama dalar, yiyecek ve kuruyemişlerin arasında kendimi kaybederdim. İşin tuhafı o mutfak çok sık kirlenirdi ve ben çoğu zaman süpürmeyi de unutturdum. Evin, meyve ağaçları olan bir bahçesi ve bahçe içinde etrafına sıklıkla çiçeklerinin dizildiği küçük bir havuzu vardı. Her öğleden sonra bahçe sulanıp süpürülür, ardından geçilen havuz başındaki çaylı çörekli sohbetler günlük bir alışkanlık haline gelmişti. Ben ise sırada bahçede en sevdiğim ağaç olan, hünnap ağacının tepesinde olurdum. Taze iğdeye benzeyen meyvelerini büyük bir iştahla atıştırırken; bir taraftan da aşağıdakilere birer mermi gibi fırlatarak muzırlık yapardım.

Bir seferinde ev sahiplerimiz bizi Aşağı Ayrancı'daki bağlarına götürmüşlerdi. Meyveli pek çok ağacın ve üzüm kütüklerinin arasında nereye bakacağımı şaşırılmışım. Üzüm salkımlarını kütüklerinde görünce "üzümleri dallara asmışlar anne!" diye hayretle bağırılmışım. Zeliha teyzem "Vıh bebem kütükte üzümü ilk mi görüyorsun" diye hüzünlendi. Bağdaki bütün meyvelerden toplayıp, büyük bir tepsinin içinde bizim önümüze koyduklarında; annem ev sahiplerinin de yemesi için "siz de buyrun..." diye teklifte bulunca "Biz künde yiyoz siz yin" demişlerdi de annem çok üzülüp alınmıştı. Sonraları bu deyişin hiçbir art niyet taşımadığını, tamamen bir samimiyet ifadesi olduğunu anlamış, hatta o da kullanmaya başlamıştı. Annem o kadar Ankaralı olmuştu ki birilerine kızdığı zaman tıpkı Ankaralılar gibi "Çiğerine bit düşesice" diye beddua bile ederdi.

Ankara da diğer bütün büyük şehirler gibi göç aldı ve dokusu biraz bozuldu ama ben o soylu, sevecen, görgülü ve Hacı Bayram felsefesini özümsemiş Ankaralıların çocuklarının, hala bir şekilde yaşadığına inanıyorum. Aksi halde Ankara bu kadar ağırbaşlı, görmüş geçirmiş ve dingin bir şehir olamazdı.

T.C. KÜLTÜR VE TURİZM BAKANLIĞI

2012
2013

DEVLET
TIYATROLARI

KELEŞOĞLAN ULVIYE /
KAĞI ÇOCUKLARI FERENC MÜ.
HASAN ERKEK / ÜÇ ŞEHADE ULVI.
RACA / SİHİRLİ HEDİYELER AYŞEN İNÇ.
RENSES FRANCES HODGSON BURNETT / K.

NISAN ANKARA

	Büyük Tiyatro	Cüneyt Gökçer Sahnesi	Sinasi Sahnesi	Küçük Tiyatro	Akın Sahnesi	Altındağ Tiyatrosu	İrfan Şahinbaş Sahnesi	Stüdyo Sahne	Oda Tiyatrosu	
01 Pazartesi										01
02 Salı	KERBELÂ	*ÖZGÜRLÜĞÜN BEDELİ	YASTIK ADAM	VENEDİK TACİRİ	33 VARYASYON	DÖNÜLMEZ AKŞAMIN UFKUNDAYIZ		JERRY VE TOM	KONTRABAS	02
03 Çarşamba		ÖZGÜRLÜĞÜN BEDELİ	YASTIK ADAM	VENEDİK TACİRİ	33 VARYASYON	DÖNÜLMEZ AKŞAMIN UFKUNDAYIZ	CESARET ANA VE ÇOCUKLARI		KONTRABAS	03
04 Perşembe		ÖZGÜRLÜĞÜN BEDELİ	YASTIK ADAM	VENEDİK TACİRİ	33 VARYASYON	DÖNÜLMEZ AKŞAMIN UFKUNDAYIZ	CESARET ANA VE ÇOCUKLARI		KONTRABAS	04
05 Cuma	KERBELÂ	ÖZGÜRLÜĞÜN BEDELİ	YASTIK ADAM	VENEDİK TACİRİ	33 VARYASYON	DÖNÜLMEZ AKŞAMIN UFKUNDAYIZ		JERRY VE TOM	KONTRABAS	05
06 Cumartesi (M)		ÖZGÜRLÜĞÜN BEDELİ	YASTIK ADAM	VENEDİK TACİRİ	33 VARYASYON	DÖNÜLMEZ AKŞAMIN UFKUNDAYIZ	CESARET ANA VE ÇOCUKLARI		KONTRABAS	06
06 Cumartesi (S)		ÖZGÜRLÜĞÜN BEDELİ	YASTIK ADAM	VENEDİK TACİRİ	33 VARYASYON	DÖNÜLMEZ AKŞAMIN UFKUNDAYIZ		JERRY VE TOM	KONTRABAS	06
07 Pazar (M)										07
07 Pazar (M)	KERBELÂ	ÖZGÜRLÜĞÜN BEDELİ	*TAHSİS	VENEDİK TACİRİ	*TAHSİS	DÖNÜLMEZ AKŞAMIN UFKUNDAYIZ		JERRY VE TOM		07
08 Pazartesi			TAHSİS							08
09 Salı	HÜRREM SULTAN	CYRANO DE BERGERAC	**TAHSİS	*KARMAKARIŞIK	BİR DELİNİN HATIRA DEFTERİ	*KANLI NİGAR		BEKLEYİŞ-KARINÇALAR	HÜZZAM	09
10 Çarşamba		CYRANO DE BERGERAC	TAHSİS	KARMAKARIŞIK	BİR DELİNİN HATIRA DEFTERİ	KANLI NİGAR	CESARET ANA VE ÇOCUKLARI		HÜZZAM	10
11 Perşembe		CYRANO DE BERGERAC	TAHSİS	KARMAKARIŞIK		KANLI NİGAR	CESARET ANA VE ÇOCUKLARI		HÜZZAM	11
12 Cuma	HÜRREM SULTAN	CYRANO DE BERGERAC	TAHSİS	KARMAKARIŞIK	BİR DELİNİN HATIRA DEFTERİ	KANLI NİGAR		BEKLEYİŞ-KARINÇALAR	HÜZZAM	12
13 Cumartesi (M)			TAHSİS	KARMAKARIŞIK		KANLI NİGAR	CESARET ANA VE ÇOCUKLARI		HÜZZAM	13
13 Cumartesi (S)		CYRANO DE BERGERAC	TAHSİS	KARMAKARIŞIK	BİR DELİNİN HATIRA DEFTERİ	KANLI NİGAR		BEKLEYİŞ-KARINÇALAR	HÜZZAM	13
14 Pazar (M)										14
14 Pazar (M)	HÜRREM SULTAN		TAHSİS	KARMAKARIŞIK		KANLI NİGAR		BEKLEYİŞ-KARINÇALAR		14
15 Pazartesi										15
16 Salı	AŞK HASTASI	FOSFORLU CEVRIYE	DOLORES CLAIBORNE	BEN ÖDÜYORUM	33 VARYASYON	SİNEK KADAR KOCAM OLSUN BAŞIMDA BULLUNSUZ		JERRY VE TOM	KREM KAMEL	16
17 Çarşamba		FOSFORLU CEVRIYE	DOLORES CLAIBORNE	BEN ÖDÜYORUM	33 VARYASYON	SİNEK KADAR KOCAM OLSUN BAŞIMDA BULLUNSUZ	YASTIK ADAM		KREM KAMEL	17
18 Perşembe		FOSFORLU CEVRIYE	DOLORES CLAIBORNE	BEN ÖDÜYORUM	33 VARYASYON	SİNEK KADAR KOCAM OLSUN BAŞIMDA BULLUNSUZ	YASTIK ADAM		KREM KAMEL	18
19 Cuma	AŞK HASTASI	FOSFORLU CEVRIYE	DOLORES CLAIBORNE	BEN ÖDÜYORUM	33 VARYASYON	SİNEK KADAR KOCAM OLSUN BAŞIMDA BULLUNSUZ		JERRY VE TOM	KREM KAMEL	19
20 Cumartesi (M)			DOLORES CLAIBORNE	BEN ÖDÜYORUM	33 VARYASYON	SİNEK KADAR KOCAM OLSUN BAŞIMDA BULLUNSUZ	YASTIK ADAM		KREM KAMEL	20
20 Cumartesi (S)		FOSFORLU CEVRIYE	DOLORES CLAIBORNE	BEN ÖDÜYORUM	33 VARYASYON	SİNEK KADAR KOCAM OLSUN BAŞIMDA BULLUNSUZ		JERRY VE TOM	KREM KAMEL	20
21 Pazar (M)										21
21 Pazar (M)	AŞK HASTASI			BEN ÖDÜYORUM	33 VARYASYON			JERRY VE TOM		21
22 Pazartesi										22
23 Salı	*TAHSİS		DOLORES CLAIBORNE			SİNEK KADAR KOCAM OLSUN BAŞIMDA BULLUNSUZ		JERRY VE TOM	YOSUNLAR	23
24 Çarşamba									YOSUNLAR	24
25 Perşembe									YOSUNLAR	25
26 Cuma	CYRANO DE BERGERAC								YOSUNLAR	26
27 Cumartesi (M)									YOSUNLAR	27
27 Cumartesi (S)									YOSUNLAR	27
28 Pazar (M)									YOSUNLAR	28
29 Pazar (M)	CYRANO DE BERGERAC								YOSUNLAR	29
30 Pazartesi										30
30 Salı	CYRANO DE BERGERAC	HÜRREM SULTAN	YASTIK ADAM	VENEDİK TACİRİ	NÂZİM HİKMETİN "MEMLEKETİMDEN İNSAN MANZARALARI"NDAN ÖZGİR TABLO	BİR HİLAL UĞRUNA		JERRY VE TOM	*NEHİR	30

*D.O.B.

*ESKİŞEHİR B.ŞEHİR BEL.ŞEHİR TİY.

*TİYATRO KARE

**TİYATRO KEDI

*BURSA DT

*TONGUÇ AKKUS

*DİVANKIR DT

*PRÖMYER

SOLFASOL'u Nerede Bulabilirsiniz?

Ankara Satış Noktaları:

Ada Kitabevi (Gordion AVM), Anadolu Kitabevi (Tunalı Hilmi Önal Pasajı), Aşiyen Kitabevi (Bayındır Sok. Adil Han Kızılay), Bahar Kitabevi (Karanfil Sok. Birlik Pasajı), Dost Kitabevi (Konur Sokak), Devr-i Alem Sahaf (Tunalıhilmi Cad. Kuşulu Pasajı), Evrensel Kitabevi, Gülden Kitabevi (Karanfil Sok. Birlik Pasajı), Güven Kitabevi (Bahçelievler 7 Cad. 32. Sok.), İmge Kitabevi (Konur Sok.), Leman Kültür Konur Sokak, Leylim Kitap (Esat Cad. Pamuk Pasajı), Nazım Hükmet Kültür Merkezi, ODTÜ Öykücü Kitabevi (ODTÜ Çarşı), ODTÜ Mimarlık Fakültesi Kırtasiye, Oku-yorum Kitabevi (Konutkent 1 Çarşısı), Orhun Kitabevi (Tunalıhilmi Cad. Tunalı Pasajı), Turhan Kitabevi (Konur Sok.).

İstanbul Satış Noktaları:

Mephisto Kitabevi: (Beyoğlu & Kadıköy Şubeleri)

Parmakizi Kitabevi (Kadıköy Akmar Pasajı No: 70/25)

Semer kand Kitabevi (Beyoğlu Süslü Saksı Sok.No: 5)

Solfasol Mekânları:

Solfasol'u okuyabileceğiniz mekânlar da var!

AST, Beyoğlu Cafe, Cafe Lins, ÇSM, EskiYeni, Nefes, Ortadünya, Mülkiye, Roxanne Cafe, Arkadaş Kafe, Hamamönü, Tayfa Kitapkafe, Tenedos, Sarkaç Cafe ve Sakal'da, ayrıca Siyasal Kırtasiye, İHD, Ahlatlıbel, Lozanpark, Büyülfener Sinemaları; Kaleye yolunuz düşerse Kirit Kafe'de (Koyunpazarı Sokak No:60), Çarşı'da (Ayrancı Ali Dede Sokak) Solfasol bulabilirsiniz.

Nisan'da Ankara

3 Nisan

KONSER: Paul Gilbert, Jolly Joker, Kızılırmak Sokak, No: 14, Kızılay, 21.00

4 Nisan

KONSER: Erkin Koray, If Performance Hall, Tunus Caddesi 14/A, 00.00

KONSER: Emrehan Halıcı & Ankara Müzisyenleri 50 Yılın Rock Konseri 8. Yıl, Odtü Vişnelik Tesisleri

6 Nisan

KONSER: Candan Erçetin, Congresium Ankara, Söğütözü Cad. 1/A Çankaya, 20.30

10 Nisan

KONSER: Karmate, Jolly Joker, Kızılırmak Sokak, No: 14, Kızılay, 21.00

11 Nisan

KONSER: Yasemin Mori, If Performance Hall, Tunus Caddesi 14/A, 22.00

12 Nisan

KONSER: Feridun Düzağaç, Jolly Joker, Kızılırmak Sokak, No: 14, Kızılay, 22.00

GÖKYÜZÜ: Yuri Gecesi. İnsanoğlunun uzaya ilk çıkışının yıldönümü, Ankara Üniversitesi Kreiken Rasathanesi, İncek Bulvarı Ahlatlıbel

Kardeş Türküler

13 Nisan

KONSER: Kardeş Türküler (Umut İnsanda Özgürlük Ellerimizde), Anadolu Gösteri Merkezi, 18.00

19 Nisan

KONSER: Yeni Türkü, Jolly Joker, Kızılırmak Sokak, No: 14, Kızılay, 22.00

21 Nisan

ETKİNLİK: (Meral-Yaman Okay) Açık Kitaplık Dolabı, Fatih Terim Parkı, Bahçelievler 5. Cadde, 13.00

GÖKYÜZÜ: Halk Günü: Lyrid göktaşı yağmuru gözlemi, Ankara Üniversitesi Kreiken Rasathanesi, İncek Bulvarı Ahlatlıbel

25 Nisan

KONSER: Vega, If Performance Hall, Tunus Caddesi 14/A, 00.00

3-4 Nisan

ETKİNLİK: Ankara Hukuk Orhan Kemal'li Günler

15 Mart-6 Nisan

SERGI: Galeri Nev, Abidin Dino 100 Yaşında, Gezegen Sokak, No:5 Gaziosmanpaşa

01-19 Nisan

SERGI: Nevin Ulutürk, Mithatpaşa Sanat Galerisi, Kızılay

05-24 Nisan

SERGI: Cengiz Savaş (A-B Salonları), Arzu Eş (C Salonu), Galeri Soyut, Yıldızevler Mah. Tagore Cad.(4. Cad.) Şehit Mustafa Doğan Sok. 82/A-B Yıldız-Çankaya

11-14 Nisan

FESTİVAL: Sürdürülebilir Yaşam Film Festivali, Çağdaş Sanatlar Merkezi

12 Nisan-4 Mayıs

SERGI: Galeri Nev, Nermin Kura, Gezegen sokak No 5 GOP

15-25 Nisan

FİLM GÖSTERİMİ: Ankara Kieslowski Günleri, İlel MTÖ, Tayfa Kitapkafe, Kafe Ortadünya, Ankara Siyasal Arka Bahçe, Aylak Yaşam Kültürevi (facebook.com/sinegozdergisi, sinegozdergisi@gmail.com)

18-19 Nisan

CSO Konseri, Devlet Çok Sesli Korosu, **Koro Şefi:** Cem'i Can Deiorman, **Şef:** Alexander Dimitriev, **Solistler:** Mirjam Tschopp 'Keman', Ferda Yetişer 'Mezzo Soprano', **Program:** Jean Sibelius "Keman Konçertosu re minor Op 47", Sergey Prokofief "Alexander Nevski Kantat"

26 Nisan-15 Mayıs

SERGI: Fatih Karakaş (A Salonu), Ayhan Çetin&Kemal Topçu (B Salonu), Özgür Kaptan (C Salonu), Galeri Soyut, Yıldızevler Mah. Tagore Cad.(4. Cad.) Şehit Mustafa Doğan Sok. 82/A-B Yıldız-Çankaya

30. Ankara Müzik Festivali (4-30 Nisan)

12 Nisan, Lara Fabian, ATO Congresium, 20.30
29 Nisan, Wanda Golonka İnteraktif Dans Projesi, Alman Kültür, 19.00

AFSAD

(Bestekar Sokak No: 28/21 Kavaklıdere, www.afsad.org.tr)

Alman Kültür Merkezi

(Atatürk Bulvarı, Numara 131, Bakanlıklar)

2-19 Nisan, Sergi, Masal Dünyaları

6-11 Nisan, Michael HANEKE Toplu Gösterimi, Büyülü Fener, Kızılay

ANKARA MEYDAN SAHNESİ

(Atatürk Bulvarı, Numara 131, Bakanlıklar)

10 Nisan, Oyun, Bi de Ben Anlatiim (Hakan Dilek)

AST

(İzmir Cad. İhlamur Sokak, No:7, Kızılay) www.ast.com.tr

1-2-3-8-9-10-15-16-17-22-23-24-29-30-31 Nisan, Akademi AST

6-12-13-14-19-20-26-27-28 Nisan, Halktan Biri

21 Nisan, Zübük

Turne, Selamün Kavlen Karakolu

CERMODERN

(Altınsoy Caddesi, No: 3 Sıhhiye) www.cermodern.org

10 Mart-28 Nisan, Sanatı Anlamak, Kısa Batı Sanatı Tarihi

2 Nisan-5 Temmuz, SERGI: Ebru Özdemir

Koleksiyonu'ndan, +Sonsuz

3-25 Nisan, SERGI: Hüseyin Arıcı

cermodern

27 Nisan, SÖYLEŞİ: Aslı Tohumcu, 14.30

Her Cumartesi-Pazar, OYUN: Mojo

DOKU SANAT GALERİSİ

(Cinnah Cad. Enis Behiç Koryürek Sok. 11A-B, Çankaya Ankara) www.dokusanat.com

26 Mart-15 Nisan, 1.Salon:Filiz Ural, 2.Salon:Büyükkarma -2-

ESKİYENİ

(Sakarya Caddesi, İnkılap Sokak 6/A) www.eskiyenibar.com

4 Nisan, DoğuBatı, 21.00

23 Nisan, Ercan Bingöl, 21.00

28 Nisan, Mike Tramp Acoustic Solo Show, 21.00

Her Perşembe, Konser, Afra Tafra, 23.00

eskiyeni

KA FOTOĞRAF GELİŞTİRME ATÖLYESİ

(Güneş Sokak, 17/5 Çankaya) www.kaatolye.com

5-6-7 Nisan, Vizyon Geliştirme Atölyesi, 70'lerden

bugüne Fotoğrafta Güncel Trendler

20 Nisan, Yalçın Savuran ile Sinemayı Okumak, Abbas Kiarostami (İran) // Arkadaşımın Evi Nerede?

(1987), Yakın Plan (1990), Ve Yaşam Sürüyor

(1992), Zeytin Ağaçları Altında (1994), Kirazın Tadı

(1997), Rüzgar Bizi Sürükleyecek (19

MAVİ SAHNE

(Park Cd. 2865. Sk. 2- E, Çayyolu Ankara) 0312 241 02 33 www.mavisahne.com

6-14-20-28 Nisan, Cinfikir (Türkiye'nin İlk ve Tek

Doğaçlama Çocuk Oyunu), 13.00

6-20-27 Nisan, Tuluatmasyon, 20.00

10-12-13 Nisan, Gires, 20.00

19 Nisan, Hiç- Neyzen Tevfik, 20.00

NEFES

(Sakarya Caddesi, Üst geçit ayağı, Kızılay)

www.nefesbar.com

4 Nisan, Bajar, 21.00

10 Nisan, Zahter, 21.00

22 Nisan, PikaP, 21.00

Her Cuma ve Cumartesi, Murat Meriç ile Eski45likler

NEFES

ORTA DÜNYA

(Kızılırmak Sokak, No:35/3, Kızılay)

Her Cuma, Behzat Ç. Gösterimleri, 22.30

PAB

(Perşembe Akşamı Bisikletçileri, Ankara)

Her Perşembe, Güvenpark, 19.30

SARKAÇ cafe

(Bayındır-2 Sokak No:62 Kızılay)

TAYFA kitapkafe

(Selanik Caddesi 82/32 Kızılay) www.tayfa.com.tr

Her Pazartesi (01-08-15-22-29 Nisan), Tayfa Sinema

Günleri, ÇİZGİ HAYATLAR, 19.30

Her Perşembe (04-11-18-25 Nisan), GO Günleri, 18.00

Her Cuma (05-12-19-26 Nisan), Tiyatro Performans,

Başak Demiral, 19.00

Ayda Bir Cumartesi, Permakültür Buluşmaları, 14.00

tayfa

SOLFASOL
Ankara'nın Gayriresmi Gazetesi
Nisan 2013

24. Sayı

Ayda Bir Yayımlanır.

Editörler

Mehmet Onur Yılmaz,

Murat Dirican, Tanju Gündüzalp

Gönüllü Alan Editörleri:

Haber: Aydın Bodur,

Efecan Tan, Özge Altınyayla

Kültür-Sanat: Sibel Durak,

Özgür Ceren Can

Spor: Kübra Ceviz

Web Sayfası:

Can Mengilibörü, Onur Mat

Yayına Hazırlayanlar

A. Şebnem Soysal, Akın Atauz, Aktan Acar,

Aydan Çelik, Ayhan Çelik, Başak Tunver,

Burcu Ballıktaş, Besim C. Zırh,

Biröl Özdemir, Cemre Kutluay,

Demet Gülççek, Deniz Enli, Dijle Kılınç,

Doğaç Mirza, Ebru Baysal, Emrah Kırmısoy,

Emre B. Altınok, Enver Arçak,

Erhan Muratoğlu, Eren Aksoyulu,

Ezgi Koman, Funda Şenol Cantek,

Gözdem Üner Tubay, Gülistan Aydoğdu,

Hülya Demirdirek, M. İhsan Doğan,

Mehmet Öz, Mert Renkmen,

Nermin Atılkan, Nur Yılmazlar, Onur Bolat,

Özgür Yalçın, Özlem Mengilibörü,

Özsel Beleli, Selcan Kula, Selda Bancı,

Selda Tuncer, Sümeyra Ertürk,

Şehnaz Azcan, Tuğba Dirican,

Umut Güner, Umut Koşan, Vedat Gün,

Zeynep Ö. Yılmaz

Katkı Verenler

A. Akın Akyol, Abdülhalim K., Ahmet Çiniçi,

Ahmet Say, Alper Fidaner, Alper Şen,

Asena Ayhan, Aydan Balamir, Aydan Özkil,

Ayhan Bilgen, Aysun Öner, Ayşe Uslu,

Ayşegül Çelik, Barkın Sinan, Berkay Erdaş,

Burcu Öztürk, Canberk Güre,

Celal Musaoğlu, Ceyhan Temürçü,

Dilem Koçak, Ebru Basa, Eloise Dhuy,

Erhan Akça, Ezgi Tuncel, Faruk Şahin,

Ferdan Ergut, Fethi Yıldırım, Gamze Güzen,

Gökçer Tahincioğlu, Güliz Karaarslan,

Gülünur Öztaş, İbrahim E. Celal,

İlke Dündar, Mahir Ünsal Eriş, Maksut Uzun,

M. Ali Çetinkaya, M. Atakan Foça,

M. Emin Boyacıoğlu, Mehmet Zeki,

Metin Solmaz, Mithat Sançar, Murat Ayvaz,

Murat Meriç, Murat Sevinç, Murat Tangal,

Müge Yıldırım, Necati Koçak, Neslihan Ayvaz,

Nihal Poyraz Temürçü, Nursen Güllüoğlu,

Okan Ürker, Olcay Koşan, Ozan Küçükusta,

Özgür Cengiz, Özhan Değirmencioğlu,

Petek Çiftçi, Rabia Ç. Çavdar,

Remzi Altunpolat, Ruşen Ö. Özcan,

S. Erdem Türközü, Sebati Ladikli, Sefa Köksal,

Selçuk Atalay, Serdar Gülsöken,

Sevda Öndül, Sevinç Başköy, Sinan Yusufoglu,

Sine Çelik, T. Tolga Özçelik, Ufuk Altınay,

Yaşar Seyman, Yılmaz Angay,

Zeynep Alica, Zeynep Yağmur

Teşekkürler

Bahadır Buyruk, Çiğdem Y. Mirol,

Doğa Derneği, Esen Çağlar, İnci Gürbüzatık,

Notabene, Ramazan Kalkan, Selen Doğan,

Tuna Ötenel, Yıldırım Lise

Logo Tasarım

Aydan Çelik

Grafik Tasarım

Aktan Acar, Çağrı Ürünay, Ezgi Koman,

Gülru Höyük, Volkan Uysal

Tasarım ve Uygulama

Çağrı Ürünay

Sahibi ve Sorumlu Yazı İşleri Müdürü

Mehmet Onur Yılmaz

Yayın İdare Merkezi

Kavaklıdere Mah. Tunalıhilmi Cad. No:54

Kat:4 Daire: 8

HALKEVLERİ 81 YILDIR KARANLIĞA MEYDAN OKUYORI!

Sevag Şahin Balıkçı'nın mahkemesinde, annesi Ani Balıkçı'dan;

"Neticede anladığım asıl suçlu benim oğlummuş. 5 gün sonra doğum günü olan oğluma hediyesini götürürken, sizin hediyenizden de bahsetmekten çekinmeyeceğim. Bu karardan sonra sizinle ilgili tek dileğim; çocuklarınıza sarılırken Sevag'ın, annenize sarılırken benim gözlerim aklınızdan çıkmasın".

11-14 NİSAN

ÇAĞDAŞ SANATLAR MERKEZİ

Kennedy Cad. No:4 Kavaklıdere

Sürdürülebilir Yaşam Film Festivali Ankara'da

İlki, 2008 yılında Karlskrona (İsveç)'de gerçekleşen ve ardından üç kez İstanbul'da düzenlenen **Sürdürülebilir Yaşam Film Festivali**, Nisan ayında da Ankara'da. Festival, 11-14 Nisan tarihleri arasında Çağdaş Sanatlar Merkezi'nde izlenebilir. 11 Nisan 2013, saat 19'da Özgürlük Tohumları filmi ile başlayacak festival, 4 gün boyunca dans gösterisi, konserler ve söyleşilerle devam ederken, toplam 24 sürdürülebilir yaşam filmi ücretsiz olarak seyircisiyle buluşacak.

Sürdürülebilir Yaşam Film Festivali'nde, artık dilimize de yerleşen "sürdürülebilirlik" kavramının genişleyen anlamına ilişkin filmler karşımıza gelecek. Tüm dünyadan örnekler ve gerçek hikayelerle izleyicilerine ilham kaynağı olması beklenen festival; söyleşileri ve dinletileriyle coşkulu geçmeye aday. Assa'nın gösterisini de kaçırmamanızı öneriyoruz. Tamamı belgesel olan filmlerde, çevre, toplum ve ekonomi bağlamlarında sürdürülebilirliğe bakışını izleyeceğiz.

Kaybolan aralarımızdan, atık israfına; Çin'de HES projelerini durduran çevre hareketlerinden, 83 bin öğrencinin yerel gıda ile beslendiğini Amerika'ya kadar uzanıyor festival filmleri. Gelişen teknolojiye rağmen hemen eskiyen ürünler de bir başka bakış açısı sunuyor. Türkiye'de vahşi bir şekilde yaşanan kentsel dönüşümün, dünyada pasif mimariye nasıl dönüştüğüne ilişkin soru ve cevaplar da görüntü ve sunumlarla festivalde olacak.

350 Ankara Grubu'na bir parantez açmadan olmaz. 2009'dan bu yana iklim değişikliğine yönelik eylem ve çalışmalarla bilinen grup, gönüllülerin de desteğiyle bu festivali organize ediyor. Festival, sürdürülebilir yaşamı benimseyen/önemseyen tüm gönüllü ve destekçilerin katkısıyla gerçekleştiriliyor.

Bugüne kadar her yıl Kasım'da Sürdürülebilir Yaşam Kolektifi tarafından İstanbul'da gerçekleştirilen festival, Kasım ayında da yine Ankara'da bizlerle olacak. / Tg-Solfasol

www.350ankara.org/festival
www.twitter.com/350ankara
www.facebook.com/groups/350Ankara
350Ankara@gmail.com

FESTİVAL PROGRAMI

11 Nisan 2013 - Perşembe

19:00 Özgürlük Tohumları (30')
19:30 Kokteyl

12 Nisan 2013 - Cuma

13:00 Dünyanın Ucundaki Bahçe (50')
G.Afrika'da Permakültür Hareketi (30')
14:20 Söyleşi: Prof.Dr. İnci Gökmen ve Prof.Dr.Ali Gökmen
15:00 Sürdürülebilirlik Tutkusu (56')
Pasif Mimari Tutkusu (21')
16:20 ara
16:35 Yeşil Kaplanın Uyanışı: Çin'de Yükselen Yeşil Hareket (78')
17:55 Söyleşi- Prof.Dr.Nesrin Algan
18:30 Su için Karbon (23')
Havza: Yeni Batı için Yeni bir Su Etiği Arayışı (56')
19:50 ara
20:10 Çöpün Tadına Bak (90')

Fuaye'de:

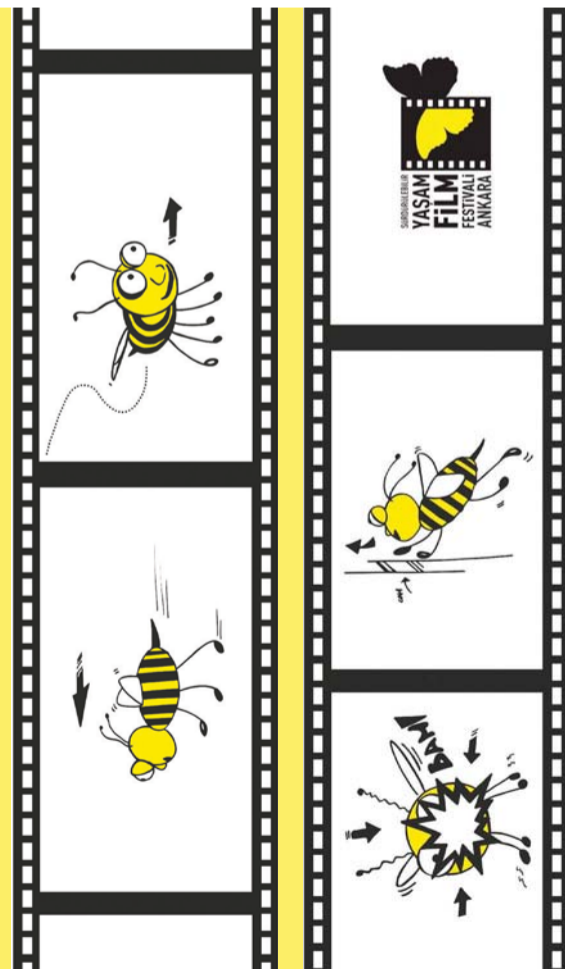
* Afsad-350 Ankara, iklim için kareler sergisi
* ASSA, canlı heykel ve görünmez tiyatro performansları
* Odtü Çağdaş Dans Topluluğu gösterisi

13 Nisan 2013 - Cumartesi

11:00 Yasuni: Sıra Dışı Bir Fikir (26')
Sucumbíos, Kötülüğün Olmadığı Yer (29')
ara
11:55 İsraf Etme! (25')
12:10 Söyleşi:Dr.Serap Bilen-Mutfaktan Toprağa Kompost
12:35 Yemekhanelerin Adamı (65')
13:10 ara
14:15 Kalkınmazdeler (86')
14:30 Müzik Performansı: Kajoncular
16:00 Yaşam Dostu Tasarım: Hayatın Mimarisi (60')
ara
17:40 Güçlü: Herkes İçin Enerji (90')
19:25 Akdeniz Flamenko Topluluğu Gösterisi
20:00 Güneş Kraliçesi: Arılar Bize Ne Anlatıyor? (82')

14 Nisan 2013 - Pazar

11:00 Aşk Devrimi (4,3') - Çölü Durduran Adam (62')
Kutsal Ekonomi (12')
ara
12:20 Ampul Tuzağı: Planlı Eskitmenin Anlatılmayan Öyküsü (75')
12:40 Sohbet- Planlı Eskitme
14:00 Vahşi Işık: Ruh Eylemle Buluşunca
14:35 ara
16:05 Toprak (86')
16:25 Kapanış Konseri-Türkiye Polifonik Korolar Derneği
17:50 Şeytan Operasyonu (69')

**SOLFASOL'E
ABONE
OLMAK
İSTER MİSİNİZ?**

Solfasol, doğrudan satış yanında destekçi abone ve abonelerinin katkılarıyla yayın hayatına devam etmeyi, tüm Ankaralılara, Ankara'nın sokaklarına, meydanlarına, üniversitelerine, kahvelerine, parklarına, kitapçalarına; en uzak köşesine kadar; sonra sesimiz ve gücümüz nereye kadar yeter ise oraya kadar ulaşmayı hedeflemektedir. Solfasol'e kişisel ya da kurumsal destekçi ve abone olmak için e-postanızı bekliyoruz: abone@gazetesolfasol.com Katkı, görüş ve önerileriniz için bize yazın: bilgi@gazetesolfasol.com www.gazetesolfasol.com